

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

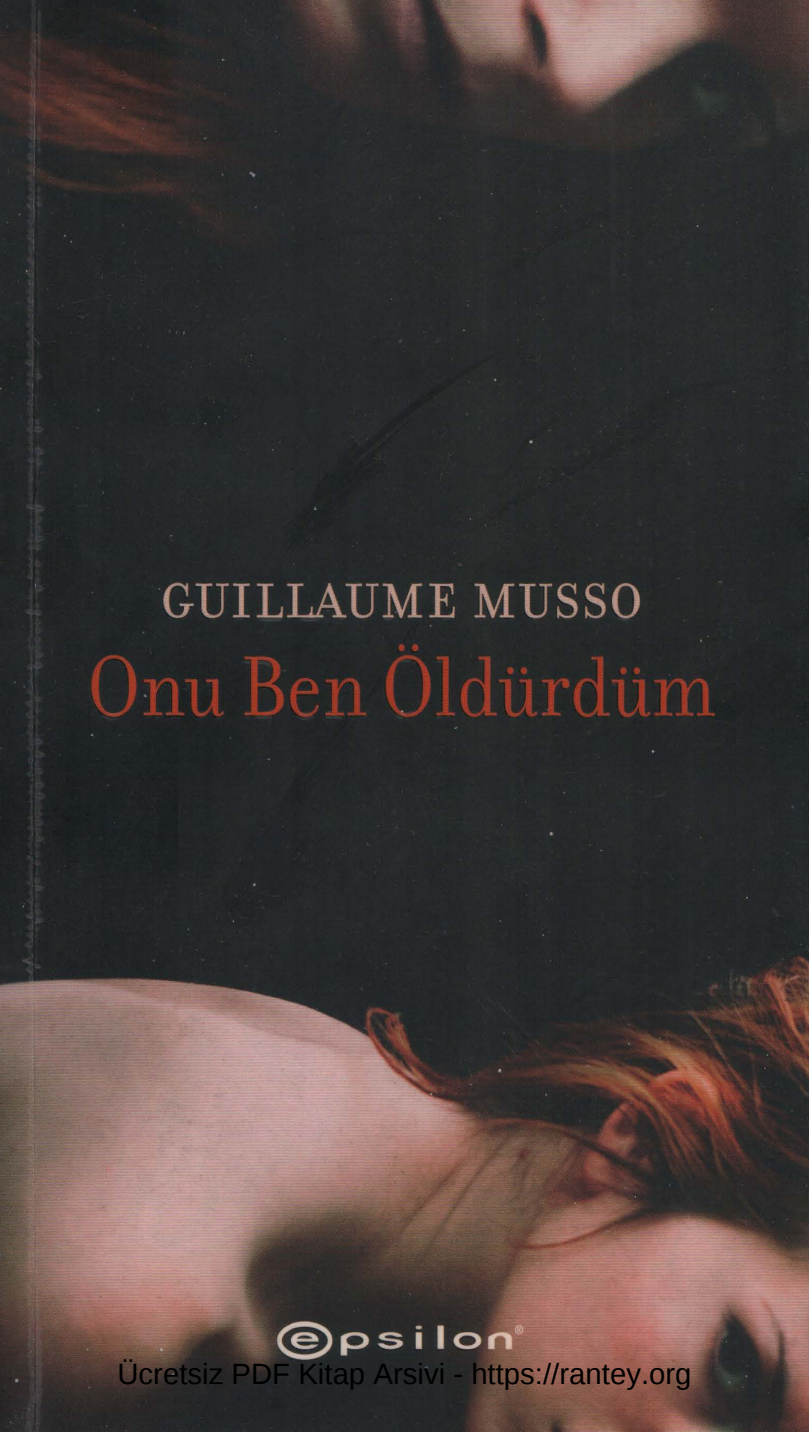
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GUILLAUME MUSSO

Onu Ben Öldürdüm

epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kendinizi ve sevdiklerinizi korumak için ne kadar ileri gidebilirsiniz?

1992

Vinca Rockwell, Saint Exupéry Lisesi'nin en popüler ve en güzel kızıydı. Erişilemezdi. Gizemliydi ve ilginç bir şekilde felsefe hocasıyla çok fazla zaman geçiriyordu, ta ki karlı bir gecede ikisi de ortadan kaybolana kadar...

2017

Saint Exupéry Lisesi mezunlarının ellinci yıl partisinde birçok kişi seneler sonra birbirini ilk kez görüyordu. Ancak Thomas okula mezunlar buluşması için değil, hayatını altüst edecek bir felaketi önlemek için gelmişti. Yirmi beş sene önce yaşanan o karlı gecedan beri sakladığı sır, okulun duvarlarında gömülüydü ve o duvarlar şimdi yıkılmak üzereydi. Thomas bunu engellemek için elinden geleni yaparken kendi geçmişine doğru huzursuz bir yolculuğa çıkacak, korkunç gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacaktı.

“Sürükleyici ve şaşırtıcı bir gerilim mi arıyorsunuz?

Musso'nun bu romanına bayılacaksınız!”

-Cosmopolitan

Onu Ben Öldürdüm

Onu Ben Öldürdüm

Orijinal Adı: *La Jeune Fille et La Nuit*

Guillaume Musso

Çeviri: Başak Öztürk

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Yağmur Yavaş Aydın - Su Akaydın

Kapak Tasarım: Şükrü Karakoç

Sayfa Tasarım: Gamze Kulak

1. Baskı: Mayıs 2019

ISBN: 978-605-173-572-6

© Calmann-Lévy, 2018

Türkçe yayım hakkı:

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah., Yılanlı Ayazma Sok., No: 8/F

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: (212) 674 85 28

mymatbaa34@gmail.com

Sertifika No: 34191

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 34590

Onu Ben Öldürdüm

GUILLAUME MUSSO

Fransızcadan Çeviren:

Başak Öztürk

Flora'ya,
bu kış, gecenin dördünde,
elinde biberonla yaptığımız
konuşmaların anısına...

*Gece sorunu bir bütün olarak duruyor.
Peki nasıl geçip gitmeli?*

Henri Michaux

Kaçakçılar Patikası

Genç kız:

Git buradan, ah, git!

Yok ol menfur iskelet!

Hâlâ gencim, yok ol!

Ve sakın bana dokunma!

Ölüm:

Ver elini bana tatlı ve güzel dilber!

Dostunum ben senin, korkacak bir şey

yok. Bırak kendini!

Korkma

Gel uslu uslu kollarımda uyumaya.

Matthias CLAUDIUS (1740-1815)

Genç Kız ve Ölüm

2017

Cap d'Antibes'in güney ucu. 13 Mayıs.

Manon Agostini devriye aracını Garoupe Yolu'nun sonuna park etti. Polis memuresi kendisini buraya sürükleyen olaylar silsilesine lanet ederek eski Kangoo'nun kapısını çarptı.

Saat akşam dokuza doğru Cap'ın en lüks malikânelerinden birinin güvenlik görevlisi, konuta ait parkın hemen yanındaki taşlı yoldan gelen bir fişek ya da bir silah sesi –her halükârda garip bir ses– duyduğunu haber vermek için Antibes karakoluna telefon etti. Karakol bu telefonu çok ciddiye almamıştı ve onu şehrin polis merkezine yönlendirmişti; onlarsa o anda görev başında olmayan polis memuresiyle temasa geçmekten daha iyi bir çözüm bulamamıştı.

Amiri kıyıdaکی patikaya bir göz atmasını istemek için onu aradığında Manon çoktan gece elbisesini giymişti ve çıkmaya hazırды.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ona, *cehennemine dibine kadar yolun var*, diye cevap vermek istirdi ama bu görevi reddedememişti. Daha o sabah adam, mesai bitiminde Kangoo'nun onda kalmasını kabul etmişti. Manon'un kendi arabası ruhunu teslim etmek üzereydi ve bu cumartesi akşamı, kendisi için çok önemli bir randevuya gitmek üzere kesinlikle bir arabaya ihtiyacı vardı.

Okuduğu Saint-Exupéry Lisesi ellinci yılını kutluyordu ve bu vesileyle eski sınıf arkadaşlarının toplandığı bir gece düzenlenmişti. Manon içten içe bir zamanlar ilgisini çekmiş bir çocuğu yeniden görmeyi umuyordu. Zamanında salak gibi görmezden geldiği, daha sonra hepsi ahmağın teki çıkan yaşça büyük erkekleri ona tercih ettiği, diğerlerinden farklı bir çocuktü. Bu umudun elle tutulur hiçbir yanı yoktu —çocuğun geceye katılacağından bile emin değildi ve hiç kuşkusuz çocuk onu anımsamıyordu bile— fakat hayatında nihayet bir şeylerin olacağına inanmaya ihtiyacı vardı. Manikür, kuaför, alışveriş derken Manon tüm öğleden sonrasını hazırlanarak geçirmişti. Gece mavisii renginde, dantelli ve jarseli ipek bir elbiseye üç yüz avro saymıştı, kız kardeşinden inci kolye ve en yakın arkadaşından da topuklu ayakkabı —ayaklarını vuran bir çift süet Stuart Weitzman— ödünç almıştı.

Manon topukları üzerinde sendeleyerek telefonunun fenerini açtı ve Villa Eilenroc'a kadar kıyı boyunca uzanan dar yolda, iki kilometreden fazla yürüdü. Bu bölgeyi iyi biliyordu. Çocukken babası onu küçük koylarda balık tutmaya götürürdü. Bir zamanlar çevredeki insanlar bu bölgeyi gümrükçüler ya da kaçakçılar yolu olarak adlandırırđı. Daha sonra bu yer turist rehberlerinde çekici bir isimle "Tire-Poil Patikası" olarak tanıtıldı. Bugün daha düz, sterilize bir isimle Kıyı Yolu olarak anılıyordu.

Elli metre kadar sonra Manon, üzerinde "Tehlikeli Bölge - Giriş Yasaktır" levhası olan bir bariyere çarptı. Haftanın ortasında güçlü bir fırtına olmuştu. Dalgaların şiddetle çarpması kimi bölgelerde yürüyüşü zorlaştıracak çökmelere neden olmuştu.

Manon bir an tereddüt etti ve bariyerin üzerinden atlamaya karar verdi.

1992

Cap d'Antibes'in güney ucu. 1 Ekim.

Vinca Rockwell, Joliette Plajı'nın önünden, yüreği neşe dolu, uçarak geçti. Akşam saat ondu. Lisesinden buraya kadar gelmek için scooter'ı olan hazırlık sınıfından bir kız arkadaşını kendisini Garoupe Yolu'na bırakmaya ikna etmişti.

Kaçakçılar yoluna doğru yürürken karnında kelebeklerin uçuştuğunu hissediyordu. Alexis'le buluşacaktı. Aşkına kavuşacaktı!

Rüzgâr tüm gücüyle esiyordu ama gece öyle güzel ve gökyüzü öyle açıktı ki sanki güpegündüzdü. Vinca her zaman bu köşeye bayılırdı çünkü el değmemiş bir yerdi ve *Fransız Rivierası'nın* klişe yazlık imajına hiç benzemiyordu. Güneşin altında kireçtaşı kayaların göz alıcı beyaz ve aşıboyası rengi ile küçük koyların içine sokulan sonsuz değişkenlikteki mavi, insanı etkisi altına alıyordu. Vinca bir seferinde Lérin Adaları tarafına baktığında yunusları bile görmüştü.

Kuvvetli rüzgârın etkisiyle, bu akşam olduğu gibi, manzara tümüyle değişiyordu. Dik kayalar tehlikeli hale geliyor, zeytin ve çam ağaçları, sanki topraktan kopmaya çalışıyor, acıyla kıvranıyor gibi görünüyordu. Fakat Vinca'nın hiçbir şey umurunda değildi. Alexis ile buluşacaktı. Aşkına kavuşacaktı.

2017

Lanet olsun!

Manon'un ayakkabısının topuklarından biri kırılmıştı. *Kahretsin!* Geceye gitmeden önce eve uğramak zorunda kalacak ve yarın da arkadaşıyla tartışacaktı. Ayakkabılarını çıkardı, çantasına koydu ve çıplak ayakla ilerlemeye devam etti.

Hep, falezlerin üzerine yapılmış dar ama betonlanmış yolu takip ediyordu. Hava temiz ve iç açıcıydı. Soğuk esen poyraz geceyi aydınlatmış, gökyüzünü yıldızlarla bezemişti.

Nefes kesici manzara iç bölgedeki dağlardan geçerek Antibes'in eski surlarından Nice körfezine kadar uzanıyordu. Çam

ağaçlarının arkasında, gözlerden uzakta Côte d'Azur'un en güzel evlerinden bazıları vardı. Dalgaların çıkardığı köpükler duyuluyor, denizin kabarması tüm kuvvetiyle hissediliyordu.

Geçmişte burası trajik kazaların meydana geldiği bir yerdi. Dalgalar balıkçıları, turistleri ya da suyun yanında öpüşen âşıkları daha önce de sürüklemişti. Tepkiler üzerine sağlam merdivenler konularak, geçişi sınırlandırarak ve yürüyüşçülerin kıyıya fazla yaklaşma heveslerini engelleyecek bariyerler yerleştirerek yol güvenli hale getirildi. Fakat bölgenin yine çok tehlikeli hale gelmesi için rüzgârın birkaç saatliğine fırtınaya dönmesi yeterliydi.

Manon, bir Halep çamının devrilerek merdivenin tırabzanını parçalayıp geçişi engellediği bir alana gelmişti. Daha ileriye geçmek mümkün değildi. Geri dönmeyi düşündü. Burada canlı bir şey yoktu. Poyrazın gücü gezintiye çıkanların hevesini kırmıştı.

Çek git kızım.

Kıpırdamadı ve rüzgârın uğultusunu dinledi. Bir tür şikâyet vardı bu uğultuda. Boğuk bir tehdit.

Çıplak ayak olmasına rağmen önündeki engeli aşmak için bir kayanın üzerine atladı ve sadece telefonunun feneriyle ilerlemeye devam etti.

Falezlerin aşağısında bir karaltı görünüyordu. Manon gözlerini kısıtı. Hayır, ne olduğunu anlayabilmek için çok uzaktaydı. Büyük bir ihtiyatla aşağı inmeyi denedi. Bir çatırtı sesi duyuldu. Dantel elbisesinin kenarı yırtılmıştı ama buna önem vermedi. O anda kafasını karıştıran bir şekil görüyordu. Bir insan bedeniydi bu. Bir kadının cesedi kayaların üzerine bırakılmıştı. Yaklaştıkça korkunçluğun farkına varıyordu. Bu bir kaza değildi. Kadının yüzü kan çanağı haline gelinceye kadar parçalanmıştı. *Aman Tanrım.* Manon bacaklarının kendisini artık taşımadığını hissetti, neredeyse çöküp kalacaktı. Yardım çağırmak için telefonunu açtı. Telefon çekmiyordu ama neyse ki ekranda, *acil aramalar*, yazıyordu. Yalnız olmadığını anladığı anda hemen arama tuşuna bastı. Gözyaşları içinde bir adam biraz ötede oturuyor, yüzünü ellerinin arasına almış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Manon dehşete düşmüştü. O anda silahsız olmasına hayıflanarak adama dikkatle yaklaştı. Adam doğruldu. Başını kaldırdığında ise, Manon onu tanıdı.

“Bunu yapan benim,” dedi parmağıyla cesedi göstererek.

1992

Vinca Rockwell zarifçe ve uçarcasına kayaların üzerine zıpladı. Rüzgâr şiddetini artırıyordu. Ama Vinca bunu seviyordu. Denizin çalkantısı, tehlike, deniz havasının verdiği sarhoşluk ve dik uçurumlar başını döndürüyordu. Hayatındaki hiçbir şey Alexis ile buluşmasından daha sarhoş edici değildi. Derin ve eksiksiz bir göz kamaşması. Bedenlerin ve ruhların birleşmesi. Yüz sene yaşasa bile hiçbir şey bu anıyla rekabet edemezdi. Alexis ile kaçak göçek buluşmak, kayaların oyuğunda onunla sevişmek fikri kafasını allak bullak ediyordu.

Kendisini tümüyle sarıp sarmalayan elbisesinin eteklerini kaldırıp bacaklarının etrafında esen ılık rüzgârı sanki uzun zamandır beklenen göğüs göğse bir mücadele gibi hissediyordu. Coşup taştan bir kalp, vücudunu ele geçirip sarsan bir ısı dalgası, gürül gürül akan kan ve bedeninin her santimetresini ürperten çarpıntılar.

Alexis’le buluşacaktı. Aşkına kavuşacaktı!

Alexis fırtınaydı, geceydi, ânın ta kendisiydi. Vinca, içten içe bir salaklık ettiğini ve her şeyin sarpa saracağını biliyordu. Ama o ânın heyecanını dünyadaki hiçbir şeye değişmezdi. Bekleyiş, aşk çılgınlığı, gece tarafından sürüklenmenin kederli mutluluğu.

“Vincal”

Alexis’in silüeti aniden dolunayın ışıldadığı açık gökyüzünden kopup geldi. Vinca ona yaklaşmak üzere birkaç adım attı. Az sonra yaşayacağı zevki sanki daha o an hissetmeye başlamıştı. Yoğun, vahşi ve kontrolsüzce. Dalgalar ve rüzgârla bir oluncaya dek birbirine karışıp eriyen bedenler. Martılarınkine karışan çığlıklar. Kasılmalar, sizi yere seren patlama, tüm varlığınızın dağılacağı izlenimi veren ve etrafınıza saçılan kör edici ve beyaz ışık.

“Alexisl”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Vinca aşkının öznesine nihayet sıkıca sarıldığında içinden bir ses her şeyin kötü bir şekilde biteceğini yine fısıldadı. Fakat gelecek, genç kızın umurunda değildi. Aşk, ya hep ya hiçti.

Tek önemli olan şu andı.

Gecenin yakıcı ve zehirli cazibesi.

Dün ve Bugün

(Nice-Matin Gazetesi - 8 Mayıs 2017, Pazartesi)

Uluslararası Saint-Exupéry Lisesi

50. yılını kutluyor

Sophia Antipolis, Bilim ve Teknoloji Parkı'nın öncü kurumu gelecek hafta 50.yılını kutlayacak.

1967 yılında göçmenlerin çocuklarının eğitim görmesi için La Mission Laïque Française* tarafından kurulmuş olan uluslararası lise, Côte d'Azur'ün sıradışı bir kurumu. Verdiği eğitimin mükemmelliğiyle tanınan lise, yabancı dil eğitiminde uzmanlaşmıştır. İki dilli bölümleri sayesinde uluslararası diploma edinmeyi sağlayan lise, bugün binden fazla Fransız ve yabancı öğrenciye eğitim vermektedir. Kutlamalar öğrenci ve öğretmenlerin bu etkinlik nedeniyle ortaya koydukları sanatsal yaratımlarını –fotoğraf sergileri, filmler, tiyatro gösterileri– sergileyecekleri herkese açık bir günde, 12 Mayıs Cuma başlayacak.

Kutlama ertesi gün öğlen, okulun eski öğrencileri ve personeli bir araya getirecek bir kokteyl ile devam edecek. Bu tören sırasında, çok yakında yıkılacak spor salonu binasının yerinde beş kat yükselecek olan "Camdan Kale" isimli yeni bir binanın ilk tuğlası yerleştirilecek. Bu ultramodern binanın Grandes Ecoles** hazırlık sınıfı öğrencilerini ağırlaması planlanmaktadır. 1990-1995 dönemi öğrencileri, "eskiler

* Dünyada Fransız dili ve kültürünü yaymak amacıyla kurulmuş, kâr amacı gütmeyen bir eğitim kurumu. (Ç.N.)

** "Büyük Okullar" olarak çevrilebilecek Grandes Ecoles, Fransa'daki mevcut üniversite eğitiminden daha prestijli bir üst eğitim veren okullardır. (Ç.N.)

buluşması” gecesinde, mevcut spor salonu binasını kullanan son öğrenciler olma onuruna erişecektir.

Lisenin müdürü Madam Florence Guirard bu yıldönümü dolayısıyla törene mümkün olduğunca çok kişinin katılmasını umut ediyor. Biraz klişe bir deyişle, “Tüm eski öğrencileri ve personeli bu güzel ânı paylaşmaya çağırıyorum. Bir araya gelmek, birlikte zaman geçirmek, anıları canlandırmak nereden geldiğimizi bize anımsatır ve nereye gideceğimizi bilmemiz için gereklidir,” diyen Müdür, bu etkinliğe özel olarak Facebook’ta bir grup açıldığını da belirtti.

Stéphane Pianelli

Daima Genç

1

Vişneli Kola

*Düşen bir uçakta otururken
kemeriniz bağlı da olsa, nafile.*
Haruki Murakami

1.

Sophia Antipolis

13 Mayıs 2017, Cumartesi

Kiraladığım aracı çam ağaçlarının altına, lisenin girişine üç yüz metre ötedeki benzin istasyonunun yakınına park ettim. Gözüme uyku girmediği bir New York-Nice uçuşundan sonra havalimanından doğruca buraya gelmiştim.

Önceki gün posta kutuma lisemin ellinci yıldönümü olduğunu anımsatan bir makale düşünce hemen Manhattan'dan ayrılmıştım. Posta bana bir zamanlar en yakın arkadaşım olan fakat yirmi beş yıldır görmediğim Maxime Biancardini tarafından yayınevinin elektronik ilan panosu aracılığıyla gönderilmişti. Bana bir cep telefonu numarası bırakmıştı, önce numarayı çevirmekte tereddüt etmiş ama başka türlü yapamayacağımı da kabul etmiştim.

“Makaleyi okudun mu Thomas?” diye sordu neredeyse lafı hiç uzatmadan.

“Seni bu yüzden aradım.”

“Ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Sesi eski zamanlardan tanıdık geliyordu ama huzursuzluk, telaş ve korkudan deforme olmuştu.

Sorusuna hemen yanıt vermedim. Evet, bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Varlığımızın, bizim bildiğimiz halinin sonuydu. Yaşamımızın sonraki dönemini parmaklıklar arkasında geçirecektik.

“Côte d’Azur’e gelmen gerek Thomas,” dedi Maxime birkaç saniyelik sessizlikten sonra. “Bunu önlemek için bir strateji geliştirmemiz gerek. Bir şeyler yapmamız gerek.”

Olaçakların sonuçlarını hesap ederken gözlerimi kapadım: Skandalın büyüklüğü, kanuni yaptırımları, ailelerimizde oluşacak şok dalgası.

İçimde bir yerde, bugünün geleceğine dair hep bir ihtimal olduğu biliyordum. Yaklaşık yirmi beş sene başımın üstünde Demokles’in kılıcıyla yaşamıştım – ya da yaşar gibi yapmıştım. Düzenli olarak, gecenin bir yarısı, o dönemde olup biten olayları yeniden düşünerek ve günün birinde bunların ortaya çıkabileceği düşüncesiyle terler içinde uyanıyordum. Bu gecelerde bir yudum alkolle bir tane sakinleştirici hap alıyor ama yeniden uyumayı genellikle başaramıyordum.

“Bir şeyler yapmamız gerek,” diye tekrar etti arkadaşım.

Kendini kandırdığını biliyordum. Çünkü yaşamımızı yıkıma uğratmakla tehdit eden bu bombanın fitilini ateşleyen bizdik, 1992’nin bir aralık akşamında.

İkimiz de bombanın patlamasını önleyecek hiçbir yol olmadığını biliyorduk.

2.

Kapıları kilitledikten sonra benzin istasyonuna kadar birkaç adım attım. Herkesin “Dino’nun Yeri” diye adlandırdığı bir tür Amerikan tarzı marketti. Benzin pompalarının arkasında, üzerinde tentesi olan büyük terasıyla sevimli bir kafe ve küçük bir butiği olan kolonilere özgü bir tarzda yapılmış, ahşaptan bir bina vardı.

Kapıyı iterek açtım. İçerisi pek değişmemişti, her zamanki gibi zamanın dışında kalmış izlenimi veriyordu. Dükkânın arkasında, etrafında yüksek taburelerin sıralandığı bir üstübeçli

ahşap tezgâh ve tezgâhın üzerinde de renkli pastaları bir mücevh-
her gibi saklayan camdan fanuslar vardı. Salonun geri kalanında
terasa kadar uzanmış masalar ve banklar yerleştirilmişti. Duvar
bugün artık varlığını sürdürmeyen eski markaların –Riviera des
Années Folles’ün afişi gibi– emaye levhaları asılıydı. Daha fazla
masa yerleştirebilmek için bilardo masasını ve defalarca cep harç-
lığını tüketen *Out Run*, *Arkanoid*, *Street Fighter II* oynadığım
oyun makinesini kaldırmışlardı. Sadece kablosuna kadar eskimiş
emektar langırt yerinde kalmıştı.

Ellerimle langırtın masif kayından kasasını okşamaktan kendi-
mi alamadım. Aynı yerde, Maxime ile birlikte, saatlerce Olimpik
Marsilya’nın tüm büyük maçlarını baştan oynamıştık. Aklıma
darmadağınık imgeler geliyordu: 1989 Fransa Kupası sırasında
Papin’in attığı üç gol; Benfica’ya karşı Vata’nın eli; Milan AC’ye
karşı Chris Waddle’in sağdan çalımı, Vélodrome stadının elektrik-
lerinin kesildiği o ünlü akşam. Ne yazık ki o kadar beklediğimiz
zaferi –1993 efsane Şampiyonlar Ligi– beraber kutlayamamıştık.
O tarihte eğitimime Paris’te bir işletme okulunda devam etmek
için Côte d’Azur’dan ayrılmıştım.

Kendimi kafenin ambiyansına kaptırmıştım. Derslerden son-
ra buraya sürekli beraber geldiğim tek kişi Maxime değildi. En
çarpıcı anılarım o dönemde âşık olduğum kız Vinca Rockwell
ile ilişkiydi. O dönemde bütün erkekler ona âşıktı. Sanki dün
gibiydi. Sanki sonsuzluk kadar uzaktaydı.

Tezgâha doğru ilerlerken, hafızamdaki anılar belirginleştikçe
kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissediyordum. Vin-
ca’nın kahkahasını, ayırık ön dişlerini, etekleri uçuşan elbiselerini,
aykırı güzelliğini, gözlerini bir şeylere dikerkenki mesafeli bakışla-
rını anımsıyordum. Vinca, Dino’nun Yeri’nde yazları vişneli kola
içerdi, kışları ise üzerinde küçük marşmelovların yüzdüğü bir
fincan sıcak çikolata sipariş verirdi.

“Ne istersiniz?”

Gözlerime inanamıyordum, kafe hâlâ aynı İtalyan-Polonya-
lı çift tarafından –Valentini’ler- işletiliyordu ve bunu fark eder
etmez isimleri aklıma geldi. Dino (elbette...) benimle konuşmak

için espresso makinesini temizlemeyi bırakmıştı, Hannah ise gazetesini karıştırıyordu. Dino kilo almıştı, saçları dökülmüştü; Hannah'nın ise sarışınlığından eser kalmamış, yüzü kırışmıştı. Fakat zaman, ilişkilerindeki uyumu artırmış görünüyordu. Bu, yaşlılığın normalleştirme etkisiydi: Fazla çarpıcı güzellikleri solduruyor, kimi zaman daha sıradan görünümdeki insanlara hafif bir cila sürüyordu.

“Bir kahve alayım. Double espresso lütfen.”

Birkaç saniye daldım gittim, sonra Vinca'nın hayaletini çağırarak geçmişe dürttüm: “Ve bir vişneli kola, buzlu ve pipetli.”

Bir an için Valentini'lerden birinin beni tanıyacağını düşündüm. Annem ve babam 1990-1998 yılları arasında Sainte-Ex'in müdürleriydi. Babam liseyle, annemse hazırlık sınıflarıyla ilgileniyordu ve bu sayede kampüsün içindeki lojmandan faydalanıyorlardı. Yani buraya sık sık geliyordum. Birkaç el bedava *Street Fighter* karşılığında kimi zaman Dino'nun kileri düzenlemesine ya da babasının tarifiyle yaptığı ünlü *frozen custard*'ları hazırlamasına yardım ediyordum. Eşinin gözleri hâlâ gazetesindeyken yaşlı İtalyan, paramın üstünü verdi, içeceklerimi bana doğru uzattı fakat yorgun bakışlarında hiçbir kıvılcım parıldamamıştı.

Salonun dörtte üçü boştu, bir cumartesi sabahı için bile bu şaşırtıcıydı. Saint-Ex'te birçok yatılı öğrenci vardı ve benim dönemimde büyük çoğunluğu hafta sonları da lisede kalıyordu. Vinca ile sevdiğimiz masaya doğru yöneldim: Terasın ucunda, çam ağaçlarının kokulu dalları altındaki son masa. Yıldızlar birbirlerini tanıdıklarından Vinca hep yüzünü güneşe dönebileceği sandalyeyi seçerdi. Elimde tepsiyle her zamanki yerime oturdum, ağaçlara sırtımı döndüğüm sandalyeye. Kahve fincanımı önüme aldım, vişneli kola bardağımı karşımdaki boş sandalyenin önüne koydum.

Hoparlörden R.E.M'in eski bir şarkısı, “Losing my Religion” çalıyordu, çoğu insan bu şarkıda inançtan bahsedildiğini düşünür ama aslında bu şarkı sadece hüznü ve tek taraflı bir aşkın acısından bahseder. Sevdği kıza, “Hey, baksana, ben buradayım! Neden beni görmüyorsun?” diye bağırarak bir çocuğun çaresizliğidir. Yani hayatımın bir özeti.

* Muhallebi dondurmasına benzer bir tatlı. (E.N.)

Hafif bir rüzgâr dalları titretiyor, güneş tahta saçakların arasından aşağı süzülüyordu. Birkaç saniye boyunca sihir harekete geçti ve beni 1990'ların başına gönderdi. Karşımda, dalların arasından süzülen ilkbahar ışığı altında, Vinca'nın hayaleti hareket ediyor ve tutkulu sohbetlerimizin sesi kulaklarıma doluyordu. Bana coşkuya *Sevgili* ve *Tehlikeli İlişkiler*'den bahsettiğini duyuyordum. Ben de ona *Martin Eden* ve *Efendinin Güzeli*'nden bahsederek yanıt veriyordum. Yine aynı masada saatler boyunca çarşamba öğleden sonra Star'da, Cannes'da ya da Casino d'Antibes'de izlediğimiz filmlerden bahsediyorduk. O, *Piyano* ve *Thelma ve Louise*'e bayılıyordu, bense *Ayazda Bir Yürek* ve *Veronique'in İkili Yaşamı*'na.

Şarkı sona erdi. Vinca, Ray-Ban gözlüğünü taktı, kolasından son bir yudum aldı ve renkli camlarının ardından bana göz kırptı. İmgesi tümüyle kaybolana kadar soldu ve büyülü parantezimiz kapanıverdi.

Artık kaygısız 1992 yazının sıcağında değildik. Yapayalnızdım, mutsuzdum ve kayıp gençliğimin hayalinin peşinde koşmaktan nefesim kesilmişti. Vinca'yı görmeyeli yirmi beş sene olmuştu.

Sadece ben değil, *kimse* onu yirmi beş senedir görmemişti.

3.

20 Aralık 1992 pazar günü, on dokuz yaşındaki Vinca Rockwell gizli bir ilişki sürdürdüğü yirmi yedi yaşındaki felsefe hocası Alexis Clément ile Paris'e kaçtı. İkisi en son, ertesi günün sabahında, yedinci bölgede, Sainte-Clotilde Bazilikası'nın yanında bir otelde görüldüler. Daha sonra başkentte izlerini tümüyle kaybettirdiler. Bir daha hiç ortaya çıkmadılar, ne aileleriyle ne de arkadaşlarıyla iletişime geçtiler. Tam anlamıyla buharlaştılar.

Bilinen hikâye böyle.

Daha önce yüz defa göz gezdirdiğim *Nice-Matin* makalesini cebimden çıkardım. Öylesine bakıldığında bile, dramatik sonuçları herkesin bu meseleye dair bildiklerini sorgulatacak bir bilgi içeriyordu. Bugün *hakikate* ve *şeffaflığa* büyük önem verirler fakat hakikat nadiren görüldüğü gibidir ve bu haliyle de ne rahatlatma,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ne yasla başa çıkma ne de gerçek adaleti sağlar. Hakikat beraberrinde ancak mutsuzluk, insan avı ve iftira getirir.

“Ayl Pardon beyefendil”

Yutulmamış bir liseli masaların arasında koşarken sırt çantasıyla kola bardağını devirmişti. Kırılmasın diye, bir refleksle, bardağı havada yakaladım. Masanın üzerine dökülenleri kâğıt peçetelerle silebildim fakat kola pantolonuma da dökülmüştü. Tuvalete gitmek için kafenin içinden geçtim. Lekeleri çıkarmam en az beş dakikamı almıştı, bir o kadar da pantolonumu tümüyle kurutmam tutmuştu. Eski öğrenciler buluşmasında herkesin altıma kaçırdığımı düşünmesine izin veremezdim.

Daha sonra, sandalyemin arkasına astığım ceketimi almak için masama geri döndüm. Masanın üzerine baktığımda kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettim. Yokluğumda birileri makalenin fotokopisini ikiye katlayıp üzerine bir güneş gözlüğü koymuştu. Renkli camlı bir Ray-Ban Clubmaster. Bana bu kötü şakayı yapan kimdi? Etrafıma bakındım. Dino benzin istasyonunun yakınında biriyle konuşuyordu. Hannah terasın öteki tarafındaki sardunyaları suluyordu. Mola vermiş üç çöpçü bara yaslanmıştı, üç beş tane liseli müşteri ise MacBook’larının başında çalışıyor ya da telefonda konuşuyordu.

Kahretsin...

Bunun bir halüsinasyon olmadığını kabullenmem için gözlüğü elime almam gerekti. Gözlüğü kaldırdığımda gazete yazısının üzerine bir not yazıldığını fark ettim. Yuvarlak ve özenli bir yazıyla yazılmış tek bir sözcük:

İntikam.

Sınıfın Birincisi ve *Bad Boys*

Geçmiş kontrol eden geleceği kontrol eder.

George Orwell

1.

Paint It Black, No Surprises, One...

Kampüsün girişinde okul orkestrası, ziyaretçileri Stones, Radiohead ve U2 şarkıları çalarak karşılıyordu. Hareketli olduğu kadar korkunç da olan müzik sizi lisenin tam ortasına, sabahki kutlamaların gerçekleşeceği Marronniers Meydanı'na kadar eşlik ediyordu.

Antibes ve Valbonne gibi beldelerde, kılı kırk yaran ve çoğu zaman Fransız Silikon Vadisi olarak bilinen Sophia Antipolis fazla betonlaşmış Côte d'Azur'ün bağrında yemyeşil bir vahaydı. Binlerce *start-up* ve yüksek teknoloji sektöründe uzmanlaşmış büyük şirket, buranın çam ağaçlarıyla kaplı iki bin hektarlık arazisini tercih etmişti. Burası, dünya üzerindeki beyaz yakalıları kendine çekmek için her türlü cazibeye sahipti: Yılın dörtte üçünde ışıldayan güneş, hemen yakında masmavi bir deniz ve Alpler'de kayak merkezleri, birçok spor imkânı, nitelikli uluslararası okullar (ki bunlardan Saint-Exupéry Lisesi başı çekiyordu). Alpes-Maritimes'de eğitim piramidinin zirvesi. Okulun sloganı "*Scientia potestas est*" ile vadedilen geleceğe güvenen her velinin günün birinde çocuğunu yazdırmayı umduğu kurum.

* Lat. Bilgi.güçtür. (E.N.)

Güvenlik görevlilerinin kulübesini geçtikten sonra idari binaya ve öğretmenler salonuna doğru ilerledim. 1960'ların ortasında inşa edilmiş okul binaları eskimeye başlamıştı fakat kampüsün tamamı hâlâ eşsizdi. Burayı tasarlayan mimar, Valbonne Vadisi'nin eşsiz doğasını zekice avantaja çevirmişti. Bu cumartesi sabahı hava yumuşaktı ve gökyüzü turkuaz mavisiydi. Çam ormanı ile fundalıklar arasında, taş duvarlarla engebeli arazi arasında, küplerle çelikten, betondan ve camdan binalar inişli çıkışlı manzara ile uyumlu şekilde bütünleşiyordu. Aşağıda büyük bir gölün etrafında, ağaçların arasında belli belirsiz görünen iki katlı, renkli küçük binalar yükseliyordu. Yatılı okulun binalarının her biri, daha önce Côte d'Azur'de kalmış bir sanatçının ismini taşıyordu: Pablo Picasso, Marc Chagall, Nicolas de Staël, Francis Scott Fitzgerald, Sidney Bechet, Graham Greene...

On beş yaşımdan on dokuz yaşına kadar burada, anne babamın görevlerinden dolayı lojmanda yaşamıştım. O döneme ait anılarım hâlâ çok canlıydı. Özellikle de her sabah çam ormanına karşı uyanırken hissettiğim hayranlık. O zamanki odamdan bugün gözlerimin önündeki inanılmaz manzara görülüyordu: gölün parıldayan yüzeyi, üzerindeki ahşap köprü ve kayıkhaneleri. New York'ta yirmi sene geçirdikten sonra, Manhattan'ın elektrik mavisi göğünü rüzgârın ve ateşböceklerinin şarkısına, Brooklyn ve Harlem'in enerjisini okaliptüs ve lavanta kokusuna tercih ettiğime inanmıştım. *Peki ama gerçekte bu hâlâ böyle mi?* diye kendi kendime sordum Agora'ya (1990'ların başında kütüphanenin etrafına inşa edilmiş ve birçok amfiteatro, bir sinema salonu olan camdan bir bina) doğru dönüp. Daha sonra kimi Amerikan üniversitelerini andıran, gotik etkili kırmızı tuğladan yapılmış, sınıfların bulunduğu tarihi binaların önüne geldim. Bu yapılar tümüyle çağının dışındaydı ve mimari bütünlükten yoksundu fakat okula bir Ivy League cilası, velilere de çocuklarını yanı başlarındaki Harvard'a gönderdikleri hissiyatını verdiği için hâlâ Saint-Ex'in gururuydu.

"Thomas Degalais, yeni romanın için ilham mı arıyorsun?"

2.

Duyduğum ses beni şaşırtmıştı, arkama döndüm ve Stéphane Pianelli'nin güleç yüzünü gördüm. Uzun saçlar, keçi sakalı, John Lennonvari yuvarlak gözlükler ve omzuna takılmış heybe: *Nice-Matin*'nin gazetecisi öğrenciyken olduğu kadar gülünç görünüyordu. O dönemden tek farkı, yeleğinin içine giydiği, aşırı sol parti Boyun Eğmeyen Fransa'nın ünlü sembolü *Phi* işlenmiş tişörtüydü.

"Selam Stéphane," diye yanıt verdim ona elimi uzatırken.

Beraber biraz yürüdük. Pianelli ile aynı yaşıydık ve o da benim gibi buralıydı. Liseyi bitirinceye kadar aynı sınıftaydık. Onu, öğretmenlerimizi sıklıkla zora sokan bir mantık yürütme becerisine sahip parlak bir konuşmacı olarak anımsıyorum. Lisede politik bilince sahip nadir öğrencilerden biriydi. Bakeloryadan sonra aldığı puan Saint-Ex'te bir siyaset bilimi hazırlık okuluna gitmesine yetmesine rağmen o eğitime Nice Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde devam etmeyi tercih etmişti. Bu fakülte babasına göre bir "işsiz fabrikası"ydı, bu konuda daha katı olan annesine göreyse bir "solcu serseri sürüsü"ydü. Fakat Pianelli her zaman isyankâr yanını korudu. Carlone'de —edebiyat fakültesi— sosyalist çevreye girmiş ve bir 1994 ilkbahar akşamı, France 2 kanalının *Demain les Jeunes* programında ilk parlak günlerini yaşamıştı. Program yöneticisi, hükümetin gençlere dayattığı ünlü asgari ücret CIP'e karşı çıkan ona yakın öğrenciye iki saatten fazla söz vermişti. Programı birkaç sene evvel ulusal arşivden tekrar izlemiş ve Pianelli'nin cesaretinden çok etkilenmişim. İki defa eline mikrofon verilmiş ve o da bu fırsatı deneyimli politikacıları sorguya çekip ipe göndermek için kullanmıştı. Kimseden etkilenmeyen tam bir katır inadı vardı.

"Macron'un seçimleri almasına ne diyorsun?" diye sordu damdan düşercesine. (Yani politikaya ilgisi bitmemişti.) "Senin gibi insanlar için iyi haber, öyle değil mi?"

"Yazarlar için mi?"

"Hayır, pis zenginler için!" diye yanıt verdi parlayan gözlerle.

Pianelli alaycı biriydi, çoğu zaman da kötü niyetliydi ama ben

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yine de onu seviyordum. Sık sık gördüğüm tek Saint-Ex öğrencisi oydu çünkü her yeni bir romanım yayımlandığında benimle gazetesi için röportaj yapıyordu. Bildiğim kadarıyla ulusal basında kariyer yapma hırsı hiç olmamıştı, her alanda çalışan bir gazeteci olmayı tercih etmişti, istediği her konu –politika, kültür sanat, şehir hayatı– üzerine yazabilirdi ve bu özgürlüğü her şeyin ötesinde seviyordu. Kendini, kalemini korkusuzca kullanan bir haber avcısı olarak görmesi belli bir nesnelliği korumasına engel olmuyordu. Romanlarımla ilgili yazdığı yorumları hep ilgiyle okuyordum çünkü satır aralarını okumayı biliyordu. Makaleleri hep övgü dolu değildi ama istisnaları olmakla birlikte Pianelli bir romanın ardında –aynı şeyi bir film ya da bir tiyatro oyunu için de söyleyebiliriz– yılların emeği, şüphesi, sorgulaması olduğunu, bunların eleştirilebileceğini ama birkaç satırda mahkûm etmenin acımasızca olduğunu unutmuyordu. “En ortalama roman hiç kuşku yok ki eleştirmenin nitelendirmesinden daha değerlidir,” demişti bir gün, *Ratatouille* filmindeki yemek eleştirmeni Anton Ego’nun ünlü sözünü edebiyata uyarlayarak.

“Şaka bir yana, burada ne işin var artiz?”

Bana dokunmuyormuş izlenimi verse de gazeteci arkadaşım ortamı kokluyor, bana yem atıyor ve beni takibe alıyordu. Geçmişimi kısmen biliyordu. Belki de ben cebimde Vinca’nın kilerin aynısı olan güneş gözlüğünü cebimde sıkarken ve on beş dakika önce bana yöneltilmiş tehdidi düşünürken gerginliğimi hissetmişti.

“İnsanın köklerine geri dönmesi kötü bir şey değil, öyle değil mi? İnsan yaşla...”

“Gevezeliği bırak,” diye sözümü kesti bıyık altından gülerek. “Bu eski öğrenci buluşması tam senin nefret edeceğin bir şey Thomas. Charvet gömleğin ve Patek Philippe saatinle şu haline baksana. Sinir olduğun heriflerle şekerleme tıkınıp *Goldorak* jenerik şarkısı söylemek için ta New York’tan uçağa atlayıp geldiğine beni inandıramazsın.”

“İşte burada yanılıyorsun. Ben kimseye sinir olmam.”

Ve bu gerçektir.

Gazeteci şüpheli bir tavırla yüzüme baktı. Bakışları tuhaf bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

şekilde değişmişti. Gözleri, bir şeyler keşfetmiş gibi parlıyordu.

“Anladım,” dedi en sonunda başını sallayarak. “Makalemi okuduğun için geldin!”

Sorusu nefesimi kesmişti, sanki karnıma bir yumruk atmıştı. Bunu nasıl bilebilirdi?

“Sen neyden bahsediyorsun Stéphane?”

“Masum ayaklarına yatma.”

Yumuşak bir tonla konuşmaya dikkat ettim: “TriBeCa’da oturuyorum. Kahvemi içerken *New York Times* okurum, senin yerel dedikodularını değil. Sen hangi makaleden bahsediyorsun? Okulun ellinci yıl kutlamasını haber veren makaleyi mi?”

Sırıtişına ve çatılmış kaşlarına bakılırsa aynı şeyden bahsetmiyorduk. Fakat bu rahatlama hissim kısa sürdü çünkü şöyle dedi: “Vinca Rockwell ile ilgili makaleden bahsediyorum.”

Şaşıran bu sefer ben olmuştum.

“Yani, doğru, haberin yok!” dedi.

“Neyden haberim yok yahu?”

Pianelli başını salladı ve heybesinden not defterini çıkardı. “İş gitmem gerek,” dedi ana meydana vardığımızda. “Yerel dedikodu gazetem için yazmam gereken bir makale var.”

“Bekle Stéphane!”

Gazeteci yarattığı etkiden memnun bir halde beni orada bıraktı ve bana el salladı: “Sonra konuşuruz.”

Kalbim, göğüskafesimin içinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Kesin olan tek şey, yaşayacağım şaşkınlıkların bitmeyecek olduğuydu.

3.

Marronniers’ Meydanı orkestranın müziği ve küçük grupların sohbetleriyle capcanlıydı. Bir zamanlar burada heybetli ağaçlar vardıysa da bir hastalık uzun zaman önce hepsini kırıp geçirmişti. Meydan adını koruyordu fakat artık görünümü tatili ve *aylaklığı* anımsatan Cannes palmyeleri ile doluydu. Bej kumaştan

* Fr. Kestane ağaçları (Ç.N.)

büyük tenteler altına bir büfe hazırlamışlar, sıra sıra sandalyeler dizmişler ve çelenkler sıralamışlardı. Meydanın orta yeri insanla dolup taşmıştı, hasır ve denizci şapkalı garsonlar davetlilere servis yapıyordu.

Bir tepside bir kadeh içki kaptım, dudaklarıma götürdüm ve karışımı neredeyse hemen bir çiçek saksısının içine döktüm. Yönetim, ev yapımı kokteyl adı altında zencefilli buzlu çay ile karıştırılmış iğrenç bir hindistancevizi suyu ikram etmekten daha iyisini bulamamıştı. Büfeye doğru gittim. Orada da *hafif* bir ikram seçiminde bulundukları belli oluyordu. İnsan kendini *sağlıklı* yiyecek içeceklerin ortalığı kırıp geçirdiği California ya da Brooklyn'in belli bölgelerinde zannedebilirdi. Nice usulü dolma, kabak çiçeği kızartması ve soğanlı tart unutulmuştu. Sadece dilimlenmiş zavallı sebzeler, yarım yağlı kremalı kuplar ve glütensiz sertifikalı sandviçler vardı.

Büfeden uzaklaşıp meydanın bir kısmını oditoryum şeklinde çevreleyen, betondan büyük basamakların en üstüne çıkıp oturdum. Güneş gözlüğümü taktım ve merakla okul arkadaşlarımı gözlemlemeye başladım.

Birbirlerini tebrik ediyor, birbirlerinin sırtına dostça vuruyor, sarılıyor, çocuklarının en güzel fotoğraflarını birbirlerine gösteriyor, e-posta adreslerini, cep telefonu numaralarını alıyor, sosyal medya hesaplarında "arkadaş" oluyorlardı. Pianelli haksız değildi: Ben tüm bunların dışındaydım. Onlara benziyor gibi de davranmazdım. Her şeyden evvel, lise yıllarımı hiç özlemle anmadığım için. Sonra, her zaman cebinde kitabıyla gezen, Facebook hesabı olmayan, bir *like* butonu devrinin beklentilerine pek de karşılık vermeyen somurtkan ve yalnız biri olduğum için. Hem de geçen zaman bende hiç hüzne neden olmadığı için. Ne kırk yaşıma girdiğimde ne de şakaklarımda ilk beyazlar çıkmaya başladığında deliye döndüm. Dürüst olmam gerekirse, yaşlanmak için sabırsızlandığımı bile söyleyebilirim çünkü bu, benim için hiç de kayıp bir cennet olmayan, tüm hayatım boyunca kaçtığım bir dramın merkezi gibi görünen bir geçmişle arama mesafe koymak anlamına geliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

4.

Eski öğrencileri dikkatle inceledikten sonra ilk vardığım sonuç, gelenlerin çoğunun fazla kilo almamaya dikkat eden zengin çevrelerde yaşadıklarıydı. Fakat saç dökülmesi erkeklerin başının belasıydı. *Öyle değil mi Nicolas Dubois?* Ektirdiği saçlar tutmamıştı. Alexandre Musca kafasındaki saçsız yeri tepesinden aldığı uzun bir perçemle saklamaya çalışmıştı. Romain Roussel ise kafasını kazıtmayı tercih etmişti.

Hafızam hoş bir şekilde beni şaşırtmıştı: Benim dönemimden davetlilerin neredeyse hepsinin ismini anımsıyordum. Onları uzaktan izlemek garipti. Hatta bazen kimilerini izlemek hayret vericiydi, etkinlik geçmişten alınan bir rövanş tadındaydı. Mese-la Manon Agostini. Utangaç ve sevimsiz liseli kız, kendini ifade eden, özgüven dolu, güzel bir kadına dönüşmüştü. Christophe Mirkovic de aynı dönüşümü geçirmişti. Aklımda sivilceli ve tuhaf bir *nerd* —o dönemde öyle denmiyordu elbette— olarak kalmıştı, şimdiki haline sevindim. Amerikan stiliyle başarısını hiç kasılmadan gözler önüne seriyor, Tesla'sının meziyetleriyle övünüyor, herkesin bakışlarını üzerine çeken kendisinden yirmi yaş küçük sevgilisiyle İngilizce konuşuyordu.

Éric Lafitte'in ise şaftı kaymıştı. Onu bir yarı-tanrının yeniden vücut bulmuşu gibi anımsıyordum. Esmer bir göksel varlık: *Kızgın Güneş*'teki Alain Delon gibi. Bugünse Efsane Éric göbekli ve zavallı bir adama dönüşmüştü, *Rocco ve Kardeşleri* filminin aktöründen çok Homer Simpson'a benziyordu.

Kathy ve Hervé Lesage el ele tutuşarak gelmişlerdi. Lise birde çıkmaya başlamışlardı ve eğitimleri bitince evlenmişlerdi. Kathy'nin (kocasını ismini kısaltarak böyle diyordu) ismi aslında Katherine Laneau'ydu. Olağanüstü güzellikteki bacaklarını —hiç kuşkusuz, ekoseli mini eteğinin yerine pantolon da giymiş olsa hâlâ öyledir— edebi düzeyde, mükemmel İngilizce konuştuğunu anımsıyordum. Onun gibi bir kızın nasıl olup da Hervé Lesage gibi birine âşık olduğunu hep merak etmişimdir. Régis lakaplı —*Les Nuls*, *L'émission*'un ve programın bölümlerinden “Régis bir gerizekâli”nın parlak zamanlarıydı— Hervé alelade fiziğiyle kuş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

beyinlinin tekiydi; saçmasapan tespitlerde bulunur, öğretmenlere olmadık sorular sorar ve özellikle de, kız arkadaşının kendisinden katbekat klas biri olduğunu anlamaz görünürdü. Yirmi beş sene sonra, süet ceketi, kendinden memnun ifadesiyle “Régis” hâlâ gerizekalı görünüyordu. Durumunu daha da vahimleştiren bir PSG’ kasketiyle gelmişti. *Yorum yok.*

Fakat gardırop sorunu söz konusu olunca Fabrice Fauconnier birinciliği kimseye kaptırmazdı. Air France’ta pilot olan “Faucon”, kaptan pilot üniformasıyla gelmişti. Onu sarı saçlar, yüksek topuklar ve yapılı memeler arasında caka satarken izliyordum: Vücudu hâlâ atletikti fakat gümüş rengi saçları, ısrarcı bakışları ve kendini beğenmişliğinin aşıkârlığı “yaşlı zampara” damgasını çoktan vuruyordu. Birkaç sene evvel orta menzilli bir uçuşta ona rastlamıştım. Sanki beş yaşında bir çocukmuşum gibi, uçağın kalkışı sırasında kokpite davet ederek beni mutlu edebileceğini sanmıştı...

5.

“Hassiktir, ‘Faucon’ iniş yapmış!”

Fanny Brahimi bana göz kırptı ve içtenlikle sarıldı. O da çok değişmişti. Kabil kökenliydi, renkli gözlü, kısa saçlı sarışın bir kızdı; güzel ayakkabılar ve üzerine oturan bir kot pantolon giymişti. Gömleğinin açılmış iki düğmesi memelerinin merak edilmesine neden oluyor, kemerli trençkotu boyunu uzun gösteriyordu. Başka bir hayatta onu yıpranmış Doc Martens’leri, üzerinden çıkarmadığı oduncu gömlekleri, lime lime olmuş kazakları ve yırtık 501’iyle bir *grunge* tutkunu olarak tanıyordum.

Benden daha becerikli olan Fanny bir kadeh şampanya bulmayı başarmıştı.

“Yalnız, patlamış mısır bulamadım,” dedi hemen yanımdaki basamağa otururken sanki bir film gösterimine gitmişiz gibi.

Lisedeyken boynunda asılı fotoğraf makinesiyle—bir Leica M—dolaşır ve kalabalıkların fotoğraflarını çekerti.

Fanny’yi yıllardır tanıyordum. Maxime, o ve ben Fontonne

* Paris Saint-Germain futbol kulübü kısaltması. (Ç.N.)

** Fr. Şahin, (Ç.N.)

Mahallesi'nde aynı ilkokulda okumuştuk; bu okula Üçüncü Cumhuriyet'in güzel binalarından birinde olduğundan ve daha sonra Antibes'de prefabrik binalarıyla açılan René-Cassin okulundan dolayı "eski okul" diyorduk. Ergenlik yıllarımda Fanny yakın arkadaşım. Ortaokulda, üçüncü sınıfta çıktığım ilk kızdı. Bir cumartesi öğleden sonra sinemaya *Yağmur Adam* izlemeye gitmiştik, dönüşte de bizi Fontonne'a geri götüren otobüste Walkman'imin kulaklıklarını paylaşıırken beceriksizce öpüştük. "Puisque Tu Pars" ve "Pourvu Qu'elles Soient Douces" arasında dört ya da beş öpüşme. Lise bire kadar çıktık, daha sonra arkadaş kalmış olmamıza rağmen birbirimizden uzaklaştık. Lise son sınıftan itibaren kimseye bağlanmadan onunla bununla yatan olgun ve özgür kızlardan biri olmuştu. Bu durum Saint-Ex'te nadiren görülürdü ve çoğu insan da onu yargılıyordu. Ama ben ona her zaman saygı duydum, gözüme bir özgürlük formunun yeniden vücut bulmuş hali gibi görünüyordu. Vinca'nın arkadaşısıydı, parlak bir öğrenciydi ve nazik bir kızdı, bu üç özellik onu gözümde değerli kılıyordu. Tıp eğitimi aldıktan sonra savaş doktorluğu ve insani yardım görevleri arasında bocaladı. Birkaç sene evvel, onu tesadüfen Fransızca kitaplar fuarına katıldığım Beyrut'ta bir otelde gördüm; bana Fransa'ya dönme niyetinden bahsetmişti.

"Eski hocaları görebildin mi?" diye sordu.

Bir çene hareketiyle ona matematikçi Mösyö N'Dong, fizikçi Mösyö Lehmann ve doğa bilimleri hocası Madam Fontana'yı gösterdim.

"Bir sürü sadist," dedi Fanny fotoğraflarını çekerken.

"Bu konuda seni haksız bulmuyorum. Antibes'de mi çalışıyorsun?"

Başını salladı. "İki seneden beri Fontonne Hastanesi'nin kardiyoloji bölümünde çalışıyorum. Annenle ben ilgilendim. Sana söylemedi mi?"

Suskun kalışımdan bundan haberimin olmadığını anladı.

"Küçük bir enfarktüs geçirdikten sonra gelmişti ama iyi durumda," dedi Fanny.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Şaşırp kalmıştım. “Annemle aramız biraz karışık,” dedim konuyu kapamak için.

“Bütün erkekler böyle der, değil mi?” diye sordu daha fazlasını öğrenmeye çalışmadan.

Daha sonra parmağıyla bir başka öğretmeni gösterdi. “Şu kadın çok havalıydı!” diye haykırdı.

Onu tanımam biraz zaman aldı. Matmazel DeVile, hazırlık sınıfında İngiliz edebiyatı dersine giren Amerikalı bir öğretmen.

“Hâlâ büyüleyici!” diye iç geçirdi Fanny. “Sanki Catherine Zeta-Jones!”

Matmazel DeVile’in boyu bir seksen vardı. Yüksek topuklu ayakkabılar, deri pantolon ve yakasız bir ceket giymişti; uzun ve hacimsiz saçları omuzlarına pırasa gibi dökülüyordu. İnce ve narin fiziğiyle bazı eski öğrencilerden daha genç görünüyordu. Saint-Ex’e geldiğinde kaç yaşındaydı? Yirmi beş mi? En fazla otuzdur. Fen sınıfında olduğum için hiç öğretmenim olmamıştı ama öğrencilerin onu çok beğendiğini anımsıyordum, özellikle de bazı erkek öğrencilerin.

Birkaç dakika boyunca Fanny ve ben eski okul arkadaşlarımızı anılarımızı yâd ederek izlemeye devam ettik. Onu dinlerken bu kızı neden hep sevdiğimi bir kere daha anladım. Pozitif ve enerji dolu bir şeyler saçıyordu. Mizah anlayışı vardı ve sonuna kadar kullanıyordu. Aslında hayata kolay bir başlangıç yapmamıştı. Annesi Cannes, Croisette Bulvarı’nda giysi satan bir mağazada tezgâhtar olarak çalışan, kimi zaman yumuşak kimi zaman katil bakışlı, güzel, sarışın bir kadındı. Biz altıncı sınıftayken kocasını ve çocuklarını terk edip patronuyla Güney Amerika’ya kaçmıştı. Saint-Ex’in yatılı bölümüne kabul edilmeden önce Fanny yaklaşık on sene boyunca, bir iş kazasından sonra felç kalan babasıyla yaşamıştı. İki abisiyle –pek de parlak tipler değillerdi– harap bir sosyal konutta oturuyorlardı – Antibes-Juan-les-Pins’in turist rehberlerinde görülecek türden bir yer değildi orası.

Kardiyolog birkaç kişiyi daha bombaladı, basit ama eğlenceliydi (“Étienne Labitte’in sik kafası hâlâ yerinde”), sonra dudaklarında garip bir gülümsemeyle yüzüme baktı. “Hayat herkesi bir yere savurdu ama sen, sen hep aynısın.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Leica'sının vizörünü bana doğrulttu ve konuşmasına devam ederken fotoğrafımı çekti. "Sınıfın birincisi, havalı, flanel ceket ve gök mavisi gömleğiyle kendine özgü bir adam."

"Bunu sen söylediğine göre bir iltifat olarak kabul etmiyorum."

"Tekrar düşün."

"Kızlar sadece *bad boys* sever, öyle değil mi?"

"On altı yaşında evet. Kırk yaşında değil."

Omuzlarımı silktim, gözlerimi kısıtım ve güneşten korunmak için elimi siper ettim.

"Birini mi arıyorsun?"

"Maxime'i."

"Müstakbel vekilimizi mi? Onunla spor salonu binasının yanında, geceki partinin yapılacağı yerde bir sigara tüttürdük. Kampanyasını başlatmak için hiç acelesi var gibi görünmüyordu. Hassiktir, Aude Paradis'nin suratını gördün mü? Tümüyle göçmüş zavallı Patlamış mısır olmadığına emin misin Thomas? Burada saatlerce oturarak durabilirim. *Game of Thrones* kadar iyi burası!"

Fakat tüm coşkusu iki görevlinin küçük bir basamak ve bir mikrofon yerleştirdiklerini fark ettiğinde söndü.

"*Sorry*, resmi konuşmalara katlanamayacağım," dedi bana ayağa kalkarken.

Basamakların öteki tarafından Stéphane Pianelli vali yardımcısıyla konuşup notlar alıyordu. Benim ona baktığımı görünce *Nice-Matin*'in gazetecisi bana, *bekle, geliyorum* dercesine eliyle işaret etti.

Fanny eliyle kot pantolonunu sikeledi ve kendine has stiliyle son okunu fırlattı: "Biliyor musun? Galiba burada yatmadığım nadir erkeklerden biri sensin."

Ona spiritüel bir şeylerle yanıt vermek isterdim ama aklıma uygun bir şey gelmemişti çünkü bunu komik olmak için söylememişti. Kırık ve fazla abartılı sözlerdi.

"O dönemde sen Vinca'ya hayranlık duyuyordun," diye anımsadı.

"Evet, doğru," diye kabul ettim. "Ona âşıktım. Biraz buradaki herkes gibi, öyle değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Evet ama sen onu gözünde hep mükemmelleştirdin.”

İç çektim. Vinca’nın ortadan kaybolmasından ve lisedeki öğretmenlerden biriyle ilişkisinin ortaya çıkmasından sonra dedikodular ve söylentiler genç kadını bir nevi Côte d’Azur’un Laura Palmer’ına dönüştürmek üzere patlamıştı. Pagnol’un memleketinde *Twin Peaks*.

“Fanny, yine başlama.”

“Nasıl istersen. Kafayı kuma gömmek elbette çok daha kolay. Şarkıda dedikleri gibi: *Living is easy with eyes closed*.”

Fotoğraf makinesini çantasına yerleştirdi, saatine baktı ve hâlâ dolu olan şampanya kadehini bana uzattı: “Benim acelem var, şu mereti içmemem gerekirdi. Bu öğleden sonra nöbetçiyim. Yine görüşmek üzere Thomas.”

6.

Müdire Hanım, kimi Milli Eğitim kadrolarının bir ceza haline getirdiği konuşmasını yaptı. Aslen Parisli olan Matmazel Guirard uzun zamandır bu görevde değildi. Kuruma dair sadece kitaba bağlı bilgileri vardı ve alelade teknokrat konuşması yapıyordu. Onu dinlerken bir yandan da annemlerin neden gelmediğini düşünüyordum. Eski yöneticileri olarak mutlaka davet edilmişlerdi. Kalabalık içerisinde onları aradım ama bulamadım ve yoklukları canımı sıktı.

“En başından beri kurumumuzun taşıdığı evrensel kültürlerarası diyalog, fırsat eşitliği, tolerans değerleri” üzerine sözlerini bitirdikten sonra Müdire Hanım şimdi de lisemizde okumuş “seçkin kişiler”i sıralıyordu. İçlerinde ben de vardım ve benim adım okunup alkışlandığında kimi bakışlar bana doğru çevrildi. Müphem bir baş selamıyla, “Teşekkür ederim,” demeden önce huzursuzca gülümsedim.

“İşte şimdi boku yedin artiz,” diye beni uyardı Stéphane Pisanelli yanıma otururken. “Birkaç dakika sonra sana kitaplarını imzalatmaya gelecekler. Michel Drucker’in köpeğinin tasmacı

‘ İng. Gözlerin kapalı yaşamak kolay. (E.N.)

takılınca havlayıp havlamadığını soracaklar ve Anne-Sophie Lapix'in kameralar önündeki kadar güzel olup olmadığını bilmek isteyecekler."

Pianelli'nin üzerine atlamamak için kendimi zor tuttum fakat o monoloğuna devam etti: "*Seninle Birkaç Gün* kitabının sonunda kahramanını neden öldürdüğünü soracaklar. Nereden ilham aldığını ve..."

"Beni biraz rahat bırak Stéphane. Benimle ne konuşmak istiyorsun? Bu makale meselesi nedir?"

Gazeteci sesini alçalttı: "Geçen ay Côte d'Azur'de değil miydin?"

"Hayır, bu sabah geldim."

"Anladım. Daha önce 'mayıs süvarileri'nden bahsedildiğini duydun mu?"

"Hayır ama herhalde Cagnes-sur-Mer Hipodromu'nda onları koşarken gören yoktur."

"Aman çok komik. Aslında kimi zaman ilkbaharın ortasında meydana gelen ve mevsimsiz dona neden olan bir soğuk hava durumu söz konusu."

Bir yandan konuşurken gömleğinin cebinden elektronik sigarasını çıkardı. "Bu ilkbaharda, Côte'ta, hava korkunçtu. Önce çok soğuk oldu, sonra günler boyunca bardaktan boşanırcasına yağmur yağdı."

Sözünü kestim: "Kısa kes Stéphane. Son haftaların hava durumunu mu özet geçiyorsun?"

Çenesiyle güneş ışıklarının ışığa boğduğu yatakhaneinin renkli binalarından öteyi işaret etti.

"Birçok yatakhaneinin bodrumunu su bastı."

"Bu yeni bir şey değil. Arazinin eğimine baksana! Bizim zamanımızda da iki senede bir olurdu."

"Evet ama 8 Nisan'a denk gelen o hafta sonu sular giriş katına kadar ulaştı. İdare acilen çalışma yapılması emri vermek ve bodrum katlarını tümüyle boşalttırmak zorunda kaldı."

Pianelli "sigara"sından birkaç nefes aldı ve mine çiçeği ile greyfurt kokan bir tür su dumanını üfledi. Che Guevara'nın puro-

larıyla karşılaştırdınca su buharı üfleyen devrimci görüntüsünde gülünç bir şeyler vardı.

“Okul 1990’ların ortasından beri bodrumlarda atıl halde duran onlarca paslanmış metalik eşya dolaplarından da kurtuldu. Suyun boşaltılması sırasında bunları taşınması için bir şirketle anlaşılmıştı fakat onlar işe girişmeden bazı öğrenciler eğlencesine kilitleri kırdı. Dolaplardan birinin içinde ne bulduklarını asla tahmin edemezsin.”

“Neymiş?”

Gazeteci yarattığı etkiyi mümkün olduğunca sürdürmeye çalıştı. “Deri bir spor çantası içinde yüzlük ve iki yüzlük banknot balyalarıyla yüz bin frank! Yirmi seneden fazla süredir orada küçük bir servet yatıyormuş...”

“Ee, sonra? Saint-Ex’e polisler mi geldi?”

Zihnimde okula giren jandarmaları ve yaratmış olabileceği huzursuzluğu canlandırdım.

“Evet, tabii ki! Makalemde de anlattığım gibi onlar da çok heyecanlılardı. Eski bir mesele, mangır, prestijli bir lise: Didik didik etmeleri için onlara uzun uzun ısrar etmeleri gerekmedi.”

“Ne sonuca vardılar?”

“Sonuç henüz çıkmadı ama çantanın üzerinde mükemmel şekilde ortaya çıkan iki parmak izi bulduklarını biliyorum.”

“Yani?”

“Parmak izlerinden biri ortaya çıktı.”

Pianelli, silahını yeniden doldururken nefesimi tuttum. Gözlerindeki kıvılcıma bakınca canımı acıtacağını anladım. “Vinca Rockwell’in parmak iziydi.”

Bu bilgiyi algılayabilmek için gözlerimi defalarca kırıştırmıştım. Tüm bunların ne anlam ifade ettiğini düşünmeye çalışıyordum ama beynim durmuştu. “Sen ne sonuca vardın Stéphane?”

“Benim vardığım sonuç mu? En başından beri haklı olduğum!” dedi gazeteci.

Vinca Rockwell davası, siyasetin yanı sıra, Stéphane Pianelli’nin diğer büyük saplantısıydı. On beş sene önce bu konu üzerine Schubertvari bir başlıkla bir kitap bile yazmıştı: *Genç Kız*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ve *Ölüm* ciddi ve ayrıntılı bir araştırma çalışmasıydı fakat Vinca ve sevgilisinin ortadan kayboluşuna dair çarpıcı bir bilgi ortaya koymuyordu.

“Eğer Vinca, Alexis Clément ile gerçekten kaçmış olsaydı,” diye devam etti, “bu parayı da götürürdü! Ya da en azından parayı almak için geri dönerdi!”

Kurduğu mantık bana basit göründü. “Bunun *onun* parası olduğunu hiçbir şey kanıtlamaz,” diye itiraz ettim. “Çantanın üzerinde parmak izinin olması ona ait olduğu anlamına gelmez.”

Hak verdi ama karşı saldırıya da geçti: “Bunun saçma olduğunu kabul et. Bu mangır nereden geliyor? Yüz bin frank! O dönemde çok büyük paraydı.”

Onun Rockwell meselesine dair tezinin tam olarak ne olduğunu hiç anlamamıştım ama ona göre kaçış versiyonu gerçeklerle örtüşmüyordu. Pianelli elle tutulur hiçbir kanıtı olmadan, Vinca’nın hiç hayat belirtisi göstermemiş olmasının nedeninin uzun zaman önce ölmüş olması olduğuna gönülden inanıyordu. Ve Alexis Clément’in muhtemelen katili olduğuna da.

“Hukuki olarak sonuçları ne?”

“Hiç bilmiyorum,” diye cevap verdi surat asarak.

“Vinca’nın ortadan kaybolmasıyla ilgili soruşturmanın rafa kaldırılmasının üzerinden yıllar geçti. Şimdi bir şey bulunsa bile zaman aşımına uğramıştır, öyle değil mi?”

Düşünceli şekilde elinin tersini sakalında gezdirdi. “Öyle demez. Bu sorun üzerine karmaşık bir içtihat var. Bazı durumlarda zaman aşımının süresi olayın gerçekleştiği tarihe değil, cesedin bulunduğu tarihe bağlı.”

Bakışlarını gözlerime dikince bakışlarımı ondan kaçırmamayı tercih ettim. Pianelli bir haber atlatma ustasıydı ama ben yine de onun bu mazide kalmış meseleyle ilgisinin nedenini hep merak etmiştim. Anımsadığım kadarıyla Vinca’nın yakın arkadaşı değildi. Ne birlikte zaman geçirmişlikleri ne de bir ortak yönleri vardı.

Vinca, Antibes’de doğmuş bir aktris olan Pauline Lambert’in kızıydı. 1970’lerde Yves Boisset ve Henri Verneuil’ün filmlerinde küçük roller almış, kızıl, kısa saçlı güzel bir kadındı. Filmografisi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

nin doruk noktası, *La Scoumoune* filminde Jean-Paul Belmondo ile çıplak memeleriyle yirmi saniyelik bir sahneydi. 1973'te Juan-les-Pins'te bir gece kulübünde, kısa bir süre Lotus'da F1 yarışlarına katılmış ve birçok defa Indianapolis 500 yarışlarına katılmış Amerikalı bir otomobil pilotu olan Mark Rockwell ile tanışmıştı. Rockwell, kuzeydoğuda çok yaygın bir süpermarket zincirinin ana hissedarı olan, Massachusetts'in etkili bir ailesinin son oğluydu. Kariyerinin gelecek vadetmediğinin bilincinde olan Pauline, sevgilisinin peşinden Amerika Birleşik Devletleri'ne gitti ve orada evlendiler. Tek kızları olan Vinca da, evliliklerinin hemen ardından, anne babasının trajik ölümünden sonra Saint-Ex'te okula başlamadan önce ilk on beş yılını geçirdiği Boston'da dünyaya geldi. Rockwell çifti 1989 yazında bir uçak faciasında ölen yolcular arasındaydı. Uçakları Hawai Havaalanı'ndan ayrılırken basıncı düştü. Akıllardan çıkmayan bir dramdı çünkü bagaj bölümünün kazayla açılması yüzünden *business* bölümünün altı sıra koltuğu kopmuş ve uçaktan fırlamıştı. Kazada on iki kişi hayatını kaybetmişti, piyango en zenginlere vurmuştu. Bu hikâye Pianelli'nin hoşuna gitmiş olmalıydı.

Ailevi kökenleri ve davranışlarından dolayı Vinca *görünüşte*, Pianelli'nin nefret ettiği her şeyin vücut bulmuş haliydi: Amerikalı yüksek burjuva bir baba, elitist ve entelektüel bir mirasçı, Yunan felsefesine, Tarkovski sinemasına ve Lautréamont şiirlerine tutkun bir kız. Gerçekdışı bir güzelliği olan, bu dünyada değil kendi dünyasında yaşayan, biraz yapmacık bir kız. Farkında olmadan kendi tarzındaki gençleri küçümseyen bir kız.

"Tek söyleyeceğin bu mu ya?" diye aniden sinirlendi.

Derin bir nefes aldım, omuzlarımı kaldırdım ve umursamazı oynadım. "Bunlar geçmişte kaldı Stéphane."

"Geçmişte mi? Yine de Vinca senin arkadaşındı. Sen ona hayrandın, sen..."

"On sekiz yaşındaydım, çocuktum. O sayfayı çoktan kapattım ben."

"Bana yutturamazsın artiz. Hiçbir şeyi kapattığın falan yok. Tüm romanlarını okudum, hepsinde Vinca var. Tüm kadın kahramanlarında onu buluyoruz!" Bana saldırmaya başlamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“İki kuruşluk psikolojik çözümlemeni gazetenin astroloji sayfasına sakla!” Ses tonum yükselince Stéphane Pianelli büyülenir gibi oldu. Heyecanı gözlerinden okunuyordu. Vinca onu delirtmişti, tıpkı kendisinden önce başkalarını da delirttiği gibi, sadece bu sefer nedenleri farklıydı.

“İstediğini söyle Thomas. Bu sefer ciddi ciddi soruşturmayı ele alacağım.”

“Sen on beş sene önce o işi başaramadın,” diye dikkatini çektim.

“Bu paranın bulunması her şeyi değiştiriyor! Bu kadar nakit para sence ardında neyi saklıyor? Bence üç ihtimal var: uyuşturucu kaçakçılığı, yolsuzluk ya da büyük bir şantaj.”

Gözkapaklarımı ovuşturdum. “Senaryo yazıyorsun Pianelli.”

“Ne yani, sana göre Rockwell meselesi diye bir şey yok, öyle mi?”

“Sevdiği erkeğin peşine takılmış küçük bir kızın sıradan hikâyesinden başka bir şey yok.”

Sinirli bir şekilde sırtıttı. “Bu iddiaya sen bile bir an olsun inanmıyorsun artiz. Sana şu söylediğimi aklında iyi tut: Vinca’nın ortadan yok oluşu kördüğüm olmuş bir yumak gibi. Günün birinde birileri doğru ipi çekecek ve yumağın tüm düğümleri çözülecek.”

“Neyi keşfedeceklerini sanıyorsun?”

“Bizim varsaydığımızdan çok daha büyük bir şeyi.”

Bu konuşmaya son vermek için ayağa kalktım. “Roman yazması gereken senmişsin. Bir editör ararsan sana yardım edebilirim.”

Saatime baktım. Acilen Maxime’i bulmam gerekiyordu. Aniden sakinleşmiş olan gazeteci de ayağa kalktı ve hafifçe omzuma vurdu. “Görüşürüz artiz. Görüşeceğimize eminim.”

Beni gözaltından çıkaran bir polisin kullanacağı bir ses tonuyla konuşuyordu. Ceketimi ilikledim ve bir basamak indim. Birkaç saniye tereddüt ettim ve geri döndüm. Yanlış bir adım atmamıştım. Eline en ufak bir koz vermemeliydim fakat bir soruyu sormak için yanıp tutuşuyordum. Mümkün olduğunca umursamaz bir tavırla sorumu sordum.

“Parayı eski bir eşya dolabında bulduklarını söyledin, değil mi?”

“Evet.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Tam olarak hangisinde?”

“Kanarya sarısına boyalı bir eşya dolabında. Henri-Matisse binasının rengi.”

“Orası Vinca’nın kaldığı bina değil” diye haykırdım muzaffer bir edayla. “Onun odası mavi binadaydı, Nicolas-de-Staël binasında.”

Pianelli söylediklerimi onayladı: “Haklısın, ben de bunu kontrol ettim. Geçmiş sayfaları kapatan birine göre müthiş bir hafızan var.”

Beni köşeye sıkıştırmış gibi alev alev bakan gözleriyle bana yeniden meydan okumuştı fakat bakışlarımı ondan kaçırmadım ve bir başka piyonu ileri sürdüm. “Peki dolabın üzerinde kime ait olduğuna dair bir isim yazmıyor mu?”

Başını iki yana salladı. “Bunca sene sonra tahmin edersin ki her şey silinmiş.”

“Eşya dolaplarının kime ait olduğu arşivlerde yok muymuş?”

“O dönemde bu kimsenin umurunda değildi,” dedi sırtarak. “Senenin başında öğrenciler istedikleri dolabı alıyordu, ilk gelen istediğini kapıyordu.”

“Peki bu durumda, hangi dolaptan çıktı para?”

“Neden bilmek istiyorsun?”

“Meraktan. Siz gazeteciler bunu iyi bilirsiniz.”

“Fotoğrafını makalemde yayımladım. Şu an üzerimde yok ama A1 numaralı dolaptı. Sol taraftaki ilk dolap. Sana bir şey ifade ediyor mu?”

“Hiçbir şey. *Hoşça kal Stéphane.*”

Arkamı döndüm ve konuşmanın sonundan önce oradan ayrılmak için adımlarımı hızlandırdım.

Müdire Hanım nutkunu bitiriyor, eski okul binasının yıkılacağını ve “kurumumuzun gördüğü en iddialı inşaatın” temelini atılacağını anımsatıyordu. Çok yakında hayata geçirilecek olan bu otuz senelik projenin –hazırlık sınıfı öğrencilerine ayrılmış bir binanın yapımı, büyük bir peyzaj bahçesinin açılışı ve olim-pik bir havuzu olan yeni bir spor merkezi– cömert bağışçalarına teşekkür ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Beni bekleyen şeylere dair hâlâ kuşkularım olsa da hepsi dağılıvermişti. Pianelli'ye yalan söylemiştim. Parayı buldukları eşya dolabının o zamanlar kime ait olduğunu gayet iyi biliyordum.

Dolap benimdi.

3

Bizim Yaptıklarımız

*İnsanlar doğruyu söylemeye başladıklarında,
genellikle fena halde avukata ihtiyaç duyarlar.*

P.D. James

1.

Spor salonu çam ağaçlarıyla çevrili, etrafında sarp kayalar bulunan bir ova üzerine inşa edilmiş betondan bir binaydı. Oraya, güneşin gözleri kör edici ışığını yansıtan beyaz kireç taşından büyük kayaların yanından aşağı inilerek giriliyordu. Otoparka vardığımda modüler inşaatın yanında damperli bir kamyon ve bir buldozer gördüm ve endişem tavan yaptı. Algeco firması tüm alet edavatı ile alandaydı: matkaplar, beton kırıcılar, demirci makasları, yıkım kazma ve kürekleri. Müdire yalan söylemiyordu: Eski spor salonu binası son saatlerini yaşıyordu. Çalışmalar başlamak üzereydi ve onunla birlikte bizim düşüşümüz de başlıyordu.

Maxime'i bulmak için spor salonuna yöneldim. Artık onunla iletişim halinde olmasaydım hayatını gerçek bir büyülenme ve belli bir gururla uzaktan izlerdim. Vinca Rockwell meselesi arkadaşımın hayatının gidişatında, benimkinin üzerindeki tersi bir etki yarattı. Tüm bu olaylar beni tüketip ilerlememi engellediyse Maxime'i bir gruptan koparıp kendi yolunu çizme özgürlüğünü vererek yükselmesini sağladı.

Yaptıklarımızdan sonra ben, artık eski ben değildim. Yüksek matematik öğrenimimde beni korkunç başarısızlığa iten dehşet

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

verici bir korku ve bir kafa karışıklığı yaşamıştım. 1993 yazında anne babamı üzme pahasına, Côte d'Azur'den ayrılıp ikinci bölgede bir ticaret okulunda okumak üzere Paris'e gittim. Başkentte dört sene boyunca süründüm. Derslerin yarısını asmıştım ve günlerimi Saint-Germain-des-Prés etrafındaki kafelerde, kitapçılarda ve sinemalarda geçiriyordum.

Okul son sınıfta öğrencilerinin altı ay boyunca yurtdışında staj yapmalarını zorunlu tutmuştu. Sınıf arkadaşlarımla büyük çoğunluğu büyük şirketlerde bir staj bulmuşken ben çok daha mütevazı bir işle yetinmek zorunda kalmıştım: New York'lu entelektüel bir feminist olan Evelyn Warren'ın asistanı olarak işe girmiştim. O dönemde seksen yaşında olan Warren, ABD'nin dört bir yanında üniversitelerde konferanslar vermeye devam ediyordu. Parlak bir kişilik olmasına rağmen herkesle kavgaya aşırtı otoriter ve kaprisli bir kadındı. Neden olduğunu Tanrı bilir, beni çok severdi. Belki ani öfke patlamalarına karşı kayıtsız olduğum ve beni etkisi altına almayı başaramadığı içindi. Kendisini bir büyükanne yerine koymadan, okulum bitince onun için çalışmaya devam etmemi istedi ve yeşil kart edinmemde bana yardım etti. Böylece ölümüne kadar onun asistanı olarak kaldım, Upper East Side'daki evinin bir bölümünde yaşadım.

Boş zamanlarımda —ki oldukça çok zamanım vardı— beni gerçekten sakinleştiren tek şeyi yapıyordum: Hikâye yazmak. Kendi hayatım üzerinde hâkimiyetim olmadığı için, beni kemirip bitiren iç sıkıntımın uzak, ışıltılı dünyalar yaratıyordum. Sihirli değnekler vardı. Bu benim için bir Bic Cristal'di. Elli franka gerçeği güzelleştirme, onarma ve hatta inkâr etme becerisine sahip bir araca erişilebiliyordu.

2000 yılında ilk romanım yayımlandı ve kulaktan kulağa yayılmasıyla en iyi satanlar listesine girdi. O günden beri ondan fazla kitap yazdım. Yazı yazmak ve kitaplarımla pazarlama işleri tüm zamanımı alıyordu. Başarımla kuşku götürmez bir gerçektir ama ailemin gözünde roman yazmak *ciddi* bir iş değildi. "Günün birinde mühendis olacağını umduğumuzu düşününce," diye ağzından

* Bir tüketim mezkalem markası. (Ç.N.)

kaçırmıştı hatta bir gün babam her zamanki inceliğiyle. Yavaş yavaş Fransa ziyaretlerim seyrekleşmiş, bir haftalık pazarlama ve imza günleriyle kısıtlanmıştı. Neredeyse hiç görmediğim bir kız kardeşim ve abim vardı. Marie madencilik fakültesinden mezun olmuştu ve ulusal dış ticaret istatistik müdürlüğünde önemli bir görevdeydi. Tam olarak ne iş yaptığını bilmiyordum ama çok da *eğlenceli* olmadığını tahmin ediyordum. Jérôme ise ailenin gerçek kahramanıydı: Çocuk cerrahiydi, 2010'daki depremden beri Haiti'de çalışıyor, Sınır Tanımayan Doktorlar'ın faaliyetlerini yürütüyordu.

2.

Bir de Maxime vardı.

Bir daha yerine kimseyi koyamadığım, bir zamanlar en yakın arkadaşım. Kan kardeşim. Onu kendimi bildiğimden beri tanıyordum: Babasının ailesiyle anneminki aynı İtalyan köyündendi, Piémont'daki Montaldicio. Annemler Saint-Ex'te lojmanda kalma hakkını elde etmeden önce, Antibes'de, Suquette Sokağı'nda komşuyduk. Yan yana olan evlerimiz Akdeniz'in uçsuz bucaksız manzarasına karşıydı. Evlerimizin bahçeleri sadece taş örülü küçük bir duvarla ayrılıyordu ve futbol maçlarımıza, anne babalarımızın düzenlediği *barbekü partilerine* ev sahipliği yapıyordu.

Lisede Maxime benim aksime iyi bir öğrenci değildi. Rezil bir öğrenci de değildi ama biraz çocuksuydu; *Duygusal Eğitim* ve *Manon Lescau*'nun rafineliğinden ziyade spor ve video oyunları ile ilgileniyordu. Yazları Cap d'Antibes'de, Batterie du Graillon Plajı'nda çalışıyordu. Göz kamaştırıcı havası hâlâ aklımda: yapılı vücudu, uzun sörfçü saçları, Rip Curl mayosu. Bağciksız Vans ayakkabıları. Biraz hayalci bir saflığı ve Gus Van Sant'ın ergenliğe henüz girmemiş karakterlerinin sarışınlığı vardı.

Maxime bölgenin iyi tanınan inşaat şirketi sahibi ve kamu ihalelerinin bugünkünden daha esnek olduğu bir dönemde bölgesel bir imparatorluk kurmuş olan Francis Biancardini'nin tek oğluydu. Francis'in karmaşık, girift ve gizemli bir kişilik olduğunu bi-

liyordum çünkü onu iyi tanıyordum. Ama başkalarının gözünde, kocaman duvarcı elleri, fazla kilosuna, görgüsüz kaba tavırlarıyla ve çoğu zaman aşırı sağcı tonları olan kahvehane ağzıyla kaba saba bir ayıydı. Bol keseden rahat rahat sallıyordu. Ülkenin düşüşünün sorumluları onun gözünde sırasıyla, “Araplar, sosyalist piçler, karı kılıklılar, nonoşlar”dı. Dünyasının çoktan battığını anlamamış egemen beyaz bir erkeğin adı şişko versiyonu.

Hayran olduğu kadar kendisini utandıran bir baba tarafından uzun süre ezilmiş olan Maxime kendini zar zor bulmuştu. Onun hâkimiyetinden kurtulmayı ancak yaşadığı dramdan sonra başarmıştı. Dönüşümü yirmi sene almış ve aşamalı olarak gerçekleştirmişti. Bir zamanlar vasat bir öğrenci olan Maxime aralıksız çalışmaya başlamış ve inşaat mühendisi olmuştu. Daha sonra babasının inşaat şirketini bölgenin ekolojik inşaat lideri haline getirmek için şirketin başına geçti. Ardından, Güney Fransa’nın *start-up* fabrikası gibi çalışan Platform77 inisiyatifini kurdu. Aynı zamanlarda Maxime eşcinselliğini açıkça yaşamaya başladı. 2013 yazında, eşcinsellerin evlenmesine imkân tanıyan yasanın geçmesinden birkaç hafta sonra Antibes Belediyesi’nde şehrin multimedya kütüphanesinin yöneticisi, sevgilisi Olivier Mons ile —eski bir Saint-Ex öğrencisi— evlendi. Bugün, Amerikalı bir taşıyıcı anneden doğmuş iki kız çocukları var.

Tüm bu bilgileri *Nice-Matin*, *Challenges*’ın internet siteleri ve *Monde*’un “Macron Nesli”ne ayırdığı bir makalesinden topladım. O zamana kadar basit bir bölgesel danışman olan Maxime, geleceğin cumhurbaşkanının partisi İlerleyen Cumhuriyet’in kuruluşuna katılmıştı ve kampanyası süresince onu yerel düzeyde ilk destekleyenlerden biri olmuştu. Şimdi ise bu partinin Alpes-Maritimes yedinci bölge milletvekilliğinde gözü vardı. Geleneksel olarak sağ eğilimli bölge nüfusu yirmi yıldan beri işini iyi yapan, ılımlı ve hümanist bir cumhuriyetçiyi ilk turda seçiyordu. Hâlâ üç ayı vardı, kimse bu seçim bölgesinin politik eğilimini değiştirebileceğini düşünmüyordu fakat 2017 baharında ülkede yeni bir

---

* Emmanuel Macron’un 2017 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde aday olması için kurulmuş siyasi parti. (Ç.N.)

rüzgâr esmişti. Macron rüzgârı geçtiği her yeri süpürecek gibiydi. Seçimler hiç kuşkusuz başa baş gidecekti fakat Maxime diğer aday karşısında oldukça güçlü görünüyordu.

3.

Maxime'i gördüğümde spor salonu binasının girişinde Dupré kız kardeşlerle hararetli bir konuşma içindeydi. Uzaktan kumaş pantolonunu, beyaz gömleğini ve yün ceketini seçebiliyordum. Yüzü bronzlaşmış, hafifçe kırışmıştı; bakışları dolaysız, saçları yine güneşten açılmıştı. Léopoldine (Bayan Saç Bandı) ve Jessica (Bayan Sürtük), Maxime sanki Rodrigue'in tiratını^{*} okuyormuş gibi ağzının içine bakıyorlardı, Maxime ise sadece Genelleştirilmiş Sosyal Katılım vergisinin bir dahaki artışının tüm maaşlıların alım gücünü artıracığına ikna etmeye çalışıyordu.

"Bakın burada kim var!" diye atıldı Jessica beni fark edince.

İkizleri öptüm —bana oradaki dans gecesinin organizasyonundan sorumlu olduklarını açıkladılar— ve Maxime'e sarıldım. Belki zihnim bana oyun oynuyordu ama bir zamanlar saçlarına sürdüğü hindistancevizi yağının kokusu hâlâ üzerinde gibi gelmişti.

Beş dakika boyunca kız kardeşlerle sohbeti sürdürmek zorunda kaldık. Hatta Léopoldine romanlarımı ne kadar çok sevdiğini, "özellikle de *Kötülük Üçlemesi*"ne bayıldığını tekrar edip durdu.

"Ben de o romanı severim," dedim, "her ne kadar ben yazmamış olsam da. Fakat dostum Chattam'a övgülerini iletirim."

Sesimden şaka yaptığım belli olsa da söylediğim şey Léopoldine'in gururunu kırmıştı. Donakalmıştı, daha sonra dekor ışıklarının asılmasının geciktiğini bahane edip kız kardeşiyle parti dekorasyon eşyalarının üst üste konduğu depo benzeri yere doğru yürüdü.

Nihayet Maxime'le baş başa kalmıştım. İkizlerin bakışından kurtulan yüzü, daha ben ona nasıl olduğunu sormadan asılıvermişti.

"Göçmüş haldeyim."

^{*} Corneille'in trajedisi *Le Cid*'in kahramanı Rodrigue'in ünlü tiradı. (Ç.N.)

Ona gözlüğü ve Dino'nun Yeri'nde tuvaletten döndüğümde bulduğum *İntikam* yazılı mesajı gösterdiğimde endişesi daha da artmıştı.

"Geçen gün gittiğimde ben de aynı mesajı aldım," dedi şakaklarını ovarak. "Sana telefonda söylemeliydim. Beni affet ama söylersem gelmekten vazgeçersin diye düşündüm."

"Bunu bize kimin gönderdiğine dair bir fikrin var mı?"

"Hiçbir fikrim yok ama bilseydik bile bu pek bir şey değıştirmezdi." Başıyla buldozeri ve alet edevatın yerleştirildiğı prefabrik binayı gösterdi. "Çalışmalar pazartesi günü başlayacak. Ne yaparsak yapalım sıçtık."

Bana kızlarının fotoğraflarını göstermek için cep telefonunu çıkardı: Louise dört, kız kardeşi Emma iki yaşındaydı. İçinde bulunduğumuz şartlara rağmen onu tebrik ettim. Maxime, benim beceremediğim şeyi başarmış, bir aile kurmuş, anlam ifade eden bir yol çizmiş ve topluma fayda sağlamıştı.

"Fakat her şeyi kaybedeceğim, anlıyor musun!" diye üzerime atıldı panikle.

"Dur biraz, henüz kötü bir şey yok ortada," dedim onu teselli etmeyi başaramadan. Bir an tereddüt ettim, sonra ekledim: "Oraya girdin mi?"

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak, "seni bekliyordum."

4.

Beraber spor salonu binasından içeri girdik.

Spor salonu aklımda kaldığı gibi büyüktü. Birbirinden net bir şekilde iki bölüme ayrılmış, basamak basamak yükselen bir duvara sahip her türlü sporun yapıldığı ve etrafı tribünle çevrili bir basket sahası ile iki bin metre kareden büyük bir salon. Akşamki eğlence için –makalenin bahsettiğı şu korkunç "eskiler patlaması" – üzerinde orkestranın çalabileceğı bir sahne ve bir dans pisti yerleştirilsin diye tatami minderleri, jimnastik matlarını, potaları ve fileleri kaldırmışlardı. Pingpong masalarının üzerine kâğıt örtüler serilmişti. Tabloyu çelenkler ve el işi dekoratif ürünler

tamamlıyordu. Sentetik zeminli ana salonda ilerlerken bu akşam grup INXS ve Red Hot Chili Peppers şarkıları çalarken onlarca çiftin bir cesedin yakınında dans edeceğini düşünmekten kendimi alamadım.

Maxime çokamaçlı salon ile basketbol sahasını birbirinden ayıran duvara kadar bana eşlik etti. Şakaklarına boncuk boncuk terler sızıyordu ve koltukaltlarındaki terden iki karanlık daire, yün ceketine saldırıyordu. Son adımlarında sendeledi, sonra daha fazla ilerleyemiyormuş gibi donakaldı. Sanki betondan duvar, bir mıknaşın aynı kutbu itmesi gibi onu itiyordu. Duygularımdan sıyrılmaya çalışarak elimi duvara karşı koydum. Basit bir ara duvar değildi. Bir metre kalınlığında, tümüyle örme tuğladan, yirmi metrelik spor salonu binasını enine kat eden taşıyıcı bir duvardı. Aklıma gelen ani görüntüler –yirmi beş seneden beri, burada duvara bir cesedin gömülü olduğunu bilmeden bu salona gelip antrenman yapan, terleyen nesil nesil gençlerin fotoğrafları– beni sarsıyordu.

“Belediye danışmanı olarak binayı yıkacak şirketle konuşabildim,” dedi Maxime.

“Tam olarak nasıl gerçekleşecekmiş?”

“Pazartesi gününden itibaren kepçeler ve bina yıkım makasları çalışmaya başlayacak. Adamlar profesyonel. Personeli ve güçlü makineleri var. Bir haftadan kısa sürede binayı yıkmış olacaklar.”

“Yani, teorik olarak cesedi yarından sonra bulabilirler.”

“Evet,” diye fısıldadı, sonra daha alçak sesle konuşmam için beni bir el hareketiyle uyardı.

“Bulamama ihtimalleri var mı?”

“Dalga mı geçiyorsun? Kesinlikle yok,” diye iç çekti. Gözlerini kırptırdı. “Ceset çift katlı bir şantiye çadırına sarılıydı. Yirmi sene sonra bile kemikleri bulacaklardır. Çalışmalar hemen durdurulacak ve başka kanıtlar toplamak için kazılar başlayacaktır.”

“Cesedin kime ait olduğunu kesin olarak belirlemeleri ne kadar zaman alır?”

Maxime omuzlarını silkti. “Polis değilim ama DNA ve diş tespiti bir hafta falan sürer bence. Bu süre içerisinde benim bıçağım

ve senin demir çubuğun ellerinde olacak! Tabii diğer şeyler de. Her şeyi aceleyle yaptık, sıçayım! Modern araştırma-soruşturma araçlarıyla DNA izlerimizi bulacaklar, hatta belki parmak izlerimizi. Parmak izi kaydımız olmasa bile üzerinde isminin yazılı olduğu bıçağın kabzası yüzünden bana hemen ulaşacaklar..."

"Babanın hediyesiydi..." diye anımsadım.

"Evet, bir İsviçre çakısı." Maxime sinirle boynunu kaşıdı. "Şimdiden bir şeyler yapmam gerek!" diye sızlandı. "Bu öğleden sonradan itibaren adaylıktan vazgeçtiğimi bildireceğim. Hareketin başka bir aday bulması için zamana ihtiyacı var. Macron döneminin ilk skandalı olmak istemiyorum."

Onu sakinleştirmeye çalıştım: "Kendine biraz zaman ver. Bir hafta sonunda her şey düzelir demiyorum ama başımıza neler geldiğini de anlamaya çalışmak gerek."

"Başımıza gelenler mi? Lan biz bir adam öldürdük! Adamı öldürdük ve bu siktiğimin spor salonuna gömdük."

Yıkımın Kapısı

*O zaman yerde cansız yatan cesede dört el daha ateş ettim [...].
Yıkımın kapısını kesik kesik dört kez çalmıştım sanki.**

Albert Camus

1.

*Yirmi beş sene önce,
19 Aralık 1992, Cumartesi*

Sabahtan beri kar yağıyordu. Bir Noel tatili gününde, hem öngö-
rilemeyen hem alışılmadık kötü hava şartları karışıklığa neden
oluyordu. Bizim burada dendiği gibi, “felaket bir kargaşa”ya. Côte
d’Azur’de ince bir kar örtüsü genel olarak her şeyin felç olmasına
neden olur. Fakat bu seferki öyle birkaç kar tanesi değil, gerçek
bir kar fırtınasıydı. 1985 Ocak ayı ve 1986 Şubat ayından beri
görölmüş şey değildi. Ajaccio’da on beş santim, Antibes’de on
santim ve Nice’te sekiz santim kar kalınlığı olduğu söylenmiş-
ti. Uçaklar zorlukla havalanıyordu, trenlerin çoğu iptal edilmişti
ve yollar zar zor aşılıyordu. Günlük hayatı zorlaştıran zamansız
elektrik kesintilerinden bahsetmiyorum bile.

Odamın penceresinden soğuktan buz kesmiş kampüsü izli-
yordum. Manzara gerçeküstüydü. Kar fundalıkların üzerini geniş,
beyaz bir örtüyle kaplamıştı. Zeytinlikler ve narenciye ağaçları
karın ağırlığı altında eğilmişlerdi. Fıstık çamları ise bir Andersen
masalının cansız dekorlarından nakledilmiş gibi görünüyordu.

* *Yabancı*, Vedat Günyol çevirisi, Can Yayınları, 2003. (Ç.N.)

Yatılı öğrencilerin çoğu bir gece önce mutlulukla okuldan ayrılmıştı. Noel tatilleri geleneksel olarak Saint-Ex'in yıl boyu bomboş olduğu tek dönemdi. Kampüs sınırları içinde sadece tatil boyunca odalarında kalmak için özel izin isteyen birkaç yatılı öğrenci kalırdı. Bunlar genellikle sınavlarda derece yapmayı hedefleyen hazırlık sınıfı öğrencileriydi; kar fırtınası yüzünden uçaklarına ya da trenlerine sabah yetişemeyen üç ya da dört öğretmen de kampüste kalmak zorunda kalmıştı.

Yarım saatten beri çalışma masamda oturmuş, bir cebir problemine umutsuzca, donuk gözlerle bakıyordum.

Alıştırma n° 1

a ve b iki reel sayıdır ve $0 < a < b$ 'dir. $u_0 = a$ ve $v_0 = b$ için, sonra doğal sayı n 'lerin tamamı için,

$$u_{n+1} = \frac{u_n + v_n}{2} \text{ et } v_{n+1} = \sqrt{u_{n+1} v_n}.$$

(u_n) ve (v_n) dizilerinin bitişik olduğunu ve ortak limitlerinin

$$\frac{b \sin \left(\operatorname{Arccos} \left(\frac{a}{b} \right) \right)}{\operatorname{Arccos} \left(\frac{a}{b} \right)} \text{ eşit olduğunu gösteriniz.}$$

On dokuz yaşına basacaktım. Fen-matematik hazırlık sınıfındaydım. Eylülde okul başladığından beri, bir cehennemde, sanki suyun altında nefessiz kalmışım gibi yaşıyordum ve geceleri sadece dört saat uyuyordum. Hazırlık sınıfının yoğunluğu beni yiyip bitirmiş, moralimi altüst etmişti. Sınıfımdaki kırka yakın öğrencinin on beşi çoktan hazırlık sınıfını bırakmıştı. Dayanmaya çalışıyordum fakat boşunaydı. Matematik ve fizikten nefret ediyordum ve oryantasyondaki seçimlerim yüzünden bu iki derse tüm günümü vermek zorunda kalıyordum. İlgi alanlarım sanat ve edebiyat olmasına rağmen anne babama göre doğru yol –benden önce abimin ve ablamın geçmiş olduğu– zorunlu olarak bir mühendislik okulundan ya da tıp eğitiminden geçiyordu.

Hazırlık sınıfı beni sıkıntıya soksa da çektiğim acıların tek nedeni değildi. Beni gerçek mânâda öldüren, kalbimi paramparça eden şey bir kızın umursamazlığıydı.

2.

Vinca Rockwell gece gündüz aklımdaydı. İki seneyi aşkın süredir tanışıyoruz. Büyükbabası Alastair Rockwell, anne babasının ölümünden sonra onu Boston'dan uzaklaştırmak için Fransa'ya okumaya göndermişti. Çizgi dışı, kültürlü, cıvılcı ve enerjik, kızıl saçlı, iki göz rengi farklı, ince yapılı bir kızdı. Saint-Ex'in en güzel kızı değildi fakat sizi delirtmeden önce bağımlılık yaratan bir gizemi ve kendine çeken bir aurası vardı. İnsanın zihninin, Vinca'ya sahip olursanız dünya sizin olur gibi ifade etmesi zor bir fikre saplanıp kalmasına neden oluyordu.

Uzun süre boyunca birbirimizin sırdaşıydık ve birbirimizden hiç ayrılmazdık. Onu, bölgede en çok sevdiğim yerlere —Menton bahçeleri, Villa Kerylos, Maeght Vakfı Parkı, Tourrettes-sur-Loup Sokakları— götürmüştüm. Her yeri geziyor, saatlerce sohbet ediyorduk. Zorlu kaya tırmanışları yapmış, Antibes'in köy pazarlarında *socca* tıkmış, Ondes Plajı'ndaki Cenova Kalesi önünde dünyayı kurtarmıştık.

Birbirimizin düşüncelerini okuyorduk ve aramızdaki uyum beni büyülüyordu. Vinca, birini bekleme yaşına geldiğimden beri boşuna beklemiş olduğum kişiydi.

Kendimi bildim bileli hep yalnız, dünyaya ve onun gürültüsüne, bulaşıcı bir hastalık gibi herkese bulaşan vasatlığına yabancı hissederdim. Bazen kitapların beni bu terk edilmişlik duygusundan kurtarabileceğine inanırdım fakat kitaplardan da çok şey beklememek gerek. Size hikâyeler anlatırlar, varoluşun kırıntılarını size vekâleten yaşatırlar ama korktuğunuz zaman sizi kollarına alıp teselli edemezler.

Vinca hayatıma yıldızları soktuğu kadar bir endişeyi de içime yavaş yavaş akıtmıştı: Onu kaybetmek. Çok yakında olacak olan da buydu.

Okul başladığından beri —o sanat ve edebiyatta, bense matematikte yükseköğrenim** görüyorduk— birbirimizi pek görme

* Nohut unundan yapılan krep. (E.N.)

** Fransa'da lise bitirme sınavı bachelorya verildikten sonra üniversiteye gidilebilir ya da gerekli puan alınması durumunda, üniversitelerden daha prestijli, Grandes Ecoles denen okullara girebilmek için hazırlık sınıflarında yüksek eğitim görülebilir. (Ç.N.)

fırsatımız olmuyordu. Aslında Vinca'nın benden kaçtığını hissediyordum. Telefonlarıma çıkmıyor, gönderdiğim mesajlara cevap yazmıyordu, tüm dışarı çıkma tekliflerimi duymazdan geliyordu. Sınıfındaki öğrenciler Vinca'nın sanat bölümünde genç bir felsefe öğretmeni olan Alexis Clément'in etkisi altına girdiği konusunda beni uyarmışlardı. Hatta aralarındaki şakalaşmaların başını alıp gittiği ve bir ilişkileri olduğu dedikodusu yayıldı. Başlarda inanmayı reddettim ama artık kıskançlık beni yiyip bitiriyordu ve kendimi neyin içine hapsettiğimi kesin olarak bilmem gerekiyordu.

3.

On gün önce, bir çarşamba günü öğleden sonra, sanat bölümü öğrencileri final öncesi hazırlık sınavındayken, ben bir saatlik teneffüsten faydalanıp lisenin güvenlik görevlisi Pavel Fabianski'yi ziyarete gittim. Pavel beni çok severdi. Her hafta okumuş olduğum *France Football* gazetesini vermek için onu görmeye giderdim. O gün, bana teşekkür etmek için buzdolabından bir şişe soda almaya gittiğinde öğrenci odalarına girmemi sağlayacak anahtar tomarını arakladım.

Elimdeki her kapıyı açan anahtarla Vinca'nın kaldığı mavi bina Nicolas-de-Staël yatakhanesine koştum ve odasını köşe bucak aradım.

Biliyorum, âşık olmak bana bu hakkı vermezdi. Biliyorum, pisliğin tekiydim, daha ne dersiniz kabulüm. Ama ilk aşklarını yaşayan çoğu insan gibi ben de böylesine derin bir duyguyu başka hiç kimse için hissetmediğimi düşünüyordum. Bu konuda gelecek beni ne yazık ki haklı çıkardı.

Bir başka hafifletici nedenim de aşkı romanlardan bildiğime inanmaktı ancak yediğiniz yumruklar size gerçek hayatı öğretir. O 1992 Aralık ayında nahif bir aşk duygusunun kıyılarından çoktan ayrılmış, tutkunun topraklarına doğru yola çıkmıştım ve tutkunun aşkla hiçbir ilgisi yoktu. Tutku *tehlikeli bir bölgeydi*, bombalanmış bir savaş meydanıydı; acı, delilik ve ölüm arasında bir yerlerdeydi.

Vinca ile Alexis Clément arasındaki ilişkiye dair bir kanıt

ararken arkadaşımın küçük kütüphanesindeki kitapları tek tek karıştırıyordum. Henry James'ın bir romanının sayfaları arasına sıkıştırılmış, dörde katlanmış iki kâğıt yere düştü. Ellerim titreyerek bunları yerden aldım ve kokularıyla beynimden vurulmuşu döndüm: Sırasıyla taze, odunsu ve baharatlı güçlü notaların bir karışımıydı. Kâğıtları açtım. Clément'in mektuplarıydı. Kanıt arıyordum, çürütülemez olanlarını bulmuştum.

5 Aralık

Vinca, aşkım,

Dün akşam geceyi benimle geçirmek için tüm riskleri göze alarak bana gelmen ne şahane bir sürprizdi! Stüdyomun kapısını açıp güzel yüzünü fark ettiğimde mutluluktan eriyeceğimi sandım.

Aşkım, bu birkaç saat hayatımın en ateşli saatiydi. Tüm gece yüreğim heyecanla doldu, dudaklarım senin dudaklarınla buluştu, kanım damarlarımda yandı tutuştu.

Bu sabah uyandığımda tenimde senin öpüşlerinin tuzlu tadı, çarşafıta vanilya kokun vardı ama sen yoktun. Neredeyse ağlayacaktım. Senin kollarında uyanmak isterdim, yine bedenine demir atmak, nefesini nefesimde hissetmek, sesinde arzularının ateşini duymak isterdim. Tenimin hiçbir köşesi senin dilinin yumuşaklığından kaçamamasın isterdim.

Hiç ayrılmak istemiyorum. Hâlâ seninle, öpüşlerinle, okşama-larınla sarhoşum.

Seni seviyorum.

Alexis

8 Aralık

Vinca, canım,

Bugün her saniye, zihnim senin esirindi. Her şeyi -miş gibi yaptım: Derslerimi verdim, öğretmen arkadaşlarımla konuştum, öğrencilerimin sahneye koyduğu tiyatro oyunuyla ilgilendim... -Miş gibi yaptım ama zihnim, geçen gecenin yakıcı ve yumuşak anı-larıyla doluydu.

Öğlen buna daha fazla katlanamadım. İki ders arası öğretmenler odasının balkonunda bir sigara içmem gerekti ve seni orada, uzakta arkadaşlarınla bir bankta oturup konuşurken gördüm. Beni görünce kalbimi tutuşturan gizli bir işaret yaptın. Sana her baktığımda tüm varlığım titriyor ve etrafındaki dünya yok oluyor. Bir an, ihtiyatı elden bırakıp neredeyse sana doğru gelecek ve seni herkesin gözü önünde kollarıma alıp aşkımı haykıracaktım. Fakat bir süre daha sırrımızı saklamak zorundayız. Ne mutlu ki kurtuluşumuz yakın. Zincirlerimizi kırıp özgür olacağız. Vinca, içimdeki karanlığı yok edip aydınlık bir geleceğe yeniden güvenmemi sağladın. Aşkım, her öpüşüm sonsuz. Dilim seni her okşadığında tenine aşkın damgasını vuruyor ve yeni bir ülkenin sınırlarını çiziyor. Özgürlüğün, bereketin ve yeşilin ülkesi, yakında üzerinde kendi ailemizi kuracağımız ülke. Çocuğumuz ikimizin kaderini sonsuza dek mühürleyecek. Senin meleksi gülüşüne ve gümüşü gözbebeklerine sahip olacak.

Seni seviyorum.

Alexis

4.

Bu mektupları bulmak beni yıkmıştı. Hiçbir şey yiyemiyor, uyuyamıyordum. Beni deli eden bir acıyla boğuluyordum. Serbest düşüşe geçen notlarım öğretmenlerimi ve ailemi endişelendiriyordu. Annemin soruları karşısında beni bunaltan şeyi anlatmaktan başka çarem yoktu. Ona Vinca'ya olan duygularımdan ve bulduğum mektuplardan bahsettim. O da bana buz gibi bir cevap vererek hiçbir kızın eğitim hayatımı mahvetmesine değmeyeceğini söyleyip bir an evvel toparlanmamı istedi.

İçine düştüğüm bu girdaptan asla tam olarak çıkamayacağıma dair bir his vardı içimde. Beni bekleyen kâbusun gerçekliğini hayal etmekten bile uzakmışım.

Dürüst olmam gerekirse, Vinca'nın Clément'da ne bulduğunu anlıyordum. Geçen sene, son sınıfta dersime girmişti. Onu hep yapmacık bulurdum ama olduğundan farklı görünmeyi bildiğini anlıyordum. O yaşında, onunla girdiğim mücadele adil değildi.

Bir yanda, yirmi yedi yaşında, bir yunan tanrısı kadar yakışıklı, lisanslı tenisçi, Alpine A310 kullanan ve konuşurken Schopenhauer'dan alıntı yapan Alexis Clément. Diğer yanda, on sekiz yaşında, yüksek matematik çalışmaktan imanını gevremiş, annesinden haftalık yetmiş frank cep harçlığı alan, 103 Peugeot mobiletiyle gezinen ve eline geçen nadir boş zamanlarında da Atari ST'sinde *Kick Off* oynayan Thomas Degalais.

Vinca'nın hiçbir zaman *bana ait* olduğunu düşünmemiştim. Fakat benim onun için yaratıldığını düşündüğüm gibi Vinca'nın da benim için yaratıldığını düşünüyordum. Doğru insan olduğuma emindim, sadece doğru zaman değildi. Gidişatı değiştirmek için yıllar gerekse de Alexis Clément gibi tiplerden günün birinde rövanşımı alacağımı hissediyordum. O günün gelmesini beklerken arkadaşımın o herifle yatmakta olduğu imgeleri kafamda dolaşıyordu. Ve buna dayanamıyordum.

O öğleden sonra telefon çaldığında evde yalnızdım. Bir önceki gün, tatilin resmen başladığı gün babam, abim ve ablamla Papeete'ye gitmişti. Büyükanemler yaklaşık on yıldan beri Tahiti'de yaşıyordu ve iki senede bir Noel tatilimizi orada geçiriyorduk. Bu sene okulda notlarımın düşmesi yüzünden tatile gitmekten vazgeçmiştim. Annemse yıllık iznini Landes'te, ağır bir ameliyat geçiren kız kardeşi Giovana'nın yanında geçirmeye karar vermişti. Ertesi gün yola çıkacaktı ve o sırada kampüsün yönetimi ondaydı.

Telefon sabahtan itibaren kar yağışından dolayı hiç susmamıştı. O dönemde, Sophia Antipolis'te yol tuzlayanlara ya da yolu açmak için kar küreyicilere bel bağlamamak gerekirdi. Yarım saat önce anneme bir felaket haberi gelmişti. Bir dağıtım kamyonu buzdan dolayı yoldan çıkmıştı ve güvenlik görevlisinin kulübesinin yan tarafından binaya girişi engelliyordu. Annem çaresizlik içinde Maxime'in babası Francis Biancardini'den yardım istemiş, o da mümkün olduğunca çabuk geleceğine söz vermişti.

Telefonu, hava şartlarından kaynaklanan kimbilir kaçınıcı acil bir durumdur ya da randevumuzu iptal etmek isteyen Maxime'dir diye düşünerek açtım. Cumartesi öğleden sonraları onunla Dino'nun Yeri'nde buluşup langırt oynar, VHS'den dizi izler, *Jour de*

Foot'ta Fransa'nın şampiyona gollerini izlemeye gitmeden önce, Antibes hipermarketin otoparkındaki McDonald önünde mobillerimizle takılırdık.

"Gel Thomas, lütfen!"

Kalbim göğüs kafesimden çıkacak gibiydi. Bu Maxime'in sesi değildi. Bu oydu, Vinca'nın hafif kısık sesi. Ben onun Boston'a ailesinin yanına gittiğini sanırken, o bana hâlâ Saint-Ex'te olduğunu, kendini iyi hissetmediğini ve beni görmek istediğini söylüyordu.

Davranışımın hastalıklı olduğunun gayet farkındaydım ama Vinca beni her aradığında, benimle her konuştuğunda yine umutlanıyor ve ona koşuyordum. Elbette bu sefer de öyle yapmıştım; zayıflığıma, kendime saygımın olmayışına lanet ederek ve sanki umurumda değilmiş gibi davranacak ahlaki güce sahip olmadığımı pişman olarak.

5.

Öğleden sonra havanın yumuşaması bekleniyordu. Kar tanelerini bir kamçı gibi çarpan rüzgârla pekişen soğuk hava ısırırcasına can acıtıyordu. Aceleyle kar botlarımı giymeyi unutmuştum, Air Max ayakkabılarım karın içine dalıp çıkıyordu. Şişme montuma sarınmış, rüzgârdan öne bükülmüş halde, boz bir ayının kovaladığı Jeremiah Johnson gibi ilerliyordum. Oraya bir an evvel varma isteğime ve yatakhane binaları lojmanımıza ancak yüz metre olmasına rağmen Nicolas-de-Staël binasına neredeyse on dakikada vardım. Binanın gök mavisi rengi fırtınanın etkisiyle gri bir yığına dönüşmüştü.

Hol hem buz gibiydi hem de bomboştu. Öğrencilerin ortak salonuna girişi sağlayan sürgülü kapıları bile kapatmışlardı. Ayaklarımı yere vurarak üzerindeki karları silkeledim ve merdivenleri dörder dörder çıktım. Koridorda, Vinca'nın odasını defalarca tıklattım. İçeriden yanıt gelmeyince kapıyı ittim ve Ermeni kâğıdının* karakteristik kokusu olan vanilya ile aselbent kokan aydınlık odanın içine girdim.

* Tütsü olarak kullanılan bir tür kâğıt. (Ç.N.)

Vinca gözleri kapalı halde yatağının ucunda yatıyordu. Uzun kısl saçları, karlı gökyüzünden yansıyan beyaz ışıkla bezenmiş yorganın altında neredeyse tümüyle kaybolmuştu. Ona doğru yaklaştım, yanağını okşadım ve elimi alnına koydum. Ateşler içinde yanıyordu. Gözlerini açmadan, yarı uykulu bir şeyler mırıldandı. Onu uyandırmamaya ve ateşini düşürmek için bir ilaç olup olmadığına bakmak üzere banyoya göz atmaya karar verdim. Ecza dolabı ağır ilaçlar, uyku ilaçları, sakinleştiriciler, ağrı kesicilerle doluydu ama parasetamol yoktu.

Koridorun sonundaki odanın kapısını çalmak için dışarı çıktım. Kapının aralığından Fanny Brahimi'nin yüzü göründü. Ona güvenebileceğimi biliyordum. Bu okul yılının başından beri derslerimizin yoğunluğundan ötürü pek görüşememiş olsak da sadık bir dosttu.

"Merhaba Thomas," dedi gözlüğünü burnunun üstünde geriye iterek.

Yırtık bir kot pantolon, yıpranmış Converse'ler ve XL bir yün-lü süveter giymişti. Bakışlarındaki iyilik ve ışık, gözlerine çektiği kömür karası sürmeyle neredeyse sönmüştü. CD çalarında dönen The Cure albümüyle uyumlu bir makyajdı.

"Merhaba Fanny, yardımına ihtiyacım var."

Ona durumu anlattım ve parasetamolü olup olmadığını sordum. O ilaç aramaya gidince ben de su ısıtmak için küçük odasındaki gazlı ocağı açtım.

"Doliprane buldum," dedi yanıma gelince.

"Teşekkürler. Ona çay yapabilir misin?"

"Tabii, çok su kaybetmesin diye bolca şeker koyarım. Ben hallederim."

Vinca'nın odasına geri döndüm. Yatağında doğrulmadan gözlerini açmıştı.

"İç şunu," dedim ona ilacı uzatırken. "Ateşin var."

Sayıklamıyordu ama o hale gelmesine ramak kalmıştı. Ona neden beni aradığını sorduğumda göz yaşlarına boğuldu. Ateşli, saç başı dağınık, yüzü yaşlarla dolu olsa da hâlâ inanılmaz bir çekiciliği vardı ve açıklanamaz, temiz, düşsel bir aura yayıyordu.

Bir elestanın 1970'lerin bir halk şarkısındaki saf ve billursu sesi gibiydi.

"Thomas..." diye mırıldandı.

"Neler oluyor?"

"Korkunç biriyim."

"Daha neler. Niye böyle syluyorsun?"

Yanındaki konsola doğru uzandı ve benim önce bir tükenmez-kalem olduğunu sandığım, daha sonra bir gebelik testi olduğunu anladığım şeyi eline aldı.

"Hamileyim."

Testin pozitif olduğunu gösteren küçük dikey çizgiye bakarken Alexis'in mektubundaki midemi bulandıran paragraflar aklıma geldi: "Yakında kendi ailemizi kuracağız. Çocuğumuz ikimizin kaderini sonsuza dek mhrleyecek. Senin meleksi glğne ve gmğ gözbebeklerine sahip olacak."

"Bana yardım etmen gerek Thomas."

Benden ne tür bir teselli beklediğini anlamaya alığırken kafam karığmığtı.

"İstemiyordum, gerçekten... İstemiyordum," diye mırıldandı.

Yatakta yanına oturduğumda bana iki hıçkırık arası şu itirafta bulundu: "Benim hatam değil! Buna beni Alexis zorladı."

Sersemi dnmğtm, tekrar etmesini istedim, o da açıkladı: "Alexis beni zorladı. Onunla yatmak istemiyordum!"

Tam olarak böyle söyletti. Kelimesi kelimesine. *Onunla yatmak istemiyordum*. O orospu çocuğu Alexis Clment, istemediği şeyler yapması için onu zorlamığtı.

Yataktan kalktım, harekete geçmeye kararlıyđm. "Ben her şeyi hallededeğim," dedim kapıya doğru giderken. "Birazdan yanına dönerim."

Sonra da, içeri elindeki çayla giren Fanny'ye çarparak ıktım.

Henüz bilmiyordum ama son cmlemde iki yalan vardı. İlki, hiçbir şeyi halledemeyecektim, tam tersi. İkincisi ise, bir daha Vinca'yı görmeyecektim. Daha doğrusu, geri döndüğümde sonsuza dek ortadan kaybolmuğ olacaktı.

6.

Dışarıda kar kesilmişti ama gri bulutlar etrafı karartıyordu. Gök-
yüzü ezici ağırlığıyla sanki yere yaklaşmıştı, yakında çökecek olan
geceye bir giriş yapıyordu.

Karmaşık duygular içindeydim. Vinca'nın itirafla odadan
kızgın ve sinirli çıkmıştım fakat kararlıyım. Birdenbire her şey
yerli yerine oturmuştu: Alexis bir sahtekâr ve tecavüzcüydü. Vinca
benim için önemliydi ve ona yardım etmem için beni aramıştı.

Öğretmenlerin yaşadığı bina çok uzak değildi. Alexis Clé-
ment'in annesi Alman, babası Fransızdı. Hamburg Üniversitesi'n-
den mezun olmuştu ve yerli bir öğretmen haklarına sahip olarak
Saint-Ex'te çalışmaya başlamıştı. Yerleşik öğretmen statüsüyle,
gölün hemen yanındaki küçük bir binada lojman hakkı edinmişti.

Oraya gitmek için spor binası şantiyesinin içinden geçtim.
Beton dökülen zemin, temeller, beton karma makineleri, tuğla
duvarlar henüz kirlenmemiş kalın bir kar tabakası altında nere-
deyse kaybolmuştu.

Silahımı seçmek için acele etmedim ve nihayet işçilerin bir
kum yığınının yanında bir el arabasının üzerine bıraktıkları de-
mirden bir çubuğu seçtim. Bu yaptığımın, üzerine düşünülmüş bir
davranış olduğunu iddia edemezdim. İçimde bir şeyler uyanmıştı.
İlkel ve vahşi bir şiddet beni harekete geçirmişti. Hayatımda sa-
dece bir kere yaşadığım bir ruh hali.

Bugün hâlâ beni şoke eden, kimi zaman buz kesmeme sebep
olan kimi zaman yakıp geçen, katışıksız ve abartılı o sarhoş edici
havayı anımsıyorum. O anda matematik probleminin önünde öfle-
yip pöfleyen tıfl öğrenci değildim. Cepheye koşan bir savaşçıyım.

Nihayet öğretmenler binasına geldiğimde neredeyse akşam
olmuştu. Uzakta, gölün karanlık suları üzerinde gökyüzü gümüş-
ten yansımalarıyla titriyordu.

Gün boyu –haftasonları da dahil olmak üzere– giriş holüne
zili çalmadan ya da anahtarsız girebiliyorduk. Tıpkı öğrencilerin
yatakhane binası gibi öğretmenlerin binası da soğuk ve sessizdi,
yaşam belirtisi yoktu. Kararlı adımlarla merdivenleri tırmandım.
Felsefe hocasının evinde olduğunu biliyordum çünkü daha o sa-

bah annemi arayıp Münih uçuşunun hava şartları yüzünden iptal olduğunu söylemişti.

Arkasından radyo sesi gelen kapıyı çaldım. Alexis Clément hiç kuşkulananmadan bana kapıyı açtı.

“Ah, merhaba Thomas!”

Ensesine kadar uzattığı siyah kıvrıkcık saçlarıyla tenisçi Cédric Pioline’e benziyordu. Benden en az on santim uzundu ve daha yapılıydı ama o anda bu beni hiç etkilemiyordu.

“Havaya baksana!” dedi. “Sanki Berchtesgaden’e kayağa gidiyorum. Gerçi eminim orada buradakinden daha az kar vardır!”

Oda fazla sıcaktı. Büyük bir valiz kapının yanında hazır bekliyordu. Müzikçalardan yumuşacık bir ses yükseliyordu: “*Les Imaginaires*, programımız bugünlük sona eriyor ama France Musique’te Alain Gerber ile Jazz dinlemeye devam edin...”

Clément neredeyse beni içeri davet ediyordu ki elimdeki demir çubuğu gördü.

“Sen ne yapıyor...” diye başladı söze gözlerini fal taşı gibi açarak. Ne düşünmenin ne de konuşmanın zamanıydı.

İlk darbe, sanki benim yerimde bir başkası varmışçasına, kendiliğinden çıktı. Öğretmenin göğsüne ulaştı, onu yalpalattı ve nefesini kesti. İkincisi dizinde patladı ve inlemesine neden oldu.

“Neden ona tecavüz ettin, pislik herif!”

Alexis Clément salonla mutfağını birbirinden ayıran bar tezgâhına tutunmaya çalıştı ama onunla birlikte yere düştü. Bir tabak yığını, bir San Pellegrino şişesi benim onun üzerine atılmamı engelleyemeden karoların üzerinde kırıldı.

Tüm kontrolümü yitirmiştim. Öğretmen yerdeydi ama ben ona en küçük bir kendini toparlama imkânı vermeden vurmaya devam ediyordum. Darbeleri beni aşan bir güçle, sistematik bir şekilde indiriyordum. Demir çubuk darbelerinin ardından ayak darbeleri gelmişti. Beynimin içinde bu orospu çocuğunun Vinca’ya saldırdığına dair görüntüler öfkemi ve sinirimi besliyordu. Artık Clément’ı görmüyordum. Kendimde değildim. Geri dönüşü olmayan bir şey yaptığımın farkındaydım ama kendimi toparlamıyordum. Bir kader ağının tutsağı, yok edici bir demiurgos’un ellerinde kukla olmuştum.

Ben katil değilim.

Kafamın içinde bu ses yankılanıyordu. Zayıf bir sestti. Bir kuruluş yolu denemesiydi. Geri dönüşün olmadığı andan önce son çıkış. Aniden demir çubuğumu bıraktım ve donakaldım.

Clément tereddüdünden faydalandı. Gücünü toplayarak beni baldırımdan yakaladı ve tabanı kayan ayakkabılarım yüzünden, dengemi bozmayı başardı. Yerde serili olan bu sefer bendim. Öğretmen darmadağındı ama bir hamlede üstüme çıkmış, kurban rolünden saldırgan rolüne geçmişti. Tüm ağırlığını üzerime vermiş, dizleriyle beni kısaç gibi sıkıyor, hareketsiz bırakıyordu.

Bağırarak için ağzımı açmıştım ama Clément eline çoktan kırık bir şişe parçası almıştı. Gücümü yitirmiş halde, kırık cam parçasını bana doğru fırlatmak üzere kolunu kaldırdığını gördüm. Sonra zaman yarıldı ve ben hayatımın elimden kayıp gittiğini hissettim. Saatler sürdüğü izlenimi veren saniyelerden, birden fazla varlığın sallanmasına neden olan anlardan biriydi.

Ve birdenbire her şey hızlandı. Koyu renkli, ılık bir kan fışkırmaya ve yüzümü boğmaya başladı. Clément'in bedeni güçten düşmüştü ve ben kolumu çekip gözkapaklarımı kurulama fırsatı bulmuştum. Gözlerimi açtığımda görüşüm bulanıktı ama öğretmenin karanlık gövdesinin üzerinde Maxime'in belli belirsiz, gölgeli silüetini görüyordum. Açık renk saçlarını, Challenger sweatshirt'ünü, gri yün ve kırmızı deriden Teddy ceketini.

7.

Maxime'in tek bıçak darbesi yeterli olmuştu. Hızlı bir hareket, ancak bir falçata kadar uzun, görünüşte Alexis Clément'in boğazını sadece sıyırmış gibi görünen keskin bir bıçak.

"Ambulansı aramak gerek!" diye bağırdım ayağa kalkarken.

Fakat bunun için çok geç olduğunu biliyordum. Clément ölmüştü. Benimse her yanımda kan içindeydi. Yüzüm, saçlarım, kazağım, ayakkabılarım. Dudaklarımda ve dilimin ucunda bile kan vardı.

Maxime bir an için benim gibi yorgun, bitkin, yıkılmış halde kaldı. Ağzından tek kelime çıkmıyordu.

Aramamız gereken ambulans değil, polisti.

“Bekle! Babam belki hâlâ buradadır!” diye haykırdı rehavetinden kurtulup.

“Nerede?”

“Güvenlik görevlisinin kulübesinin yanında!”

Clément’in stüdyosundan çıktı, beni biraz önce öldürdüğümüz adamın cesediyle tek başıma bırakıp merdivenlerden koşarak indiğini işittim.

Ne kadar yalnız kalmıştım? Beş dakika mı? On beş dakika mı? Kalın bir sessizlik tabakası içinde zamanın yeniden hareket ettiğini hissettim. Cesede bakmamak için burnumu pencereye dayadığımı anımsıyorum. Gölün titreyen yüzeyi sanki biri durgunlaştırmak için müdahale etmiş gibi şimdi karanlığın içine dalmıştı. Bir şeylere tutunmaya çalıştım fakat karın yansımasına dalıp gittim.

Uçsuz bucaksız beyazlığı, hayatımızın artık nasıl bir hal alacağını düşündürüyordu. Bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Bu ne çevirdiğimiz yeni bir sayfa ne de bir dönemin sonuydu. Karın altında gürültüyle açılan cehennemin ateşiydi.

Merdivenlerde aniden bir gürültü oldu ve kapı çalındı. Yanında oğlu ve şantiye şefiyle Francis Biancardini odaya girmişti. İnşaat kralı her zamanki gibiydi: Birbirine girmiş kır saçları, üzerinde sıçramış boya lekeleri olan deri parkası, fazla kilolarıyla şişmiş bir üst gövde.

“İyi misin oğlum?” diye sordu bakışlarımı yakalamaya çalışırken.

Ona yanıt verecek halde değildim.

Kalın gövdesi tek başına tüm daireyi dolduracak izlenimi veriyordu fakat kedi gibi attığı kararlı adımlar gövdesinin kalınlığıyla zıtlık oluşturunuyordu.

Francis odanın ortasında durdu ve durumu değerlendirmek için acele etmedi. Katı yüzü en ufak bir duygu geçişine izin vermiyordu. Bugünün geleceğini hep biliyor gibiydi. Sanki bu tür bir dramla ilk defa karşı karşıya kalmıyordu.

“Şu andan itibaren durumu ben ele alıyorum,” dedi önce Maxime’e, sonra bana bakarak.

Sakin ve oturaklı sesini duyduğumda Francis Biancardini’nin dışarıya gösterdiği kaba saba faşo maskesinin onun gerçek kişiliğiyle hiç ilgisi olmadığını kesin olarak anladım sanırım. O karanlık saatlerde karşımda duran adam bana daha ziyade acımasız bir çete başını düşündürmüştü. Francis bana bir tür *Baba* gibi görünüyordu ama bizi oradan çıkarmak için en küçük bir şansı olsa ona biat etmeye hazırdım.

“Bunu temizleyeceğiz,” dedi, şantiye şefi Ahmed’e dönerek. “Ama önce kamyonetteki çadır bezlerini kap getir.”

Tunuslunun yüzü solmuştu, gözleri korku içindeydi. Söyleneni yerine getirmeden önce sormadan edemedi: “Plan nedir patron?”

“Onu duvarın içine tıkacağız,” diye cevap verdi Francis, bir çene hareketiyle cesedi göstererek.

“Hangi duvar?” diye sordu Ahmed.

“Spor salonunun duvarı.”

Vinca Rockwell'in Son Günleri

*Geçmişi hiçbir şey bir zamanlar onunla
ilişkilendirdiğimiz koku kadar iyi canlandıramaz.*

Vladimir Nabokov

1.

Bugün

13 Mayıs 2017

"Babamla bu mesele hakkında bir daha hiç konuşmadık," dedi Maxime bir sigara yakarken.

Bir güneş ışını çakmağının parlak yüzeyine vurdu, üzerinde ünlü Japon taş baskı eseri *Kanagawa'nın Büyük Dalgası*'nın bir röprodüksiyonu olan bir Zippo'ydu. Spor salonun boğucu ortamından çıkıp göle yukarıdan bakan, çiçekli bir saçak gibi sarkan "Kartal Yuvası"na doğru tırmandık.

"Cesedi hangi duvara gömdüklerini bile bilmiyorum," diye devam etti arkadaşım.

"Belki ona sormanın vakti gelmiştir, öyle değil mi?"

"Babam bu kış vefat etti Thomas."

"Yapma, çok üzüldüm."

Francis Biancardini'nin gölgesi sohbetimizin üzerindeydi. Maxime'in babası bana hep yıkılmaz biri gibi gelmişti. Üzerinde, ona saldırma fütursuzluğunda bulunan her şeyi parçalayan bir kaya. Fakat ölüm kendine özgü bir düşmandı. Her zaman kazanan o olurdu.

"Neden öldü?"

Maxime gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “Can sıkıcı bir hikâye,” dedi. “Son senelerde zamanının çoğunu Aurelia Park’taki evinde geçiriyordu. Nerede olduğunu biliyor musun?”

Başımı salladım. Nice tepelerinde bulunan bu yüksek güvenli lüks rezidansı elbette biliyordum.

“Sene sonunda o bölge kimi zaman şiddete varan bir hırsızlık dalgasının hedefi oldu. Hırsızlar ev sahipleri içerideyken villalara girmekten çekinmiyorlardı. Çok sayıda kaçırma ve yaralama olayı oldu.”

“Francis’in de mi başına geldi?”

“Evet. Noel’de. Her zaman yanında bir silah olmasına rağmen kullanacak vakti olmamış. Hırsızlar onu sıkı sıkıya bağlamış ve dövmüşler. Saldırı sonrasında kalp krizi geçirip öldü.”

Hırsızlık. Kıyı boyu betonlaşma, sürekli tıkalı yolları, kitle turizmine bağlı aşırı nüfus ile birlikte Côte d’Azur’ün yaralarından biri...

“Bunu yapanlar yakalandı mı?”

“Evet, Bir Makedon çetesi. Herifler çok organize. Polis iki üç tanesi yakalayıp hapse attı.”

Korkuluklara dirseğimi yasladım. Yarım ay şeklindeki taş terasın nefes kesici bir göl manzarası vardı. “Francis dışında Clément cinayetinden kimin haberi var?”

“Sen ve ben, hepsi bu,” dedi Maxime. “Babamı da tanıyorsun, öyle konuşacak biri değildi...”

“Peki ya kocan?”

Başını iki yana salladı. “Saçmalama, Olivier’nin benimle ilgili öğrenmesini istediğim son şey bu. Hayatım boyunca bu suçtan kimseye bahsetmedim.”

“Bir de Ahmed Ghazouani var, şantiye şefi.”

Maxime şüpheyle yaklaştı: “Ondan daha ketum birini tanımıyorum. Hem suç ortağı olduğu bir cinayetten neden başkasına bahsetsin ki?”

“Hâlâ hayatta mı?”

“Hayır. Kanseri tüm vücudunu sarınca Bizerte’ye geri döndü ve kendi memleketinde öldü.”

Güneş gözlüğümü taktım. Neredeyse öğlen olmuştu. Gökyüzünde yükselen güneş Kartal Yuvası'nı yakıyordu. Ahşaptan basit bir platformla sarılmış bölge, tehlikeli olduğu kadar çekiciydi de. Öğrencilerin girişi her zaman yasaktı ama müdürün oğlu olduğum için ben geçebiliyordum ve ayın şavkı gölün üzerine vururken Vinca ile beraber sigara ve mandalina likörü içerek geçirdiğimiz büyüleyici akşamların anısını içimde saklıyordum.

"Bize bu notları gönderen kişi ne yaptığınızı mutlaka biliyor!" dedi Maxime sinirle. Sigarasından son bir fırt alıp filtresine kadar içti. "Bu herifin, Alexis Clément'in, ailesi var mıydı?"

Öğretmenin aile ağacını ezbere biliyordum: "Clément ailenin tek çocuğuydu ve ailesi o dönemde de yaşlıydı. Çoktan öteki tarafa geçmiş olmalılar. Her halükârda tehdit onlardan geliyor olamaz."

"Kimden peki? Stéphane Pianelli'den mi? Aylardır bana taktı. Macron'un hareketine katıldığımdan beri her şeyimi araştırıyor. Babamın eski dosyalarını açıyor. Onun Vinca üzerine yazdığı kitabı anımsıyor musun?"

Belki saflık ediyordum ama Stéphane Pianelli'nin bizim açığımızı bulacak kadar ileri gideceğini sanmıyordum. "Onun her şeye burnunu soktuğunun farkındayım," dedim. "Fakat notları yazanın o olduğunu sanmıyorum, bizden şüphelenseydi hiç dolandırmadan üzerimize atlardı. Aslında beni endişelendiren bir şeyden bahsetti, eski bir eşya dolabında buldukları şu paradan."

"Neyden bahsediyorsun?"

Maxime konuyu bilmiyordu. Ona durumu özetledim: Seller, bir çantada bulunan yüz bin frank, iki parmak izi, bunlardan birinin Vinca'ya ait olması.

"Sorun şu ki para o dönem bana ait olan dolapta bulundu."

Anlamakta zorlanan Maxime kaşlarını çatı. Konuya biraz daha açıklık getirdim: "Annemler Saint-Ex'e atanmadan önce ikinci sınıf boyunca kaldığım bir odayı çok istemiştim."

"Hatırlıyorum."

"Göreve atandıklarında ve lojman da çıkınca başka bir öğrenci faydalanabilsin diye odayı geri vermemi istemişlerdi."

“Sen de öyle yaptın, değil mi?”

“Evet ama yerime gelen çocuk dolabını kullanmıyordu ve benden hiçbir zaman anahtarı istemedi. Ben de anahtarı sakladım, çok da kullanmadım, ta ki Vinca ortadan kaybolmadan birkaç hafta önce benden isteyene kadar.”

“Parayı koymak için istediğini de sana söylemedi, öyle mi?”

“Kesinlikle! Bu dolap meselesi benim aklımdan tümüyle çıkmıştı. Vinca ortadan kaybolduğunda bile bu meseleyle en küçük bir ilişki kurmamıştım.”

“Bu kızın izine bugüne kadar hiç rastlamamış olmamız anlaşılır şey değil.”

2.

Taştan alçak bir duvara yaslanmış olan Maxime güneşin altına geçmek için yanıma geldi. Sabahtan beri defalarca duyduğum nakaratı bir de ondan dinledim.

“Vinca’nın kim olduğunu *gerçek* anlamıyla hiç bilemedik.”

“Hayır, onu gayet iyi tanıyorduk. O bizim arkadaşımızdı.”

“Onu *tanımadan* tanıyorduk,” diye ısrar etti.

“Aklından tam olarak ne geçiyor?”

“Alexis Clément’a âşık olduğu gün gibi ortadaydı: senin bulduğun mektuplar, onları beraber gördüğümüz fotoğraflar... Yılsonu partisinde çekilmiş, Vinca’nın onu gözleriyle yediği şu fotoğrafı hatırlamıyor musun?”

“Ee, yani?”

“Yani mi? Neden birkaç gün sonra adamın kendisine tecavüz ettiğini iddia etsin ki?”

“Sana yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?”

“Hayır ama...”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Ya Vinca hâlâ hayattaysa? Ya bu notları bize o gönderiyorsa?”

“Bunu ben de düşündüm,” diye kabul ettim. “Ama hangi sebeple?”

“İntikam için. Sevddiği adamı öldürdük.”

Sonunda tepem attı: “Saçmalama Maxime, Vinca ondan korkuyordu! Sana yemin ederim. Bunu bana kendisi söyledi. Hatta bana söylediği son şey buydu: *Alexis beni zorladı. Onunla yatmak istemiyordum!*”

“Belki de ne dediğini bilmiyordu. O dönemde kafası hep biraz güzeldi. Asit atıyordu, eline ne geçerse alıyordu.”

Tartışmaya son verdim: “Hayır, bana açıkça söyledi. O herif tecavüzcünün tekiydi.”

Maxime’in yüzü gölgelendi. Bir an için bakışları bana çevrilmeden önce göle daldı. “O dönemde hamile olduğunu söylemiştin değil mi?”

“Evet, bana söylediği buydu, kanıtı da vardı.”

“Eğer doğruysa ve o çocuğu doğurduysa çocuk şimdi yirmi beş yaşında olmalı. Belki de bizden babasının öcünü almak isteyen bir kız ya da bir erkek vardır.”

Bu fikir tüylerimi ürpertmişti. Bir ihtimaldi ama rasyonel olmaktan uzak, romanlarda olacak türden bir ihtimaldi. Polisiye bir romanda durumu tersine döndüren bayat bir numara. Maxime’i tam olarak ikna edemedim ona böyle yanıt verdim. Ayrıca önümüzdeki saatler için bana çok daha önemli görünen bir konuyu konuşmaya karar vermiştim.

“Sana söylemem gereken başka bir şey var Max. 2016’nın başında, yeni kitabımın tanıtımı için Fransa’ya döndüğümde Roissy’de bir gümrük polisiyle ağız dalaşına girdim. Bir transseksüele ‘mösyö’ diye hitap ederek onu aşağılayıp eğlenen bir pislik. Konu uzadı ve beni birkaç saatliğine gözaltına aldılar...”

“Parmak izlerini aldılar!” diye tahminde bulundu.

“Evet, fişlendim. Geri dönmek için vaktimiz olmayacağı anlamına geliyor bu. Cesedi ve demir çubuğu buldukları anda, üzerinde parmak izine rastlarsa benim ismim çıkacaktır, beni gözaltına alıp sorgulayacaklardır.”

“Ne fark eder ki?”

Bir gece önce uçakta verdiğim karardan bahsettim: “Seni ele vermeyeceğim. Ne seni ne de babanı. Her şeyi üzerime alacağım. Clément’i tek başıma öldürdüğümü ve cesedi yok etmek için Ahmed’den yardım istediğimi söyleyeceğim.”

“Sana asla inanmazlar. Hem bunu neden yapacaksın ki? Neden kendini feda edesin?”

“Çocuğum yok, karım yok, hayatım yok. Kaybedecek hiçbir şeyim yok.”

“Hayır, bu çok saçmal” dedi gözlerini kırıştırarak.

Gözlerinin altı halka halkaydı, yüzü sanki iki gündür uyumuyormuş gibi darmadağındı. Teklifim onu sakinleştireceğine daha da sinirlendirdi. Biraz ısrar edince nedenini anladım.

“Polisler zaten bir şeyler biliyor Thomas. Buna eminim. Beni bu konudan uzak tutamayacaksın. Dün akşam Antibes Emniyet Müdürlüğü’nden bir telefon geldi. Polis şefi Vincent Debruyne’du...”

“Debruyne mu? Eski başsavcı ile aynı soyad mı?”

“Evet, oğlu.”

Bu yeni bir haber sayılmazdı. 1990’larda Jospin hükümeti Côte d’Azur’deki bitmek bilmeyen dalaverelere darbe vurma arzusuyla Yvan Debruyne’u Nice yüksek mahkemesinin cumhuriyet başsavcısı olarak atamıştı. Korkunç Yvan, ona taktığımız bu adı seviyordu, beyaz bir şövalye imajıyla Côte d’Azur’e cıfcaflı bir giriş yapmıştı. Burada on beş seneden fazla kalıp masonik ağlara ve seçilmişlerin yolsuzluklarına savaş açmıştı. Savcının birkaç sene önce emekli oluşu kimilerini rahatlatmıştı. Dürüst olmak gerekirse, bölgede çok insan Debruyne’dan ve yancısı Dalla Chiesa’dan nefret ediyordu fakat onu sevmeyenler bile onun bir işin peşini bırakmamasını takdir ediyordu. Oğlu onun “özellikleri”ni miras aldıysa karşımızdaki kurnaz, seçmişlere ve hatırı sayılır birine uzaktan yakından benzeyen herkese düşman bir polisti.

“Debruyne tam olarak ne dedi?”

“Acilen gidip onu görmemi, bana sorması gereken sorular olduğunu söyledi. Bu öğleden sonra uğrayacağımı söyledim.”

“Müsait olduğunda git de elimizde ne var ne yok bilelim.”

“Korkuyorum,” diye itiraf etti.

Elimi omzuna koydum ve onu rahatlatmayı denemek için tüm ikna gücümü kullandım: “Bu usulüne uygun asli bir tebligat de-

---

* Palermo’nun valisi ve mafya savaşçısı General Dalla Chiesa, atanmasından birkaç ay sonra karısı ve yakın koruması ile birlikte öldürülmüştü. Lino Ventura *Cent Jours a Palerme*’de onu canlandırmıştı.

ğil. Debruyne bir şeylerden kuşkulandırmış olabilir. Hiç kuşkusuz bilgi toplamaya çalışacaktır. Elinde somut bir şey olsaydı seni bu şekilde çağırmazdı.”

Tüm gözeneklerinden ter fışkırıyordu. Maxime gömleğinin bir düğmesini daha açtı ve alnında biriken ter damlalarını kuruladı. “Başımın üzerinde sallanan bu Demokles kılıcıyla daha fazla yaşayamam. Belki her şeyi anlatsak...”

“Hayır Max! Dayanmaya çalış, en azından hafta sonu boyunca. Kolay olmadığını biliyorum ama bizi korkutmaya ve şaşırtmaya çalışıyorlar. Bu tuzağa düşmeyelim.”

Derin bir nefes aldı ve –gerçekten çabalayarak– sakinleşmiş göründü.

“Ben de kendi araştırmamı yapayım. Her şey tepetaklak görüldüğü gibi. Vinca’nın başına neler geldiğini anlamam için bana biraz zaman ver.”

“Tamam,” dedi. “Ben emniyet müdürlüğüne gidiyorum. Seni haberdar ederim.”

Arkadaşımın taş merdivenlerden aşağı inmesini, sonra lavanta tarlalarının içinden geçen yolu takip etmesini seyrettim. Uzaklaşırken Maxime’in silueti küçüldü ve mor halı tarafından yutulup gözden kayboldu.

3.

Kampüsten çıkmadan önce Agora’nın, tarih kütüphanesine bağlanmış olan uçandaire görünümlü camdan binanın önünde durdum. (Saint-Ex’teki kimse bu kadar sembolik bir yeri anlatmak için resmi adı olan Belge ve Bilgi Merkezi’ni kullanmazdı.)

Öğle tatili zili biraz önce çalmıştı ve öğrencilerin büyük kısmını serbest bırakmıştı. Okuma salonlarına girebilmek için artık elektronik kart gerekse de bu zorunluluktan turnikenin üzerinden atlayarak –Paris metrosunda ayaktakımı, çulsuz öğrenciler ya da Cumhurbaşkanları’ tarafından yapıldığını gördüğüm şekilde– kurtulmuştum.

---

* Fransa eski Cumhurbaşkanı Jacques Chirac’ın 1980 yılında Paris Belediye Başkanı iken metro turnikesinden atlamasına atıfta bulunuluyor. (Ç.N.)

Ödünç verme bankosunun önüne geldiğimde herkesin Zélie diye seslendiği Eline Bookmans'ı hemen tanıdım. Hollanda asıllı bu ukala entelin her şey hakkında az ya da çok kesin bir fikri vardı. Onu son gördüğümde atletik vücuduyla övünen kırklarında bir kadındı. Kütüphaneci kadın şimdi yuvarlak gözlüğü, kare yüzü, gıdılı çenesi, gri saçları, bebe yakalı bluzu ile bohem bir büyükanneye benziyordu.

“Merhaba Zélie.”

Kütüphanede hüküm sürmesinin yanı sıra senelerden beri kampüsün sinema programıyla, lisenin radyo spikerliğiyle ve Sophia Shakespeare Company—annemin, hazırlık sınıflarını yönetirken lise tiyatro kulübü için bulduğu havalı bir isim—ile meşguldü.

“Selam yazar bozuntusu,” dedi sanki daha dün konuşmuşuz gibi.

Her zaman anlamakta zorluk çektiğim bir kadındı. Kısa bir süre babamın metresi olduğundan kuşkulanıyordum ama hatırladığım kadarıyla annem ondan hoşlanıyor görünüyordu. Ben Saint-Ex'te okurken öğrencilerin çoğu ona çok güvenir—Zélie buraya, Zélie şuraya—onu bir sırdaş, yol gösterici ve akıl hocası olarak görürdü. Zélie de—ki ben bu kısaltmayı gülünç bulurdum—bu pozisyonu bir güzel kullanırdı. “Zayıflarla güçlü, güçlülerle zayıf” olan Zélie kimi öğrencilere—genellikle en ayrıcalıklılara ya da en dışadönüklere—ölçüsüz bir ilgi gösterip diğerlerini görmezden gelerek insan ayırt ederdi. Abimle ablama bayıldığını anımsıyordum ama beni herhangi bir ilgiye layık görmüş olduğunu sanmıyordum. Tam da iyi denk gelmişti, bu antipati karşılıklıydı.

“Seni buraya hangi rüzgâr attı Thomas?”

Beni son gördüğü günden bugüne kadar ondan fazla roman yazmıştım, bunlar yirmiden fazla dile çevrilmiş ve tüm dünyada milyonlarca satmıştı. Çocukluğumu bilen bir kütüphaneci için bunun bir şeyler ifade etmesi gerekirdi. Bir övgü beklemiyordum ama en azından ilgilendiğine dair bir işaret olabilirdi. O işaret asla gelmeyecekti.

“Bir kitap ödünç almak istiyorum,” diye yanıt verdim.

“Öncelikle kartının güncel olup olmadığını kontrol edeyim,” dedi sözümü keserek.

Şakasını biraz daha ileri götürerek bilgisayarının arşivinde yirmi beş sene önceki farazi kütüphane dosyamı aramaya başladı.

“İşte buldum! Söylediğin iyi oldu, geri vermediğin iki kitap varmış: Pierre Bourdieu’nün *Ayrım’ı* ve Max Weber’in *Protestan Ahlakı ve Kapitalizmin Ruhu*.”

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Evet, dalga geçiyorum. Ne aradığını söyle bana.”

“Stéphane Pianelli tarafından yazılmış bir kitap.”

“Onun yazdığı *Gazetecenin Elkitabı* olacaktı...”

“O değil. Benim aradığım, Vinca Rockwell davası üzerine yazdığı kitap, *Genç Kız ve Ölüm*.”

Bilgisayarının klavyesine kitabın başlığını girdi. “O kitap artık bizde yok.”

“Nasıl yani?”

“Kitap 2002 yılında, küçük bir yayınevinden çıktı. Baskısı tükeni ve o zamandan beri bir daha da basılmadı.”

Sükûnetimi koruyarak ona baktım. “Sen beni kafaya mı alıyorsun Zélie?”

Darılmış gibi bir yüz ifadesi takındı ve bilgisayarının ekranını bana doğru çevirdi. Kitabın listede olmadığını görmek için ekrana baktım. “Bu mümkün değil. Pianelli eski bir öğrenci. O dönemde bu kitaptan çok sayıda almış olmalısınız.”

Omuzlarını silkti. “Seninkilerden çok sayıda aldığımızı sanıyorsan...”

“Soruma yanıt ver lütfen!”

Aşırı büyük bluzunun içinde huzursuzca kıpırdandı ve gözlüğünü çıkardı. “Yönetim Stéphane’ın kitabını kütüphaneden kaldırma kararı aldı.”

“Neden?”

“Çünkü ortadan kayboluşundan yirmi beş sene sonra bu kız, lisenin şimdiki bazı öğrencileri arasında bir külte dönüştü.”

“Hangi kız? Vinca’dan mı bahsediyorsun?”

Zélie başıyla onayladı. “Üç ya da dört seneden beri Stéphane’ın kitabının sürekli ödünç verildiğini tespit ettik. Elimizde birçok kopya vardı ama buna rağmen bekleme listesi de çok uzundu. Vinca

konusu öğrencilerin sohbetleri esnasında sürekli geçiyordu. Hatta geçen sene Heterodit'ler onunla ilgili bir gösteri hazırladılar.”

“Heterodit'ler mi?”

“Bir grup genç, akıllı, elitist, feminist kız. Yirminci yüzyılın başlarında New York'lu bir feminist grubun tezlerini yeniden ele alan, bir tür kızlar birliği. İçlerinden bazıları Nicolas-de- Staël'de kalıyorlar ve Vinca'nın ayak bileğindeki simgeyi dövme olarak yaptırmışlar.”

O dövmei anımsıyordum. Tenine gizlice kazınmış GRL PWR harfleri. *Girl Power*. Kızların gücü. Zélie açıklamalarına devam ederken bilgisayarındaki bir dosyayı açtı. Müzikli bir gösterinin afişiydi: *Vinca Rockwell'in Son Günleri*. Afiş bana Belle&Sebastian'ın bir albüm kapağını anımsatmıştı: siyah beyaz fotoğraf, güllurusu filtre, zarif ve sanatsal yazı karakteri.

“Daha önce Vinca'nın kaldığı odada anma geceleri, ondan kalan bazı eşyalar etrafında hastalıklı bir tapınma ve kaybolduğu günün yıldönümü anması yaptılar.”

“Yeni milenyum çocuklarının Vinca'ya merak salmalarını nasıl açıklıyorsun?”

Zélie gözlerini devirdi. “Galiba bazı kızlar kendisini onunla, Clément ile olan romantik aşk hikâyesiyle özdeşleştiriyorlar. Bir tür özgürlük idolü olarak görüyorlar. On dokuz yaşında ortadan kaybolması onu ölümsüzleştirdi.”

Zélie bunları anlatırken sandalyesinden kalkmış, uzun resepsiyon kontuarının arkasında uzanan metal çekmeceleri karıştırıyordu. “Kitabın bir örneğini saklamıştım. Karıştırmak istersen,” diyerek iç çekti.

Avucumun içiyle kitabın kapağını sıvazladım. “2017 yılında bu kitabı sansürlediğinize inanamıyorum.”

“Öğrencilerin iyiliği için.”

“Laf! Saint-Exupéry'de sansür! Anne babamın zamanında böyle bir şey olmazdı.”

Zélie önce gözlerini bir an bana dikti ve çok sakince, darbesini indirdi: “Anne babanın zamanı' pek de iyi bitmemişti hafızam beni yanıltmıyorsa.”

Öfkenin damarlarımda kabardığını hissettim ama sakın görünmeyi başardım. “Ne ima ediyorsun?”

“Hiç,” diye yanıt verdi ihtiyatla.

Ne ima ettiğini elbette biliyordum. 1998 yılında aniden, kamu ihalesi düzenleme kurallarına aykırılıktan her ikisine de soruşturma açıldığında, anne babamın lise yöneticiliğine haksız şekilde son verilmişti.

“Beraber kurban etme” kavramının mükemmel bir örneğiydi bu. Dönemin Cumhuriyet Başsavcısı Yvan Debruyne (Maxime’i sorgulamaya hazır polisin babası) rüşvet aldığından şüphelendiği bölgenin kimi seçilmişlerini düşürmeyi kafasına koymuştu, özellikle de Francis Biancardini’nin etrafındakileri. Savcı uzun zamandır müteahhiti yakın takibe almıştı. Francis’in etrafında dolaşan dedikoduların çoğu saçmaysa da –Calabria mafyası için kimi zaman para akladığını iddia ediyorlardı– bazıları daha olasıydı. Hiç kuşkusuz kamu ihalelerini almak için kimi politikacıları beslemişti. Kısacası savcı, Francis’in açığını yakalamak isterken bir dosyanın içinde annemle babamın da adını görmüştü. Francis lisedeki birçok şantiyeyi şartnamedeki kurallara çok da uymadan kurmuştu. Soruşturma kapsamında annem Kuzeydoğu Nice komiserliğinde, dehşet verici Auvare Kışlası’nda bir tabure üzerinde oturtularak yirmi dört saat gözaltında tutulmuştu. Ertesi gün anne babamın bir fotoğrafı yerel bir gazetenin baş sayfasında yayımlanmıştı: Seri katil çiftlerle ilgili bir fotoğraf dizisi ortasından kesilip siyah beyaz bir montajla. Kanlı Utah âşıkları ile Kentucky’nin katil çiftçileri arasında bir yere.

Hazırlıklı olmadıkları bu felaketle sarsıldılar ve her ikisi de Milli Eğitim’den istifa ettiler.

O dönemde ben artık Côte d’Azur’de yaşamıyor olsam da bu mesele beni de etkilemişti. Annemle babamın kusurları vardı ama üçkâğıtçı değillerdi. Her zaman mesleklerini öğrencilerinin lehine olacak şekilde ifa etmişlerdi ve yaptıkları her işi şüpheli hale getirir bu yüz kızartıcı suçlamaları hak etmiyorlardı. Soruşturmanın açılmasından bir buçuk sene sonra dosya için takipsizlik kararı verilmişti. Fakat olan olmuştu. Bugün bile sersemler ya da Eline

“Z lie” Bookmans gibi sinsiler, sanki hiç bahsetmiyormuş gibi yapıp tek bir cümleyle çamur atabiliyorlardı.

Z line bakışlarını bilgisayarının klavyesine doğru indirinceye kadar gözlerimle ona meydan okudum. Yaşına, sevimli büyükanne suratına rağmen klavyeyle yüzünü seve seve dağıtabilirdim. (Ne de olsa ben gerçek bir suluydum.) Ama hiçbir şey yapmadım. Soruşturmamı derinleştirmek için tüm gücümle öfkemi yuttum.

“ d n alabilir miyim?” diye sordum Pianelli’nin kitabını göstererek.

“Hayır.”

“Pazartesiden önce sana getiririm, söz veriyorum.”

“Hayır,” diye tekrar etti Z lie hiç esneklik göstermeden. “Kitap kuruma ait.”

Söylediğini hiç umursamadan kitabı kolumun altına aldım ve şöyle diyerek arkamı döndüm: “Herhalde yanılıyorsun. Veri tabanından bir kontrol et. Kitabın kayıtlı olmadığını göreceksin!”

Kütüphaneden ıktım ve Agora’yı ardımda bıraktım. Kampüsten çıkmak için tarlaların içinden geçen yola bu sefer ben saptım. Lavantalar bu sene erken olmuştu fakat saldığı kokular anılarımla uyuşmuyordu, sanki her zamankinden farklı bir şey vardı. Rüzgârın getirdiği metalik ve esintili havada kuvvetli bir kan kokusu vardı.

6

Kar Manzarası

*Hız, deniz, gece yarısı, parlak olan
her şey, siyah olan her şey, kaybeden her şey,
yani kendini bulmayı sağlayan her şey.*
Françoise Sagan

1.

20 Aralık 1992, Pazar

Cinayetin ertesi günü geç uyandım. Bir önceki akşam sızabilmek için banyomuzda gizlenmiş iki uyku ilacını yutmuştum. Bu sabah ev boştu ve buz gibiydi. Annem şafak sökmeden Landes'a gitmişti ve sigortalar attığı için radyatörler de yanmıyordu. Kafam tamamıyla karışmış halde, elektriği yeniden açmayı başaramadan önce on beş dakika boyunca elektrik sayacıyla uğraştım.

Mutfakta, buzdolabının üzerinde annemin bana yumurtalı ekmek hazırladığını söyleyen notunu buldum. Pencereden karın üzerinde ısıldayan güneşe bakınca kendimi bir an Isola 2000'de, Francis'in neredeyse bizi her kış davet ettiği, bir şalesinin olduğu kayak istasyonunda hissetmiştim.

Otomatik olarak *France Info*'yu açtım. Dünden beri bir katil olabilirdim ama dünya dönmeye devam ediyordu: Saraybosna'daki dehşet, açlıktan kırılan Somalili çocuklar, hastalıklı kan skandalı, kan gölüne dönen Paris Saint-Germain-Olimpik Marsilya maçı. Kendime sert bir kahve yaptım ve yumurtalı ekmeğimi yedim. Bir katildim ama açlıktan ölüyordum. Banyoda yarım saat boyunca düşün altında kaldım ve ne yediysem hepsini kustum. Bir önceki

gün yaptığım gibi Marsilya sabunuyla sabunlandım ama Alexis Clément'in kanının yüzüme, dudaklarıma ve tenime yapışıp kaldığını hissediyordum. Zaten hep orada kalacaktı.

Bir süre sonra sıcak buhar başımı döndürdü, neredeyse bayılacaktım. Huzursuzdum, ensem gergindi, bacaklarım titriyordu, midem yanıyordu. Ruhum sular altındaydı. Durumumla yüzleşmekten aciz bir halde düşüncelerimin de benden kaçtığını görüyordum. Bunların sona ermesi gerekiyordu. Ama hiçbir şey olmamış gibi yaşamayı da hiçbir zaman başaramayacaktım. Kendimi emniyete ihbar etme kararıyla duştan çıktım ama hemen bundan vazgeçtim; olanları itiraf edersem Maxime'i ve ailesini de yakmış olacaktım. Bana yardım eden ve benim için riski göze alan insanları. Sonuçta, iç sıkıntıda boğulmamak için üzerimi giyindim ve koşuya çıktım.

2.

Gölün etrafında yorgunluktan dizlerimin bağı çözülünceye kadar hızlanıp üç tur attım. Her yer beyaz ve buzlu. Manzara beni büyülüyordu. Hızlandığım zaman, ağaçlar, kar ve rüzgâr kristal kabukları içinde beni soğuruyorlarmış gibi doğayla bütünleştiğimi hissediyordum. Etrafımdaki her şey sadece ışık ve mutlak. Neredeyse gerçekdışı buzlu bir parantez, bakir bir toprak. Hayatımın gelecek bölümlerini üzerine yazmaya başlayacağım beyaz bir sayfa.

Eve doğru dönerken bacaklarım hâlâ koşudan uyuşuk haldedi, Nicolas-de-Staël binasına doğru yolumu değiştirdim. Kimseciklerin olmadığı bina, hayalet bir gemiye benziyordu. Kapılarını çalmama rağmen ne Fanny ne de Vinca odalarında. Kapılardan biri kapalı olsa da diğeri açık kalmıştı, sanki birazdan çıkıp gelecek havası vardı. İçeri girdim ve tatlı bir ılıklığın hüküm sürdüğü odada uzun süre kaldım. Oda Vinca'nın varlığıyla doluydu. Melankolik, samimi bir ortamı vardı, neredeyse zamanın dışındaydı. Yatağı dağınıktı, nevresimleri taze limon kolonyası ve yeni kesilmiş ot kokuyordu.

Genç kadının tüm dünyası on beş metre kare içindeydi. Duvarda *Hiroşima Sevgilim* ve *Kızgın Damdaki Kedi* afişleri asılıydı. Yazarların siyah beyaz portreleri: Colette, Virginia Woolf, Rimbaud, Tennessee Williams. Man Ray tarafından çizilmiş Lee Miller'ın erotik bir fotoğrafının basıldığı dergi kapağı. François Sagan'ın hızı, denizi ve parlak siyahı çağrıştıran bir alıntısının olduğu kartpostal. Pencerenin kenarına konmuş bir orkide ve benim bir doğum gününde ona hediye ettiğim bir Brancusi heykelinin röprodüksiyonu *Matmazel Pogany*. Çalışma masasının üzerinde darmadağın duran birkaç CD. Biraz klasik –Satie, Chopin, Schubert–, biraz kaliteli eski pop müzik –Roxy Music, Kate Bush, Procol Harum–, biraz da bana daha önce dinlettiği ama benim anlaşılmaz bulduğum zor kayıtlar: Pierre Schaeffer, Pierre Henry, Olivier Messiaen...

Komodinin üzerinde önceki gün dikkatimi çeken bir kitabı elim aldım: Rus şair Marina Tsvetaïeva'nın bir derlemesi. İlk sayfasındaki Alexis Clément'in ithafı beni derin bir bulantıya sürükledi.

Vinca'ya,

Seni hiç bırakmamak için

Bedeni olmayan bir ruh olmak isterdim.

Seni sevmek, yaşamaktır.

Alexis.

Arkadaşımı birkaç dakika daha bekledim. Karnım huzursuzlukla sancıyordu. Sabredebilmek için CD çaları açtım ve bir albüm koydum. "Sunday Morning", Velvet Underground'un efsane albümünün ilk şarkısı. Duruma uygun düşen bir parça. Yarı saydam, eterli, toksik. Bekledim, biraz daha bekledim, ta ki Vinca'nın bir daha geri dönmeyeceğini belli belirsiz anlayana kadar. Bir daha hiç dönmeyecekti. Bir müptela gibi, varlığının kırıntısını içime çekerek ve dilenerek odasında biraz daha kaldım.

Senelerden beri Vinca'nın üzerimdeki nüfuzunun doğasını, bende neden olduğu büyüleyici ve acı verici sersemliği sık sık sorguladım. Ve hep buna onun uyuşturucu etkisinin neden olduğu kanaatine vardım. Beraber zaman geçirdiğimizde de, Vinca tümüyle benim yanımda olsa da hep burnumda tütüyordu. Büyülü

anlar vardı: Bazı pop şarkılarının mükemmelliğine sahip melodik ve ahenkli anlar. Fakat bu hafiflik hiçbir zaman uzun sürmüyordu. Daha o anları yaşarken, bu anların verdiği iyilik halinin bir sabun köpüğü gibi olduğunu biliyordum. Hep patladı patlayacak.

Ve Vinca benden uzaklaşıyordu.

3.

Başkent ve Tahiti arası uzun yolculuğu tamamlayan ve öğlen birden önce arayacağına söz vermiş olan babamın telefonunu kaçırmamak için eve geri döndüm. Telefon görüşmeleri çok pahalı ve Richard da pek konuşkan olmadığı için konuşmamız, her zamanki ilişkimizin bir yansıması olarak, kısa ve biraz da soğuktu.

Daha sonra annemin bıraktığı köri soslu tavuğu kusmadan yemeyi başardım. Öğleden sonra çözüyormuş gibi yaptığım matematik ve fizik sorularına devam ederken zihnime hücum eden düşünceleri savmaya çalıştım. Birkaç diferansiyel sorusu çözmeyi başarmıştım ama kısa süre sonra odaklanmaya çalışmaktan vazgeçip boş verdim. Panik atak başlamıştı. Beynim cinayet görüntüleriyle doluydu. Akşamüstü annem beni aradığında delirmenin eşiğindeydim. Ona her şeyi itiraf etmeye niyetlenmişken bana fırsat bırakmadı. Ertesi günden itibaren Landes'a yanına gitmemi teklif etti. On beş gün boyunca beni yalnız bırakmanın moralim açısından iyi bir fikir olmadığına karar vermişti. Ona göre insan ailesinin yanında daha iyi çalışırdı.

Tümüyle batmamak için teklifini kabul ettim ve böylece pazartesi sabah trenine bindim. İlk güzergâh Antibes'den Marsilya'yaydı, daha sonra tıklım tıklım dolu bir tren ve iki saat gecikmeyle Bordeaux. Son TER'i kaçırmıştım ve SNCF, Dax'a kadar otobüs kiralamak zorundaydı. Gecenin bir yarısı Gascogne'a varmamla bu tatsız gün sona erdi.

Teyzem Giovana kırın ortasında, eski bir çatı katında yaşıyordu. Her tarafı sarmaşıklarla kaplı binanın çatısı harap haldeydi ve her yanından su alıyordu. 1992 yılının sonunda Landes'da yağmur hiç durmadan yağıyordu. Öğleden sonra saat beşte her

yer zifiri karanlık oluyordu ve sanki gün hiç doğmuyormuş izlenimi veriyordu.

Annem ve teyzemle geçirdiğim iki haftaya dair belirgin anılarım yok. Evde tuhaf bir ortam vardı. Günler birbiri ardından geçip gidiyordu, kısa, soğuk, üzgün. Bana sanki üçümüz de nekahet dönemindeymişiz gibi geliyordu. Annem ve teyzem, benim onlarla ilgilendiğim kadar benim üzerime titriyorlardı. Kimi zaman, o baygın öğleden sonralarda annem krep yapıyordu ve bunları yerken kanepeye oturup *Columbo*'nun, *Amicalement Votre*'un eski bölümlerini ya da bininci kez *L'Assassinat du Père Noël*'i izliyorduk.

Tüm tatil boyunca ne matematiğin ne de fiziğin kapağını açtım. İç sıkıntımından, bugünümden kaçmak için her zaman yaptığım şeyi yaptım: Roman okudum. Bu iki haftayla ilgili belli bir anım olmasa da okuduğum tüm kitapları gayet iyi anımsıyorum. 1992 yılı biterken savaşın yıktığı bir ülkede insanların zulmüyle hayatta kalmaya çalışan *Büyük Defter*'in ikizleriyle acı çektim. Fort-de-France'ta *Texaco*'nun kreol mahallesinde dolaştım, *Aşk Romanları Okuyan İhtiyar* ile birlikte amazon ormanlarından geçtim. Prag Baharı sırasında *Varolmanın Dayanılmaz Hafifliği* üzerine düşünürken tankların arasındaydım. Romanlar beni belki iyileştirmede ama ben olmanın ağırlığını bir anlığına hafiflettiler. Bana bir basınç odası oldular. İçimde yelken açmış dehşet duygusuna karşı bir bent oldular.

Güneşin hiç doğmadığı bu dönem boyunca her sabah bunun benim son özgür günüm olduğundan emin olarak kalkıyordum. Yoldan bir araba geçtiğinde jandarmaların gelip beni tutuklayacağına ikna olmuşum. Kapı olur da çalarsa asla hapse girmemeye kararlı bir şekilde, kendimi boşluğa bırakmak için zamanım kalsın diye çatının en üstüne çıkmıştım.

4.

Ama kimse beni tutuklamaya gelmedi. Ne Landes'da ne de Côte d'Azur'de.

Ocak ayında okul başlayınca Saint-Exupéry'de hayat normal akışına devam etti. Ya da neredeyse öyle. Alexis Clément ismi herkesin ağzındaysa da bu ölümüne üzüldükleri için değil, ortalıkta dönen dedikoduya katkıda bulunmak içindi: Vinca ve öğretmeninin uzun süreden beri gizli bir ilişkileri vardı ve birlikte kaçmışlardı. Tüm tatsız konular gibi bu da okul ahalisini etkisi altına almıştı. Herkes konu üzerine yorum yapıyor, sırrını ya da bir anekdotu anlatıyordu. Güruh, itibarı yerle bir etmekten zevk alıyordu. Diller çözülmüş, dedikodular içinde yuvarlanıyordu. Bir zamanlar hayran olduğum bazı öğretmenler bile kendilerini bu dedikodu kazanına atmışlardı. Midemi bulandıran kinayeli sözlerle büyük bir iştahla kendilerini kaptırıyorlardı. Bazıları ağırbaşlılıklarını korumayı başarmıştı. Fransızca öğretmenim Jean-Christophe Graff, İngiliz dili ve sanatı öğretmeni Matmazel DeVille bunların arasındaydı. Dersime girmiyordu ama annemin ofisinde şöyle dediğini duymuştum: "Vasatlığa tamah etmeyelim çünkü bulaşıcı bir hastalık gibidir."

Bu cümlede teselli bulmuştum ve uzun süre, belli kararları alacağım zaman bana bir referans olmuştu.

Vinca'nın ortadan yok oluşundan gerçek anlamda endişelenen ilk kişi büyükbabası ve vasisi olan yaşlı Alastair Rockwell'di. Vinca bana onu hep otoriter ve asık suratlı bir ihtiyar olarak anlatmıştı. Torununun ortadan yok oluşunda bir kaçırılma ihtimali, yani klanına yönelik bir şiddet eylemi gören, endüstriyel *self-made man* arketipi. Alexis Clément'in anne babası da sorular sormaya başlamıştı. Oğulları arkadaşlarıyla bir hafta Berchtesgaden'da kayak yapacağını söylemişti ama hiç onların yanına gitmemişti, anne babasının yanına da yeni yılı kutlamak için uğramamıştı.

İkisinin ortadan kayboluşu aileleri endişelendirse de asayiş güçleri ciddi bir soruşturma yürütmeyi ağırdan almıştı. Çünkü Vinca reşitti ve savcılık bir dava açmada uzun süre tereddüt etti. Yetki alanı konusunda bu dava bir kördüğündü. Vinca Fransız-Amerikalı'ydı, Alexis Clément, Alman uyrukluysa. Nerede kayboldukları belirsizdi. İçlerinden biri fail olabilir miydi? Ya da her ikisi birden kurban mıydı?

---

* İng. Kendi kendine bir yerlere gelmiş insan. (E.N.)

Okul açıldıktan ancak bir hafta sonra jandarmalar Saint-Ex'e geldiler. Yürüttükleri soruşturma da Vinca'nın ve felsefe öğretmenin yakın çevresine birkaç soru sormaktan ibaretti. İki odayı da öylesine araştırıp adli kolluk kuvvetlerini seferber etmeden mühürlediler.

Ancak şubat ayının sonunda, Alastair Rockwell'in Fransa'ya gelişiyle işler hız kazandı. İşadamı ilişkilerini kullandı ve torunun bulmak için özel bir detektif tuttuğunu medyaya açıkladı. Başka bir polis baskını gerçekleştirdi; bu sefer Nice cinayet masası ekipleri gelmişti. Daha fazla insanla görüştüler —Maxime, Fanny ve benimle de— ve Vinca'nın odasından birçok DNA örneği topladılar.

Şahitler ve belgeler yavaş yavaş 20 Aralık Pazar günü ve 21 Aralık Pazartesi günü olup bitenleri ortaya çıkarıyordu. Vinca ve Alexis'in ortadan yok oldukları iki günü.

O meşum pazar günü, sabah saat sekize doğru lisenin koruma görevlisi Pavel Fabianski, Clément tarafından sürülen Alpine A310'un kampüsten çıkması için bariyeri kaldırmış olduğunu söyledi. Fabianski gayet açık konuşmuştu: Yan koltukta oturan Vinca Rockwell camını açmış ve teşekkür etmek için bir el hareketi yapmıştı. Birkaç dakika sonra aynı hikâye tekrarlanmış, Haut-Sartoux kavşağında, kar küreme işinde çalışan iki işçi Clément'in arabasının Antibes yönüne yönelmeden önce hafifçe patinaj yaptığını söylemişti. Gerçekten de öğretmenin Alpine'ini Libération Meydanı'nda, Antibes Garı'nın yakınlarında, otomatik bir yıkama makinesinin önünde park edilmiş halde bulmuşlardı. Paris yönüne giden trende çok sayıda yolcu, Mönchengladbach —Clément'in tuttuğu futbol takımı— kasketi takan bir adamın yanında kızıl saçlı genç bir kadın olduğunu anımsıyordu. Pazar akşamı, Sainte-Clotilde Otelinin —Paris'in yedinci bölgesinde, Saint-Simon Sokağı'nda bulunan— gece görevlisi Matmazel Vinca Rockwell ve Mösyö Alexis Clément'in otelde bir gece kaldığını söylemişti. Pasaportlarının fotokopilerini çekmişti. Bir gün önceden odayı telefonla rezerve etmişler ve ödemeyi otelde yapmışlardı. Mini bardan bir bira, iki paket Pringles ve bir ananas suyu alıp

tüketmişlerdi. Hatta gece görevlisi küçük hanımın resepsiyona gelip vişneli kola istediğini ama ellerinde olmadığını anımsıyordu.

Aşk kaçıışı senaryosu buraya kadar yolundaydı. Fakat daha sonra soruşturmayı yürüten polisler iki âşığın izini kaybediyordu. Vinca ve Alexis ne odalarında ne de kahvaltı salonunda kahvaltı yapmışlardı. Temizlikçi kadın onların sabah erkenden çıktıklarını görmüştü fakat kaçta çıktıklarını tam olarak kimse anımsamıyordu. Makyaj malzemeleri, Mason Pearson saç fırçası ve parfüm şişesi gibi bakım malzemeleri banyoda kalmıştı ve otelin kayıp eşyaları sakladığı yere konmuştu.

Soruşturma burada sona eriyordu. Vinca'nın ya da Clément'in başka bir yerde olduğuna dair hiçbir inandırıcı tanıklık bulunamamıştı. O dönemde birçok insan onları tekrar görmeyi bekliyordu. Alastair Rockwell'in avukatları yine de diretiyordu. 1994 yılında otel odasında bulunan diş fırçası ve tarak üzerinde genetik analiz yapılması kararı çıkardılar. Sonuçlar Vinca'nın DNA'sı olduğunu doğruladı ama bu soruşturmayı bir adım bile ileri götürmedi. Belki inatçı bir polis dosyanın zamanaşımına uğramaması için sembolik bir soruşturma yürütme inceliğini göstermişti ama benim bildiğim kadarıyla bu, soruşturmadaki son hareket olmuştu.

Alastair Rockwell ağır bir hastalık geçirdi ve 2002 yılında öldü. Onunla 11 Eylül 2001'den birkaç hafta önce, şirketinin New York ofislerinin olduğu Dünya Ticaret Merkezi'nin kırk dokuzuncu katında karşılaştığımı anımsıyorum. Vinca'nın birçok defa ona benden bahsettiğini ve beni nazik, hassas ve efendi bir genç olarak tarif ettiğini söylemişti. Bu üç sıfat, yaşlı adamın ağzında hiç de övgü gibi çınlamıyordu. Ona, *öylesine hassasımdır ki benden daha iriyarı bir adamı demir çubukla dağıttım*, diye karşılık vermek istemiştım ama elbette hiçbir şey söylememiştim. Tuttuğu detektifin, torununun ortadan yok oluşuyla ilgili yeni bilgiler bulup bulmadığını sormuştım. Sanki gerçeği bilmiyormuşum gibi bulamadıklarını söylemişti.

Sonra zaman geçti. Seneler boyu bir daha kimse Vinca Rockwell'e ne olduğunu gerçekten bilme zahmetine girmedi. Sayfayı çevirmemiş tek kişi bendim. Çünkü resmi olarak bilinenin yanlış

olduğunu biliyordum. Çünkü bu soruşturma beni tedirgin etmeyi hiç bırakmamıştı. Vinca'nın kaçıışı Alexis Clément'in öldürülmesiyle mi ilişkiliydi? Bu kadar çok sevdiğim kızın ortadan kaybolmasından ben mi sorumluydum? Yirmi seneden uzun süredir bu gizemin çözülmesini bekliyordum. Ve daha cevabın başında bile değildim.

Başkalarından Farklı Bir Çocuk

Antibes Sokaklarında

*Bu belki polisiye bir roman olabilir
ama ben polis değilim.*
Jesse Kellerman

1.

Antibes'e vardığımda arabamı, eskiden olduğu gibi, Vauban Limanı otoparkına park ettim. Dünyanın en güzel yatlarından birkaçının demirli olduğu yere. Burada, 1990 Temmuz ayında –on altı yaşıma girecektim– ilk defa yaz için işe girmiştım. Turistlerin arabalarını cayır cayır yakan güneşin altına park edebilmeleri için otuz franklarını aldıktan sonra bariyeri kaldırmaktan ibaret salakça bir işti. O yaz *Swann'ların Tarafı'nı* –kapağında Claude Monet tarafından resmedilmiş Rouen Katedrali olan bir cep boy basımdı– okumuş, küt kesimli ve kıvrırcık sarı saçlı, Bérénice isimli Parisli bir kıza âşık olmuştım. Plaja geldiğinde benimle konuşmak için otoparkın nöbetçi kulübesine uğradı fakat Charles Swann'ın ve Odette de Crecy'nin ıstıraplarından ziyade Glenn Medeiros ve New Kids on the Block ile ilgilendiğini hemen anlamıştım.

Bugün o küçük yaz işinin yerini otomatik bariyer almıştı. Biletimi aldım ve liman müdürlüğünün yanında bir yer bulup rıhtıma doğru yürüdüm. Yirmi senede çok şey değişmişti: Limana girişi tümüyle değiştirmiş, yolu genişletmiş ve bölgenin büyük kısmını yayalaştırmışlardı. Fakat manzara aynı kalmıştı. Bana göre Côte'un en güzel yerlerinden biriydi: ilk bakışta denizin mavis-i, teknelerin orman gibi görünen direklerinin ardından beliren

yekpare ve güven verici Carré Kalesi'nin silueti, her şeye hâkim masmavi bir gökyüzü ve uzakta olduklarını tahmin ettiğimiz belli belirsiz dağlar.

Soğuk bir rüzgâr esiyordu ve ben buna bayılıyordum. Her şey beni geçmişime yeniden sarılmamı ve çok sevdiğim fakat kötü nedenlerden dolayı terk ettiğim bu yere yeniden bağlanmamı sağlamak için uğraşıyordu. Bana başka türlü görünmüyordu, şehir artık benim gençliğimdeki gibi değildi ama New York gibi, beni ben yapan Antibes fikrini sevmeye devam ediyordum. Côte'un diğer bazı göz alıcı köşelerinden ayrı, özel bir şehirdi. Caz şehri, *Lost Generation* Amerikalıların şehri, Vinca'ya gezdirdiğim şehir, benim hayatımda önem taşıyan sanatçıların birçoğunu olağanüstü şekilde ağırlamış şehir. Maupassant teknesi *Le Bel Ami*'yi buraya demirlemişti, Scott Fitzgerald ve Zelda savaştan sonra Belles Rives'de kalmıştı, Picasso atölyesini Grimaldi şatosuna kurmuştu, Nicolas de Staël en güzel tablolarını burada yapmıştı. Keith Jarrett —tüm kitaplarımın fon müziğinin yaratıcısı— düzenli olarak Pinède'e uğramaya devam ediyordu.

Liman ile kale duvarları içinde kalan eski şehir merkezi arasındaki sınır çizgisi olan Denizci Kapısı'nın altından geçtim. Bahardı ve hafta sonuydu, fena bir kalabalık yoktu ama şehrin ruhunu yok eden turist dalgası da henüz vurmamıştı. Aubernon Caddesi'nde kimse birbirini itip kakmadan rahatlıkla yürünüyordu. Masséna Meydanı'nda sebzeciler, çiçekçiler, peynirciler ve köy zanaatkârları tezgâhlarını kapamaya başlamıştı ama üstü kapalı hal hâlâ bin bir rengiyle titreşiyordu. Taşra ağzıyla konuşuluyordu, dünya bir koku senfonisinde yeniden kuruluyordu: siyah zeytinler, narenciye marmelatları, nane, kuru domates. Belediye binasının önünde sabahın son nikâhı kutlanıyordu. Işık saçan bir çift alkışlar ve gül yaprağı yağmuru altında merdivenlerden iniyordu. Tüm bu tantana bana çok uzaktı —evlenmek bugün bana hiçbir anlam ifade etmiyordu— fakat sevinç çılgınlıklarının ve yüzleri aydınlatan gülümsemelerin bulaşıcı etkisine kendimi bıraktım.

Babamın gençken yaşadığı Sade Sokağı'ndan Nationale Meydanı'na doğru yürüdüm ve şehrin en simgesel restoranlarından

biri olan, patronunun adından dolayı herkesin “Mamo” diye bildiği Michelangelo’ya kadar oyalana oyalana gittim. Bahçesinde birkaç yer kalmıştı. Bir masaya oturdum, buranın spesiyalitesi olan anasonlu ve fesleğenli limonatadan istedim.

2.

Hiç çalışma odam olmadı. Hazırlık sınıfı ödevlerinden beri hep herkese açık yerlerde çalışmayı sevdim. Annemlerin mutfağı, kütüphanelerin çalışma salonu, Quartier Latin’in kafeleri. New York’tayken Starbucks’larda, otel barlarında, parklarda, restoranlarda yazardım. Hareket halindeki, konuşmaların akışları ve hayatın uğultusu ile dolu bir mekânda düşünceye daha rahat daldığımı düşünüyordum. Stéphane Pianelli’nin kitabını masanın üzerine koydum ve aperatifimi beklerken telefonumdaki mesajları kontrol ettim. Kibar ifade kullanma derdi olmayan annemden can sıkıcı bir mesaj vardı: “Zélie bana Saint-Exupery’nin ellinci yılı için geldiğini söyledi. Hangi rüzgâr attı seni Thomas? Fransa’da olduğunu bile haber vermedin. Bu akşam yemeğe eve gel. Pellegrino’ları davet etmiştik. Onlar da seni görmekten mutlu olur.”

“Seni daha sonra ararım anne,” diye yanıtladım kısa bir mesajla. Elime iPhone’umu almışken *Nice-Matin* uygulamasını yükledim ve 9-15 Nisan tarihli sayısını satın aldım.

Sayfaları karıştırırken hemen aradığım makaleye –artık kullanılmayan bir eşya dolabında para dolu bir çantanın lise öğrencileri tarafından bulunmasını anlatan Stéphane Pianelli imzalı makale–denk geldim. Makaleyi okumak bana yeni bir şey katmadı. Spor çantasının fotoğraflarının olmamasından da ayrıca hayal kırıklığına uğradım. Gazete, kampüsün havadan çekilmiş bir fotoğrafını ve paslı bir eşya dolabını resimlemişti ama “bazı öğrenciler sosyal medyada dolabın görüntülerini yayınca polislin soruşturmanın selameti için bunları silmelerini istediği” belirtilmişti.

Düşündüm. Mutlaka bir yerlerde bir iz kalmış olmalıydı ama zaman kaybetmeden bu izleri bulmak için yeterince bilgili değilim. *Nice-Matin*’in Antibes bürosu hemen iki adım ötede, Na-

tionale Meydanı'nda, otobüs duraklarının yanında. Tereddüt ettikten sonra doğrudan gazeteciyi aramaya karar verdim.

"Merhaba Stéphane, ben Thomas."

"Benden vazgeçemiyorsun bakıyorum artiz."

"Mamo'da oturuyorum. Yakınlardaysan seni dana yanağı paylaşmaya davet edecektim."

"Sen siparişi ver! Makalemi bitirip yanına geliyorum."

"Ne üzerine yazıyorsun?"

"Kongre merkezinde gerçekleştirilen emekli ve boş zaman fuarı hakkında. Albert-Londres ödülünü bununla almayacağım, bunu sana bırakıyorum."

Pianelli'yi beklerken kitabını elimde tutuyordum ve kitaba her baktığımda kapağındaki ünlü fotoğraf beni etkiliyordu. Vinca ve Alexis Clément'in bir dans pistinde çekilmiş bir fotoğrafı. Yılsonu balosu sırasında, aralık ortasında, öğretmenin öldürülmesiyle Vinca'nın ortadan yok olmasından bir hafta önce çekilmiş bir fotoğraf. Bu fotoğraf bana hep acı vermişti. Güzelliğinin ve gençliğinin doruğundaki Vinca, gözleriyle kavalyesini yiyordu. Bakışından aşk, hayranlık ve beğenilme arzusu taşıyordu. Fotoğrafın sevimli ve duygusal bir pozda sonsuza dek ölümsüzleştirdiği dans bir tür twist'ti. Robert Doisneau sanki *Grease*'i çekmişti.

Peki bu fotoğrafı kim çekmişti? Bu soruyu kendime hiç sormamıştım. Bir öğrenci mi? Bir öğretmen mi? Kitabın künyesinde bir atıf aradım ama "*Nice-Matin*, tüm hakları saklıdır" dışında bir şey bulamadım. Cep telefonumla kapağın fotoğrafını çekip SMS ile Rafael Bartoletti'ye gönderdim. Rafael TriBeCa'da benimle aynı caddede yaşayan bir moda fotoğrafçısıydı. Gerçek bir sanatçıydı. İmge kültürü çok gelişmişti, tüm ayrıntıları gören bir gözü, tekil şeyleri analiz gücü vardı ve çoğu zaman sağduyuluydu. Yıllardan beri kitaplarımın arka kapaklarındaki tanıtım fotoğraflarımın hepsini o çekiyordu. İşlerini seviyordum çünkü her seferinde, uzun zaman önce içimde taşıdığım fakat artık beni terk etmiş olan ışığımı bulmayı başarıyordu. Çektiği portrelerim beni *daha iyi*, daha güneşli, daha az acılı gösteriyordu. Daha yumuşak bir hayatım olsaydı olabileceğim insanı.

Rafael hemen beni aradı. Fransızca'yı, çoğu insanın katlanılmaz bulduğu hafif bir İtalyan aksanıyla konuşuyordu.

"Ciao Thomas. Milan'dayım. Fendi kampanyasının çekiminde. Bana gönderdiğin güzellik kim?"

"Çok uzun zaman önce sevdiğim bir kız. Vinca Rockwell."

"Anımsıyorum, bana daha önce bahsetmiştin."

"Fotoğraf hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sen mi çektin?"

"Hayır."

"Teknik olarak biraz flu ama fotoğrafçı ânı yakalamayı biliyormuş. Önemli olan da budur. *Kararlı an*. Cartier-Bresson'un ne dediğini biliyorsun: 'Fotoğraf harekette ifadesel dengeyi yakalamalıdır.' Eh, senin adam da bunu yapmış. Saniyelik bir ânı yakalamış ve ölümsüzleştirmiş."

"Bana her zaman bir fotoğraf kadar yanıltıcı hiçbir şey yoktur dersin."

"Doğru!" dedi. "Ama çelişkili de değil."

Telefonun diğer ucundan bir müzik sesi yükseldi. Fotoğrafçıyı acilen çağıran bir kadının sesini duydum.

"Gitmem lazım," diye özür diledi. "Seni ararım."

Kitabı açtım ve karıştırmaya başladım. Bilgi kaynıyordu. Pionelli, polis raporlarına ulaşmayı başarmıştı. Soruşturmayı yürüten polislerce elde edilen tanıklıkların birçoğunu kendisi doğrulatmıştı. Kitabı çıktığı zaman zaten okumuştum ve ben de Paris'te geçirdiğim yıllarda, tüm olası ve hayali tanıkları soruşturarak kendi araştırmamı yapmıştım. Yirmi dakika boyunca kitabı üstün körü okudum. Uç uca ekleyince, zaman içerisinde hikâyenin resmi versiyonu haline gelen farklı tanıkların tüm anıları aynı hikâyeyi anlatıyordu: Alpine ile Saint-Ex'ten ayrılan çift, Paris treninde "ateş kızılı saçları olan genç kadın", "başında telaffuz etmesi zor Alman bir futbol takımının kasketi" ile ona eşlik eden öğretmen, Saint-Simon Caddesi'ndeki otele varışları, "küçük hanımın vişneli kola istemesi", koridordan geçişleri ve ertesi sabah ortadan kaybolmaları: "Resepsiyonist görevi gece görevlisinden devralınca oda anahtarlarını danışma masasında bulmuştu." Kitap sorular soru-

yor ve gölgede kalmış bazı noktalara vurgu yapıyordu fakat dört başı mamur alternatif bir senaryo oluşturacak hiçbir inandırıcı malzeme vermiyordu. Benim gazeteciye karşı bir avantajım vardı: Pianelli'nin bu hikâyesinin gerçek olmadığına dair bir sezgisi vardı, bense bundan emindim. Clément ölmüştü, bu iki gün boyunca Vinca'ya eşlik eden adam o değildi. Arkadaşım başka bir adamla kaçmıştı. Yirmi beş senedir beyhude izini sürdüğüm bir hayalet.

3.

“Görüyorum ki okumaya dalmışsın!” dedi Pianelli karşımdaki sandalyeye otururken.

Başımı kitaptan kaldırdım, geçmişin çatallı yollarına girmiş olduğum için hâlâ biraz sersemdim.

“Kitabının Saint-Ex kütüphanesinin kara listesinde olduğunu biliyor muydun?”

Gazeteci tabaktan bir siyah zeytin alıp ağzına attı. “Evet, şu yaşlı baykuş Zélie sayesinde! Fakat bu, kitabı okumak isteyenlerin internette PDF'sini bulmalarını ve kitabın özgürce dolaşmasını engellemiyor.”

“Şimdiki öğrencilerin Vinca'ya olan ilgilerini nasıl açıklıyorsun?”

“Şuna baksana,” dedi kitabının fotoğraflar bölümünden öylesine bir sayfayı açarak.

Fotoğraflara bakmadım bile. Vinca'nın imgesini tüm kesinliğiyle bilmek için o fotoğraflara bakmaya ihtiyacım yoktu. Badem gözleri, baygın bakışları, yapılmamış gibi görünen yapılı saçları, gülmeyen dudakları, kimi zaman bilge kimi zaman kışkırtıcı haylaz pozları.

“Vinca'nın kendine has bir imgesi vardı,” diye özetledi Pianelli. “Bir tür Fransız zarafetinin –Brigitte Bardot ile Laetitia Casta arasında bir yer– vücut bulmuş haliydi. Özellikle de belli bir özgürlüğün kişiselleşmiş haliydi.” Sözlerine devam etmeden önce bir bardak su içti. “Vinca bugün yirmi yaşında olsaydı, Instagram'da altı milyon takipçisi olan bir *it-girl* olurdu.”

Etimizi patron bizzat kendi getirdi ve önümüzde dilimledi. Birkaç lokmadan sonra Pianelli gösterisine devam etti. "Tüm bunlar, tabii, onu aşan şeyler. Onu senden daha iyi tanıdığımı iddia etmiyorum ama dürüst olmam gerekirse, imajının ardında oldukça sıradan bir kız vardı, öyle değil mi?"

Ona yanıt vermedince beni kışkırtmayı denedi: "On dokuz yaşında ortadan kaybolduğu için onu gözünde yüceltiyorsun. O dönemde evlendiğinizi düşünsene. Bugünkü tabloyu görüyor musun? Üç çocuğunuz olacaktı, yirmi kilo almış olacak, memeleri sarkmış olacaktı ve..."

"Kes sesini Stéphanel"

Sesimin tonunu yükseltmişim. Geri adım attı, özür diledi ve sonraki beş dakikada dana yanağımızı ve yanında gelen salatayı silip süpürdük. Konuşmayı tekrar başlatan ben oldum.

"Bu fotoğrafı kimin çektiğini biliyor musun?" diye sordum kapağı göstererek.

Pianelli kaşlarını çattı, sonra sanki açığını yakalamışım gibi yüzü donup kaldı. "Şey..." dedi kitabın künyesine bir de o bakarak. "Yıllardan beri gazetenin arşivindedir herhalde."

"Soruşturabilir misin?"

Yeleğinin cebinden cep telefonunu çıkardı ve bir mesaj yazmaya başladı. "Claude Angenvin'e sorayım, 1992'de davayı takip eden gazeteciye."

"Hâlâ gazetede mi çalışıyor?"

"Dalga mı geçiyorsun, adam yetmiş yaşında! Portekiz'de sakin bir hayat yaşıyor. Peki sen neden bu fotoğrafı kimin çektiğini bilmek istiyorsun?"

Sorusunu savuşturdum: "Fotoğraftan bahsetmişken, makalende paslı eşya dolabında içinde yüz bin frank bulunan çantayı bulan çocukların sosyal medyaya bunların fotoğrafını koyduklarını okudum."

"Evet ama polis o işi halletti."

"Ama sen herhalde onları kaydetmişsindir..."

"Beni iyi tanıyorsun."

"Bana gönderebilir misin?"

Telefonunda fotoğrafları aradı. "Bu hikâyenin ilgini çekmediğini düşünüyordum," dedi kinayeli bir şekilde.

"Elbette beni ilgilendiriyor Stéphane."

"E-posta adresin ne?"

Adresimi ona söylerken bir gerçek kafama dank etti. Benim bölgede gerçek anlamda ne bir iletişim ağı ne de tanıdığım vardı, oysaki Pianelli hayatı boyunca burada yaşamıştı. Vinca'nın başına neler geldiğini, bizi tehdit edenin kim olduğunu ortaya çıkarmak için bir şansım olsun istiyorsam onunla işbirliği yapmaktan başka seçeneğim yoktu.

"Bir işbirliği yapalım mı Stéphane?"

"Aklından neler geçiyor artiz?"

"İkimiz de Vinca'nın ortadan kaybolmasıyla ilgili araştırmamızı yapalım ve edindiğimiz bilgileri paylaşalım."

Başını iki yana salladı. "Sen oyunbozanın tekisin."

Böyle yanıt vereceğini tahmin etmiştim. Onu ikna etmek için risk almaya karar verdim. "İyi niyetimi kanıtlamak için kimsenin bilmediği bir sırrı sana söyleyeceğim."

Tüm varlığımın gerim gerim gerildiğini hissettim. İp üstünde yürüdüğümü biliyordum fakat zaten hep hayatımı bir cambaz gibi yaşadığımı hissetmemiş miydim?

"Vinca ortadan yok olduğunda Alexis'den hamileydi."

Pianelli yarı kuşkulu, yarı külyutmaz bir tavırla bana baktı. "Sen bunu nereden biliyorsun ya?"

"Vinca söylemişti. Bana gebelik testinin sonucunu göstermişti."

"Niye o dönemde bunu söylemedin?"

"Çünkü bu onun özel hayatı. Ayrıca soruşturmanın gidişatında hiçbir şeyi değiştirmezdi."

"Elbette değiştirirdil" diye sinirlendi. "Soruşturma aynı şekilde olmazdı. İki yerine üç hayatı kurtaracak olurlardı. Merkezinde bir bebeğin olduğu dava medyada daha fazla yer alırdı."

Belki haksız değildi. Doğruyu söylemem gerekirse plastik bir parçanın üzerindeki dikey çizgiyi bir "bebek" olarak düşünmemiştim. On sekiz yaşındaydım...

Sandalyesinin üzerinde kıpırdanırken aklındakileri ölçüp biç-

tiğini görebiliyordum. Tahminlerini yazmak için not defterini açtı ve yeniden doğrulmak için bir süre bekledi.

“Vinca’yı bu kadar sıradan buluyorsan neden onunla bu kadar ilgileniyorsun?”

Pianelli istifini bozmadı. “İlgimi çeken Vinca değil. Onu öldüren kişi ya da kişiler.”

“Gerçekten öldüğüne mi inanıyorsun?”

“Ortadan böyle kaybolunmaz. On dokuz yaşında, yapayalnız ya da neredeyse öyle ve hiç maddi gücü olmadan.”

“Tam olarak tahminin nedir?”

“Parayı bulduklarında, Vinca’nın birilerine şantaj yaptığına kani oldum. Muhtemelen tehdit edilmeye tahammül edememiş ve bu sefer tehdidin kendisi olmuş biri. Belki çocuğunun babası. Clément, hiç kuşkusuz, ya da başka biri...”

Not defterini kapadı, içinden biletler düştü. Gazetecinin yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

“Bu akşamki Depeche Mode konserine biletlerim var!”

“Nerede?”

“Nice’te, Charles-Ehrmann spor salonunda. Beraber gidelim mi?”

“Yok, *synthesizer* müziğini pek sevmem.”

“*Synthesizer* mi? Belli ki son albümlerini dinlemişsin.”

“Hiç denk gelmedim.”

Anılarına dalmak için gözlerini kısıtı. “1980’lerin sonunda, 101 turnesi sırasında Depeche Mode dünyanın en büyük rock grubuydu. 1988’de Montpellier, Zenith’te onları izlemeye gitmiştim. Müzikleri efsaneydi!”

Gözleri parlıyordu. Ona takıldım: “1980’lerin sonunda dünyanın en büyük rock grubu bir kere Queen’di.”

“Yok artık. Ciddi olduğuna inanamıyorum! Bari U2 falan de ama...”

Birkaç dakika boyunca ikimiz de gardımızı indirdik. O anlar boyunca yeniden on yedi yaşındaydık. Stéphane, Dave Gahan’ın kendi jenerasyonunun en büyük şarkıcısı olduğuna beni ikna et-

meye çalıştı ve ben de hiçbir şeyin *Bohemian Rhapsody*'nin üzerinde olamayacağı tezini savundum.

Sonra büyü bozuldu, ortaya çıktığı gibi yok oldu.

Pianelli saatine baktı ve aniden ayağa kalktı. "Siktir, geciktim. Monako'ya gitmem gerek."

"Bir makale için mi?"

"Evet, Formula E büyük ödül denemeleri. Uluslararası elektrikli araba şampiyonası."

Heybesini aldı ve bana eliyle selam verdi. "Telefonlarız."

Yalnız kalınca bir kahve istedim. Ruhum karmakarışık, bu turun pazarlığını iyi yapamadığım hissine kapılmıştım. Ben gazeteciye bir bilgi vermişim ve karşılığında hiçbir şey almamıştım.

Kahretsin...

Hesabı ödemek için elimi kaldırdım. Ödemeyi beklerken Stéphane'nin bana gönderdiği fotoğraflara göz atmak için telefonuma baktım.

Fotoğrafları kendimi sağlama almak için, çok da bir şey beklemeden istemişim.

Yanılmıştım. Birkaç saniye sonra elim öylesine titremeye başlamıştı ki telefonu masanın üzerine koymak zorunda kalmıştım.

Bu yumuşak deri çantayı bizim evde hep orada burada görürdüm.

Kâbus devam ediyordu.

Derinlik Sarhoşluğu Yazı

*Yaşadığımız an dışında
her şey anılardan ibarettir.
Tennessee Williams*

1.

Kale duvarının önünde, Pré-des-Pêcheurs Meydanı insan kaynıyordu. Bir karnaval havasında, çok renkli geçit arabaları geleneksel çiçek savaşı için harekete geçmişti. Neşeli ve yoğun bir kalabalık çelik bariyerlerin arkasına toplanmıştı: anne babalarıyla çocuklar, maskeler takmış ergenler, petank oynadıkları alanı bırakıp gelmiş yaşlı Antibes'liler.

Ben çocukken çiçek savaşı tüm şehri dolaşırdı. Artık güvenlik nedeniyle her on metrede bir polis vardı ve geçit arabaları Verdun Meydanı'nın etrafında dönüyordu. Hava neşe ve gerilim karışımı ile doluydu. Herkes eğlenmek ve kendinden geçmek istiyordu fakat 14 Temmuz Nice saldırısının anısı hâlâ hafızalardaydı. Bariyerlerin arkasında hapsedilmiş, ellerindeki karanfil demetlerini sallayan çocuklara bakınca acı ve öfke hissediyordum. Saldırı ihtimali bizdeki kaygısızlığı ve kendiliğindenliği öldürmüştü. Aksini iddia etsek bile korku hiçbir zaman gerçek anlamda yakamızı bırakmayacak ve her şen anımızın üzerinde silinmez bir gölge olarak dolaşacaktı.

Yeniden Vauban Limanı otoparkına gidebilmek için kalabalığı yardım. Mini Cooper bıraktığım yerdeydi fakat birisi silecekler-

* Orijinal adı *Le Grand Bleu* olan, Türkiye'de *Derinlik Sarhoşluğu* ismiyle gösterilen 1988 yapımı Luc Besson filmi. (Ç.N.)

den birinin ardına kraft kâğıttan kalın bir zarf sıkıştırmıştı. Ne isim ne adres vardı. Zarfı açmak için arabanın içine geçmeyi bekledim. Zarfın mührünü açarken mideme kramplar girdi. Kimin bıraktığı belli olmayan bir zarfta sizi nadiren iyi haber beklerdi. Gergindim fakat beni bekleyen depremden şüphelenmekten de uzaktım.

Zarfın içinde hafifçe sararmış ve zamanla rengi solmuş ona yakın fotoğraf vardı. İlkine baktım ve içimde kara bir boşluğun açıldığını hissettim. Fotoğrafta Vinca ve babam öpüşüyordu. Şakaklarım uğuldamaya başlamıştı, kalbim sıkışıyordu. Arabanın kapısını aralayıp ağızma gelen safrayı tükürdüm.

Siktir...

Şoke olmuş halde fotoğrafları ayrıntısıyla inceledim. Hepsi aynı türdendi. Bir saniye bile aklımdan montaj olduğu geçmedi. Bu fotoğrafların ölümsüzleştirdiği bu anların gerçekte yaşanmış olduğunu içten içe biliyordum. Belki de bir parçam o kadar da şaşırmamıştı. Bu sırrı bana kimse söylememiş olsa da içimde bir yerde, bilinçaltımın kıvrımlarında saklıymış gibi.

Babam her türlü klişenin üstündeydi. Richard Degalais, namı diğer “Aslan yürekli Richard” ya da yakınlarının deyişiyle “Rick”. 1990’ların başında benim şu andaki yaşımdaydı. Gelin görün ki ona benzemiyordum. Yakışıklı, zarif, soyluydu. İnce uzun bir silüet, hafif uzun saçlar, karnına kadar düğmesi açılmış bir gömlek. Çekici yüzü, güzel konuşması, cömertliği ve hedonistliğiyle aslında Alexis Clément’den çok da farklı değildi. Sadece on beş yaş büyüktü. Güzel kadınları, spor arabaları, parlak çakmakları ve Smalto ceketleri severdi. Söylemek beni üzüyor ama fotoğraflarda Vinca ve o birbirlerini tamamlıyorlardı. İkisi de “beylerin soyundan”dı. Hayatta her zaman başrolü alan ve onlarla beraber olduğunuzda sizi hemen figüran konumuna iten insanlar.

Fotoğrafların tamamı en az iki farklı mekânda, bir tür paparazzi havasıyla çekilmişti. İlk mekânı hemen tanıdım. Ölü sezonda Saint-Paul-de-Vence: Café de la Place, eski yağ değirmeni, kıra hâkim surlar, Marc Chagall’ın gömülü olduğu eski mezarlık. Vinca ve ba-

bam el ele, kuşkuya yer bırakmayan âşık bir çift yakınlığıyla burada yürüyordu. İkinci fotoğraf serisinin nerede çekildiğini anlamakta zorlandım. Önce babamın Cabriolet Audi 80'ini tanıdım, beyaz kayaların ortasında bir otoparka öylesine park edilmişti. Kayalara oyulmuş merdivenler vardı. Uzakta, mermer kayalıklarıyla dik bir ada. İşte burada düğüm çözülmüştü. *Marsilya koyları*. Bir mendireğin arkasında kalan şu kumlu küçük plaj, Maymunlar Koyu Plajı'ydı. Babamın bizi ailecek bir ya da iki defa götürdüğü, dünyanın öteki ucundaki plaj belli ki bu yasak aşka ev sahipliği etmişti.

Boğazım kurumuştur. İçimdeki tiksintiye rağmen fotoğraflara olabildiğince dikkatli bakıyordum. Sanatsal, çok özenli bir şeyler vardı. Bu fotoğrafları bana kim göndermişti? Kim çekmişti? O dönemde zoom özelliği bugünkü kadar etkili değildi. Bu kadar ayrıntıyı yakalayabilmek için fotoğrafçı hedeflerine çok uzak olmalıydı, öyle ki fotoğrafların bu iki kişinin gerçekten haberi olmadan mı çekildiğini kendi kendime sordum. Babamın haberi yoktu, o kesin, peki ama Vinca'nın?

Gözlerimi kapadım ve bir senaryo yazdım. Bu fotoğraflar babama şantaj yapmak için çekilmiş olmalıydı. Bu, birkaç dakika önce keşfettiğim şeyi de açıklıyordu. Pianelli'nin bana gönderdiği ekran görüntülerini düşününce, bir zamanlar Richard'a ait olan —her türlü iddiaya girerim— timsah desenli o çantayı gerçekten de tanıyordum. Babam, Vinca'ya içinde yüz bin frank olan bir çanta veriyse bunun nedeni Vinca'nın ilişkilerini herkese açıklamakla tehdit etmesi olmalıydı.

Belki gebeliği bile...

Temiz hava almam gerekiyordu. Kontağı açtım, tavan penceresini açtım ve deniz kıyısına doğru sürdüm. Babamla yüzleşmemi daha fazla geciktiremezdim. Arabayı sürerken yola odaklanamıyordum. Vinca'nın fotoğrafları zihnime kazınmıştı. İlk defa bakışlarında bir tür üzüntü ve güvensizlik hissetmiştim. Onu korkutan babam mıydı? Vinca kurban mıydı yoksa şeytani bir düzenbaz mı? Belki ikisi birden...

La Siesta'nın —Antibes'in en ünlü diskoteği— önünde, Nice'e giden yolu düzenleyen trafik ışıklarında durdum. Işık değişme-

mişti: Sonsuza dek yanıyordu. On beş yaşındayken, eski mobiletimle, *bir kere* kırmızı ışıktaki geçmiştin. Şansına, o gün polisler oradaydı ve bana ceza yazmışlardı. Evde üzerine aylarca konuşulan yedi yüz franklık bir ceza. İyi huylu insanların sonsuz talihsizliği. Bu küçük düşürücü anının peşinden giderken, bir başka imge zihnimde belirmişti. *Çıkıt-çıkıt*. Leica'lı kız. *Çıkıt-çıkıt*. Makinesini boynunda taşımadığı zaman bile sizin fotoğrafınızı zihnen çeken kız. Birisi korna çaldı. Trafik ışığı yeşile dönmüştü. Babamın ve Vinca'nın fotoğraflarını kimin çektiğini biliyordum. Vitesi yükselttim ve Fontonne Hastanesi'ne doğru sürdüm.

2.

Bir zamanlar Antibes'in ünlenmesini sağlayan eski bağ-bahçe işletmelerinin üzerine kurulu olan La Fontonne, şehrin doğusunda, merkezden uzak bir mahalleydi. Haritaya bakınca bölgenin deniz kıyısı boyunca uzandığı izlenimine kapılırdınız ama gerçek o kadar şiirsel değildi. Bir plajı varsa da çakıllaşlıydı, yol kenarındaydı ve yerleşim yerinden ana yol ve tren yoluyla ayrılmıştı. 1980'lerin ortasında bölgedeki ortaokul olan Jacques-Prévert'e gitmiştim ve pek iyi anılarım yoktu: Okulun başarısı düşüktü, zehirli bir havası vardı, sık sık şiddet olayları olurdu. İyi öğrenciler orada mutsuzdu. Bir avuç kahraman öğretmen durumu idare etmeye çalışıyordu. Onlar, Maxime ve Fanny'nin dostlukları olmasaydı ben de zıvanadan çıkabilirdim. Üçümüz de Saint-Ex'e kabul edildiğimizde hayatımız kökten değişmişti. Korkudan karnımız ağrımadan okula gidilebildiğini görmüştük.

O zamandan beri okulun daha iyi bir şansı vardı ve mahalle tamamen dönüşmüştü. Bréguières tarafındaki —hastanenin girişlerinden biri— tüm eski seralar kalkmış ve yerini sitelere, küçük rezidanslara bırakmıştı. Burada turistik hiçbir şey yoktu ama yakındaki ticari merkezden beslenen beyaz yakalıların ikamet ettiği bir bölgeydi.

Arabamı hastanenin açık hava otoparkına bıraktım. Sabahtan beri bir yerin bana aniden bir şeyler anımsatması yeni değildi. Bu hastanede de iki anım vardı. Biri kötü, diğeri iyi.

1982 kışı. Sekiz yaşımdaydım. Bahçede ablamın peşinden koşarken –Barbie’sine köle yapmak için benim Big Jim’imi almıştı– kazayla metal banklardan birini devirmiştım. Düşerken bankın sivri ucu ayak parmağımın ucuna denk gelmişti. Hastanede, beceriksiz bir asistan bana dikiş atıp ayağımı bandajlamadan önce gazlı bez koymayı unutmuştu. Yara enfeksiyon kapmış ve aylar boyunca spor yapamamıştım.

Bugün hâla yara izim duruyordu.

İkinci anımsa kötü başlamış olsa da daha eğlenceliydi. 1988 yazı. Vallauris’in belalı mahallelerinden bir çocuk, ben Klaus Allofs’a yaraşır bir serbest vuruş attıktan sonra futbol sahasının içinde bana saldırdı. Sol kolumu kırdı ve şokun etkisiyle bilincimi yitirdiğim için beni iki gün gözlem altında tuttular. Maxime ve Fanny’nin beni ziyarete geldiklerini anımsıyorum. Alçımın üzerine bir şeyler yazan ilk onlar olmuştu. Maxime sadece, “Hadi Olimpik Marsilya!” ve “Hadi goll” yazmıştı çünkü o sırada hayatta daha önemli bir şey yoktu. Fanny orada daha fazla zaman geçirmişti. Sahne tüm netliğiyle gözümün önündeydi. Ya okul yılının sonuydu ya da belki tatil başlamıştı. Temmuz 1988. *Derinlik Sarhoşluğu* yazı. Güneşi arkasına almış, yatağıma yaslanmış silüetini yeniden görür gibi oldum, güneş ışıkları saçındaki sarı meçleri parlatıyordu. On beş gün önce beraber izlediğimiz filmin diyalogundan küçük bir replik yazıyordu. Filmin sonunda dalgıç Jacques Mayol’ün Johanna’ya, “Gidip görmem lazım,” dedikten sonraki cevabı... Dalgıcın bir daha asla suyun üstüne çıkamayacağı o anda anlaşılmıştı.

“Neyi göreceksin? Görecekt hiçbir şey yok Jacques, sadece karanlık ve soğuk, başka bir şey yok! Orada kimse yok. Ama ben buradayım, yaşıyorum, varım!”

Kırk yaşımı aşmış olsam da, bunu her düşündüğümde içim parçalanıyordu. Hele bugün eskisinden çok daha fazla.

3.

Farklı binalardan oluşan hastanenin merkezi gerçek bir labirentti. Panoların çokluğu arasında yolumu zar zor bulmuştum. 1930’lar-

da taştan bir bina olarak inşa edilen ana binanın yanına yıllar içerisinde binalar eklenmişti. Her biri, elli senenin mimarisinin en iyi ve en kötü örneklerini yansıtıyordu: koyu renk tuğladan dikdörtgen bina, temel üzerinde yükselen blok betonarme, metal iskeletli küp, yeşillendirilmiş alan...

Kardiyoloji servisi en yeni binadaydı, dış duvarları cam ve bambunun hünerlice harmanlandığı yumurta biçimli bir binada.

Danışma masasına aydınlık bir girişten geçerek gittim.

"Buyurun beyefendi?"

Rengi açılmış saçları, saçaklı kot eteği, XXS tişörtü ve leopar desenli taytıyla danışma görevlisi kız, Debbie Harry'yi klonlamışlar izlenimi veriyordu.

"Dr. Fanny Brahimi'yi görmek istiyorum, kardiyoloji servisi şefini."

Sarışın kadın ahizeyi eline aldı. "Kim istiyor diyeyim?"

"Thomas Degalais. Acil olduğunu söyleyin lütfen."

Bana biraz beklememi söyledi. Kendimi kanepelerden birine bırakmadan önce sebilden üç bardak buz gibi su içtim. Gözlerimi kapadım. Babamın ve Vinca'nın görüntüsü gözkapaklarıma mihlanmıştı. Bu kâbus beni hazırlıksız yakalamıştı; Vinca'nın bendeki anısını biraz daha donuklaştırıp karmaşık hale getirmişti. Bu sabahтан beri herkesin bana söylediğini tekrar tekrar düşündüm: "Vinca'yı gerçekten tanı mıyordun." Yanılıyorlardı. Ben hiçbir zaman kimseyi gerçek anlamda tanıdığımı iddia etmedim. García Márquez'in önermesine inanırdım: "Herkesin üç hayatı vardır: herkese gösterdiği hayatı, özel hayatı ve gizli hayatı." Fakat ben Vinca'da bu üçüncü hayatın hiç şüphelenmediğim bir yerde yaşadığını görememiştim.

Saf biri değildim. Kalbimde, ergenliğimin verdiği aşk ateşiyle oluşmuş bir imajı sakladığımın gayet farkındaydım. Bu imajın, özlemini çektiğim şeyin —*Adsız Ülke* ya da *Uğultulu Tepeler*'den fırlamış romantik bir kahramanla katıksız bir aşk yaşama özlemi— bir karşılığı olduğunu iyi biliyordum. Olmasını istediğim gibi bir Vinca yaratmıştım, gerçekten olduğu gibi bir Vinca değil. Sadece hayal gücümde var olan şeyleri ona yansıtmıştım. Fakat bu kadar yanıldığımı kabul edemiyordum.

“Hay aksi, sigaramı unuttum. Dolabıma gidip çantamdan alabilir misin?”

Fanny’nin sesi beni daldığım düşüncelerimden çıkardı. Bir deste anahtarı Debbie’ye doğru attı.

“Ee Thomas, senelerce hiç konuşmadık ve bir anda bensiz yapamaz oldun, öyle mi?” dedi içecek otomatına doğru yönelirken.

Fanny’yi ilk defa doktor rolünde görüyordum. Soluk mavi pamuklu bir pantolon, aynı renkten uzun kollu bir önlük ve saçlarını tutan bir kep giymişti. Yüzü bu sabahkine göre açık şekilde sertti. Sarı meçlerinin ardında dolaysız bakışları karanlık ve sert bir ateş gibi parlıyordu. Hastalığa savaş açmış gerçek bir ışık savaşçısı gibi.

Fanny kimdi? Müttefik mi şeytanın sağ kolu mu? Yoksa geçmişimden tanıdığım, yanlış bir kanıya sahip olduğum tek kişi Vinca değil miydi?

“Sana bir şey göstermem gerek Fanny.”

“Fazla zamanım yok.”

Otomata bozuk para attı. Seçtiği sodası yeterince hızlı inmediği için otomata sertçe vurdu. Bir el hareketiyle dışarıya, personel otoparkına doğru onu takip etmemi söyledi. Orada kepini çıkarıp saçını açtı, önlüğünü çıkardı ve kendi arabası olduğunu sandığım bir arabanın —Clapton ya da Springsteen’in eski bir albümünden çıkmış gibi görünen bir Dodge Charger— kaputuna oturdu.

“Biri bunu ön camıma bırakmış,” dedim zarfı ona uzatırken. “Sen miydin?”

Fanny başını hayır anlamında salladı, zarfı aldı, eliyle tarttı ve sanki içinde ne olduğunu biliyormuş gibi hiç acele etmeden zarfı açtı. Bir dakika öncesinde gözleri yeşile çalışıyordu, şimdiyse gri ve üzgündü.

“Fanny, bu fotoğrafları sen mi çektin, söyle bana.”

Sorduğum soruyla telaşlanan Fanny fotoğrafları zarftan çıkarmaktan vazgeçti. Gözlerini indirdi, ilk birkaç fotoğrafa göz attı ve zarfı bana geri verdi. “Yapman gerekeni biliyorsun Thomas, bir uçağa bin ve New York’a geri dön.”

“Orası seni ilgilendirmez. Bu fotoğrafları çeken sensin, değil mi?”

“Evet, benim. Yirmi beş sene önceydi.”

“Neden?”

“Çünkü Vinca benden bunu rica etmişti.” Atletinin düşen askısını kaldırdı ve gözlerini ovuşturdu. “Tüm bunların geride kaldığını biliyorsun,” diye iç çekti, “fakat senin o döneme dair anıların benimkilerle uyuşmuyor.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Gerçeği kabul et Thomas. 1992’nin sonunda Vinca tümüyle kafayı sıyırmıştı. Kontrolden çıkmıştı, serbest düşüşteydi. Hatırlasana, *rave partilerin* başladığı dönemdi, lisede neredeyse herkes uyuşturucu kullanıyordu. Vinca’nın da bundan geri kaldığı yoktu.”

Elbette ecza dolabında gördüğüm sakinleştiricileri, uyku haplarını, *ecstasy*’yi ve *benzedrin*’i hatırlıyordum.

“Bir akşam, ya ekimdi ya da kasım, Vinca odama geldi. Babanla yattığını söyledi ve benden onları takip edip fotoğraflarını çekmemi istedi...”

Danışma memurunun bize doğru gelmesiyle itirafı yarım kaldı.

“Çantanız, Doktor Hanım!” dedi Debbie.

Fanny ona teşekkür etti. Sigara paketiyle çakmağını aldı ve çantasını kaputun üzerine, yanına koydu. Beyaz ve bej renkli, örme deri bir çantaydı; fermuarı yılanbaşı şeklindeydi ve bakışları kara bir tehdit salıyor gibiydi.

“Vinca bu fotoğraflarla ne yapmak istiyordu?”

Omuzlarını silkerek sigarasını yaktı. “Herhalde babana şantaj yapmak istiyordu. Bunu onunla konuştun mu?”

“Henüz değil.”

İçimde kızgınlık ve hayal kırıklığının yükseldiğini hissettim. “Bu işe nasıl ortak olabildin Fanny?”

Başını iki yana salladı ve sigarasından bir nefes aldı. Bakışları buğulanmıştı. Gözyaşlarını tutabilmek için gözlerini kısıtı ama ben peşini bırakmadım: “Bana bunu neden yaptın Fanny?”

Ağlıyordum ama o benden daha fazla ağlıyordu, bana meydan okumak için kaputun üzerinden aşağı sıçradı: “Tanrı’nın belası, çünkü seni seviyordum!” Çantası yere düşmüştü. Gözleri öfkeden kızarmış olan Fanny beni itti. “Seni hep sevdim Thomas, *hepl*

Ve sen de, Vinca gelip her şeyi berbat etmeden önce beni seviyordun." Öfkeyle göğsümü yumruklamaya başladı. "Onun için her şeyden vazgeçtin. Onun hoşuna gitmek için seni sen yapan her şeyden vazgeçtin. Seni başka çocuklardan farklı yapan her şeyden."

Fanny'nin kontrolünü kaybettiğini ilk defa görüyordum. Söylediklerinin gerçek olduğunu içten içe bildiğim için mi bu yumrukları cezamın bir parçası olarak kabul ediyordum?

Cezamı yeterince çektiğime kanaat getirdiğimde yumruklarını yumuşakça tuttum. "Sakin ol Fanny."

Benden kurtuldu ve başını ellerinin arasına gömdü. Bacaklarının titrediğini görebiliyordum. "Vinca'nın gerçek yüzünü sana gösterebilmek için o fotoğrafları çekmeyi kabul ettim."

"Peki neden fotoğrafları göstermekten vazgeçtin?"

"Çünkü o dönemde bu seni yıkıp geçerci. Bir delilik yapmandan korkuyordum. Kendine, Vinca'ya ya da babana. Bu riski göze alamadım."

Arabanın kapısına yaslandı. Yılanın beni sokmamasına dikkat ederek çantasını toplamak için yere eğildim. Çantanın ağzı açıktı ve içindekiler yere saçılmıştı: bir ajanda, bir deste anahtar, bir ruj. Eşyalarını çantaya geri koyarken gözlerim ikiye katlanmış bir kâğıda kaydı. Maxime'in beni haberdar ettiği aynı *Nice-Matin* makalesinin fotokopisiydi. Üzerine aynı harflerle "*İntikam*" yazılmıştı!

"Fanny, bu nedir?" diye sordum ayağa kalkarak.

Kâğıdı elimden aldı. "Kimden geldiğini bilmediğim bir mektup. Posta kutumda buldum."

Hava bir anda sanki negatif yükü dolmuş gibi ağırlaştı ve Maxime ile beni tehdit eden tehlikenin sandığımızdan çok daha sinsi olduğunu anladım.

"Bu mektubu neden aldığını biliyor musun?"

Fanny gücünü tüketmişti, sinir krizinin eşiğindeydi. Bu mektubun ona neden gittiğini anlamıyordum. Onun Alexis Clément'in ölümüyle hiçbir ilgisi yoktu. Bizi —Maxime'i ve beni— takip eden kişi neden onu da bu işe katmıştı?

Yumuşak bir şekilde elimi omzuna koydum. "Fanny, lütfen bana cevap ver, bu tehdit mektubunu neden aldığını biliyor musun?"

Başını kaldırdı ve onun solgun, yorgun ve öfkeli yüzünü gördüm. Gözlerinin ta derininde bir yangın vardı. “Elbette biliyorum!” dedi.

Bacakları titreyen bu sefer bendim. “Peki... neden?”

“Çünkü spor salonunun duvarında bir ceset var.”

4.

Uzun bir an tek kelime edemedim.

Durum kontrolümden çıkmıştı. Donakalmıştım.

“Ne zamandan beri bunu biliyorsun?”

Fanny mücadele etmekten vazgeçmiş ve kendini akıntıya bırakmış gibiydi. Bezgin bir halde fısıldamayı başardı: “İlk günden beri.”

Sonra yıkıldı. Kelimenin tam anlamıyla. Gözyaşları içinde, arabanın yanına boylu boyunca çöktü. Onu ayağa kaldırmak için atıldım.

“Senin Clément’in ölümüyle hiçbir ilgin yok Fanny. Bu işin sorumluları Maxime ve benim.”

Bir an için bakışlarını sertçe bana doğrulttu. Sonra yeniden hıçkırarak ağlamaya başladı ve yere oturup yüzünü ellerinin arasına aldı. Bu sefer ben de onun yanına çöktüm ve güneşin asfaltın üzerine yansıttığı devasa gölgelerimize bakarak gözyaşlarının kurumasını bekledim. Nihayet elinin tersiyle yanaklarını sildi. “Nasıl oldu?” diye sordu. “Nasıl öldü?”

Korkunç sırrımızı açıklayarak her şeyi ayrıntısıyla anlattım. Beni sonsuza dek bir katile dönüştürmüş olan bu olayın travmasını yeniden yaşadım.

Anlatmayı bitirdiğimde sakinleşmiş görünüyordu. Bu itiraf ikimizi de karşılıklı olarak yatıştırmıştı.

“Peki sen Fanny, sen nereden biliyorsun?”

Doğruldu, derin bir nefes aldı ve bir sigara yakıp dumanını içine çekti, sanki tütün uzak anılarını hatırlamasını sağlayacakmış gibi.

“Kar fırtınasının olduğu o ünlü cumartesi günü, 19 Aralık’ta, yoğun bir şekilde ders çalışıyordum. Tıbbı hazırladığım dönemde günde ancak dört saat uyumaya alışmıştım. Bunun beni delirttiğini sanıyorum, özellikle de yiyecek alacak meteliğim olmadığında. O gece o kadar acıkmıştım ki uyuyamamıştım. Üç hafta önce güvenlik görevlisinin karısı Madam Fabianski, bana acımış ve yemekhane mutfağının anahtarını kopyalayıp vermişti.”

Fanny’nin telefonu öttü ama o duymazdan geldi.

“Gece odamdan dışarı çıktım. Sabaha karşı üçtü. Kantine doğru yürümeye başladım. O saatte her şey kapalıydı ama ben yemekhaneye girmeyi sağlayan kodu biliyordum. Orada bir paket bisküviyi mideye indirdim, sonra yarım paket tost ekmeğini ve bir tablet çikolatayı yanıma aldım.”

Monoton bir ses tonuyla konuşuyordu, sanki hipnoza yakın bir haldeydi ve onun yerine bir başkası konuşuyordu.

“Yatakhaneye geri dönerken manzaranın büyüleyiciliğine kapıldım. Kar durmuştu. Rüzgâr bulutları dağıtmış, yıldızları ve ayı ortaya çıkarmıştı. Her şey öyle masalsı görünüyordu ki gözlerimi gölden ayırmadan yürüdüm. Adımlarımın karın üzerinde bıraktığı izi ve ayın göl üzerindeki mavi yansımasını hâlâ hatırlarım.”

Sözleri, buzda donup kalmış Côte d’Azur anılarımı canlandırıyordu. Fanny konuşmaya devam etti: “Yukarıdan gelen sıradışı bir ışıkla bu büyü bozuldu. Işık, spor salonunu inşa ettikleri bölgeden geliyordu. Yaklaştıkça bunun basit bir ışık olmadığını anladım. Şantiyenin tamamı ışıklandırılmıştı. Hatta bir motor sesi vardı. Bir makinenin vınlama sesi. İçimden bir ses yaklaşmamamı söyledi ama ben merakıma yenildim ve...”

“Ne gördün?”

“Bir beton makinesinin döndüğünü gördüm. Şaşırıp kalmıştım. Birisi, gecenin üçünde, dayanılmaz soğuk bir havada beton döküyordu! Birinin varlığını hissedince olduğum yerde sıçradım. Arkama döndüm ve Francis Biancardini’nin işçisi Ahmed Ghazouani’yi gördüm. Bana baktı, en az benim kadar dehşet içindeydi. Çılgılık attım, sonra odama dönmek için koşmaya başladım ama o gece, görmemem gereken bir şeyi gördüğümü biliyordum.”

“Ahmed’in o sırada Alexis Clément’in cesedini duvara göm-
düğünü nasıl tahin ettin?”

“Tahmin etmedim, bunu bana Ahmed itiraf etti... yaklaşık yirmi
beş yıl sonra.”

“Nasıl oldu bu?”

Fanny binayı göstermek için arkasını döndü.

“Geçen sene burada hastaneye kaldırıldı, üçüncü kata, mide
kanserinden dolayı. Doğrudan benim hastam değildi ama kimi
zaman akşamları çıkmadan önce ona uğruyordum. 1979’da ba-
bam Nice limanının şantiyesinde onunla birlikte çalışmıştı ve
arkadaşlıkları devam etmişti. Ahmed hastalığının ileri safhada ol-
duğunu biliyordu. Ölmeden önce vicdanını rahatlatmak istedi ve
bana her şeyi anlattı. Tam olarak senin biraz önce yaptığın gibi.”

Endişem tavan yapmıştı. “Sana bunu anlattıysa başkasına da
anlatmıştır. Onu kimin ziyarete geldiğini hatırlıyor musun?”

“Tam olarak hiç kimse. Kimse onu ziyarete gelmiyordu ve bun-
dan yakınıyordu. Tek bir isteği vardı, o da Bizerte’ye geri dönmek.”

Maxime’in bana söylediği şeyi anımsadım: Ahmed kendi
memleketinde öldü.

“Öyle de yaptı,” diye tahmin yürüttüm. “Tunus’a dönmek için
hastaneden çıktı...”

“... ve birkaç hafta sonra orada öldü.”

Fanny’nin telefonuna yeniden gelen mesajın sesi kimsenin
olmadığı otoparkta yankılanmıştı.

“Bu sefer artık işe geri dönmem gerek.”

“Elbette, hadi git.”

“Babanla konuşacağın zaman beni haberdar et.”

Başımı salladım ve ziyaretçi otoparkına doğru yöneldim. Ara-
baya dönmeden önce arkama dönmekten kendimi alamadım.
Yirmi metre yürümüştüm ama Fanny kımıldamamıştı ve gözle-
rini benden ayırmıyordu. Günbatımında sarı bukleleri sihirli bir
lambanın akkorları gibi parlıyordu. Yüzünün hatları seçilmiyordu,
herhangi bir yaşta olabilirdi.

Birkaç saniyeliğine, zihnimde, o yine *Derinlik Sarhoşluğu* yazı-
nın Fanny’si olmuştu. Ve ben de “başkalarından farklı bir çocuk”.

Hayatım boyunca sevdiğim tek Thomas Degalais versiyonu.

Güllerin Yaşadıkları

*İnsan ailesinin yanından başka nerede
daha iyi olabilir ki? Başka her yerde!*

Hervé Bazin

1.

Dolambaçlı yolları, zeytinlikleri ve uzun çitleriyle Constance Mahallesi bana hep bazı caz parçalarının girişik bezemelerini hatırlatıyordu. Bir viraj dönüşünde birbirini tekrar eden ve zenginleşen zarif süslemeler, pastoral ve kayıtsız bir diyalog içerisinde birbirlerine yanıt veriyordu.

Suquette yolu —anne ve babamın oturduğu yer— Oksitan dilinde tepe anlamına ya da genel olarak her türlü yükselti anlamına geliyordu. Antibes’e yukarıdan bakan bu tepelik alanda bir zamanlar Constance Şatosu yükselirmiş, şehrin doğusunun büyük bir çiftliği. Zaman içerisinde şato önce kliniğe dönüştürülmüş, sonra da özel konuta. Etrafındaki arsalara da çok sayıda villa ve rezidans yapılmış. Annemler —ve Maxime’inkiler— buraya ben doğduktan hemen sonra, ana yolun henüz çiçekli ve nadiren geçilen bir patika olduğu dönemde yerleşmişti. Burada, mesela, abimle bisiklete binmeyi öğrendiğimi ve hafta sonları göl kıyısında oturanların burada petank oyunu partileri düzenlediklerini hatırlıyorum. Bugün yol genişletilmişti ve artık trafik vardı. Nationale 7’ değilse de o hale dönüşmesi pek uzak sayılmazdı.

* Paris ile İtalya sınırı arasındaki otoyol. (Ç.N.)

74 numaranın önüne, Villa Violette'e geldiğimde arabamın camını indirdim ve zili çaldım. Kimseden yanıt gelmedi ama elektronik kapı anında açıldı. Vitesi taktım ve çocukluğumun geçtiği eve doğru kıvrılan dar beton yoldan ilerledim.

Audi markasına sadık olan babam A4'ünü evin girişine park etmişti. Kimseye bağlı olmadan, karar verdiği anda evden tüyebilmek için böyle yapıyordu (bence Richard Degalais bu davranışı her alana yaymıştı). Biraz uzağına, çakıl taşlı bir alana, anneme ait olduğunu düşündüğüm, üstü açık bir Mercedes'in yanına park ettim.

Bu öğleden sonra burada yapmak istediklerimi sıraya koymaya çalışarak güneşin altında birkaç adım attım. Ev tepenin başına yapılmıştı ve her seferinde manzara beni etkisi altına alıyordu: uzun palmyelerin silueti, gökyüzünün ve denizin açıklığı, ufkun genişliği. Güneşten gözlerim kamaşmıştı, elimle siper ettim ve başımı çevirince verandada beni kolları bağlı, hareketsiz bekleyen annemi fark ettim.

Onu neredeyse iki senedir görmemiştim. Yanına gitmek için bahçe kapısını açtığımda yüzüne bakarak onu inceledim. Onun yanında hep çekingendim. Onunla geçen çocukluğum huzurlu ve neşeli olsa da ergenliğimde ve yetişkinliğimde birbirimizden uzaklaşmıştık. Annabelle Degalais'nin –asıl ismi Annabella Antonioli– soğuk bir güzelliği vardı. Bir Hitchcock sarışınıydı ama Grace Kelly ya da Eva Marie Siant'in ışığından yoksundu. Fiziki her açıdan babasınıninkine benziyordu. Modern kesimli bir pantolon ve şık bir ceket giyinmişti. Sarı saçları artık kırışmıştı ama tümüyle beyaz değildi. Onu son ziyaretimden bu yana biraz yaşlanmıştı. Heybetini kaybetmiş gibi gelmişti bana fakat yine de en az on yaş genç gösteriyordu.

"Merhaba anne."

"Merhaba Thomas."

Galiba buz gibi bakışları hiçbir zaman bu kadar net ve keskin olmamıştı. Ona sanılmakta hâlâ tereddüt ediyordum. Her seferinde bir adım geri gideceği izlenimine kapılıyordum. Bu kez, riske girmemeye karar verdim.

Avusturyalı. Ona çocukken okulda, İtalya'da, bu ismi vermişlerdi. Annabelle'in aile öyküsü karmaşıktı ve onun soğukluğuna bulabildiğim tek bahane de buydu. Savaş sırasında Piemonteli bir köylü olan dedem Angelo Antonioli, İtalyan özel görev birliğinde zorla askere alınmıştı. 1941 yazı ve 1943 kışı arasında İtalyan yarımadasında iki yüz otuz bin asker Doğu cephesine gönderilmişti: Don Nehri kıyısındaki Odessa'dan Stalingrad'a kadar. Yarısından fazlası hiç geri dönmemişti. Ostrogojsk-Rossoch savunmasından sonra Sovyetler tarafından tutsak alınan Angelo'nun durumu da buydu. Bir esir kampına gönderilmeye mahkûm olunca gulag yolunda ruhunu teslim etmişti. Kuzey İtalya'nın ılık saçı çocuğu Rus steplerinin dondurucu soğukunda ölmüş, kendisine ait olmayan bir savaşın kurbanı olmuştu. Ailenin bu mutsuzluğu yetmiyormuş gibi, karısı onun yokluğunda, zinadan başka açıklanamayacak şekilde gebe kalmıştı. Anneannemin ve Avusturyalı sezonluk bir işçinin yasak aşkının meyvesi olan annem, skandalın içine doğmuştu. İçine doğduğu bu zorlu deneyim ona az bulunur bir güç ve soğukluk miras bırakmıştı. Bana her zaman sanki onu hiçbir şey etkilemez, hiçbir şey gerçekten sarsamaz gibi gelirdi. Benim duygusallığıma tümüyle ters bir özellik.

"Neden bana hasta olduğunu söylemedin?" Bu soru ağızdan, kendime rağmen çıkmıştı.

"Ne değişecekti ki?" diye sordu annem.

"Bilmek isterdim, hepsi bu."

Benimle her zaman bu kadar mesafeli değildi. Çocukluk anılarına bakınca, özellikle romanlar ve tiyatro oyunları konusunda çok şey paylaştığımızı, bana çok şey anlattığını anımsıyorum. Ve bu da benim yaralı zihnimin bir uydurması değildi; fotoğraf albümlerinde, ergenliğime kadar, yüzünün güldüğü, oğlu olmamdan dolayı açıkça mutlu olduğu belli olan birçok fotoğraf vardı. Gerçek anlamda ne olduğunu anlamadan her şey tersine döndü. Abim ve abla ile her zaman çok iyi anlaşılan annem benimle açık şekilde daha mesafeliydi. Bu durumdan, pek de sağlıklı olmayan bir tuhafılık çıkarıyordum. En azından onlarda olmayan bir şeye sahiptim.

“Demek lisenin ellinci sene kutlamasına geldin öyle mi? Neden oraya giderek zaman kaybediyorsun ki?”

“Arkadaşları yeniden görmek güzel.”

“Senin arkadaşın yoktu Thomas. Tek arkadaşın kitapları.”

Gerçek elbette buydu ama bu şekilde ifade edilince saldırgan ve üzücü bulmuştum.

“Maxime benim arkadaşım.”

Hareketsiz kaldı ve gözlerini hiç kırpmadan bana baktı. Güneşin verdiği hareyle, İtalyan kiliselerinde görebileceğimiz mermer Meryem heykellerine benziyordu.

“Neden geri döndün Thomas?” diye sözlerine devam etti. “Tanıtımını yapacağın kitabın yok diye mi?”

“Beni gördüğüne memnun olmuş gibi yapabilirsin, öyle değil mi?”

“Sen -miş gibi mi yapıyorsun?”

İç çektim. Dönüp dolaşıp aynı yere geliyorduk. İkimiz de kendimizce kinlenmiştik. Bir an neredeyse gerçeği ona itiraf edecektim. *Cesedini lisenin spor salonunun duvarına gömdüğümüz birini öldürdüm ve pazartesiden sonra beni bu cinayetten dolayı hapse atabilirler. Beni bir daha jandarmaların arasında ya da ses geçirmez bir camın arkasında göreceksin anne.*

Elbette bir şey söylemedim ama zaten bana bunun için zaman da bırakmadı. Beni içeri davet etmeden giriş katına giden merdivenleri çıkmaya başladı. Belli ki ona da bana da yetmişti.

Evin kıvılcık mat seramikten büyük karo zeminli girişinde bir süre yalnız kaldım. Bağırış çağırış duyduğumda sarmaşıkların saldırısı altındaki ferforje balkona doğru ilerledim. Babam şu anda havuzla ilgilenen eski bahçıvanla hararetli bir şekilde konuşuyordu. Havuzda kaçak vardı. Babam kapak seviyesinde sorun olduğunu düşünüyordu, Alexandre ise daha karamsardı, bir boruyu tamir etmek için toprağı kazmaktan bahsediyordu.

“Merhaba baba.”

Kafasını kaldıran Richard, sanki beni daha dün görmüş gibi, bana hafifçe selam verdi. Onu görmek için geldiğimi unutuyor değildim ama Alexandre’ın gitmesini beklerken tavan arasına bir göz atmaya karar vermiştim.

2.

Yani, lafın gelişi. Evin tavan arası yoktu ama dışarıdan girilebi-
len, hiçbir zaman gerçek anlamda derlenip toparlanmamış ve yüz
metre kareden büyük, eski eşyalardan kurtuldukları devasa bir
bodrum katı vardı.

Evin her odası mükemmel biçimde düzenli, pırıl pırıl ve zevkli
bir şekilde döşeliyken bodrum katı iç sıkıcı ve titrek bir aydınlat-
ma altında ismi konmamış bir savaş alanı gibiydi. Villa Violette'in
bastırılmış hafızası. Döküntülerin arasında kendime yol açtım.
Odanın ilk kısmında, ablamın çocuklarına ait olduğunu sandı-
ğım eski bisikletler ve patenler vardı. Bir alet edevat kutusunun
yanında, bir brandayla yarı örtülü eski mobiletimi buldum. Bir
mekanik manyağı olan babam eski mobiletimi tamir etmekten
kendini alamamıştı. Yenilenmiş döşemesi, parlak güzel boyası,
denge sağlayan jantları, yeni lastikleri ile 103 MVL eskisinden
güzel görünüyor ve parıl parıl parlıyordu. Richard orijinal Peugeot
yapıştırmaları bile bulmuştu! Biraz ötede oyuncaklar, sandıklar,
valizler, yığınla kıyafet vardı. Para konusunda ne annem ne de
babam cimriydi. Biraz daha ötede, tonlarca kitap. Gerçekten
okuduğumuz ama salondaki kütüphaneye koymak için yeterin-
ce edebi bulmadığımız kitaplar. Annemin hızla okuyup bitirdiği
polisierler ya da aşk romanları, babamın düşkün olduğu, pek de
nitelikli olmayan belgeler ve makaleler. Deri ciltli Saint-John Perse
ve Malraux üst katta kendini göstermeye hak kazanırken Dan
Brown ve *Grinin Elli Tonu* "hayatın kulisi" olan bodrum katının
tozunu alıyordu.

Nihayet aradığım şeyi bulmuştum. Bir pinpon masasının üze-
rine konulmuş, üzerinde adım yazılı, nostaljiden çatlamaya hazır
iki karton kutu. Kutuları iki seferde üst kata çıkardım ve düzen-
lemek için içlerini boşalttım.

1992 yılıyla ilişkili ve araştırmama bir faydası dokunabilecek
neredeyse her şeyi mutfak masasının üzerine koydum. Daksille
mahvolmuş turkuaz mavisi bir Eastpak çanta, kareli kâğıtlara alın-
mış ders notu dolu klasörler. Örnek ve uslu öğrenciliğimin kanıtı
olan öğrenci değerlendirme dosyası: "derslerde oldukça olumlu

tutum", "çalışkan ve motive bir öğrenci", "derslere sürekli katılım", "yüksek kavrama".

Bende iz bırakmış olan birkaç ödevde daldım: *Le Dormeur du Val* üzerine yazılı bir yorum, *Belle du Seigneur*'ün açılış pasajı üzerine bir başka yorum. Son sınıfta öğretmenimken Alexis Clément'in notlandığı felsefe ödevlerimi de buldum. "Sanat kurallardan vazgeçebilir mi?" başlıklı yazdığım bir kompozisyon üzerine, "ilginç bir düşünme kapasitesi. 14/20" yorumu. "Bir tutkuyu anlayabilir miyiz?" konulu bir başka ödev üzerine Clément aşırı övgüde bile bulunmuş: "Bazı dikkatsizliklere rağmen, üzerine düşünülmüş kavramlara dayanan ve gerçek bir edebi ve felsefi kültürü gösteren örneklerle donatılmış iyi bir kâğıt. 16/20."

Kutudan çıkan başka hazineler arasında son sınıf fotoğrafı, Vinca için titizlikle çektiğim fakat şu ya da bu nedenle ona göndermeye cesaret edemediğim karışık kasetler. Öylesine bir kaset kutusunu açtım ve hayatımın *soundtrack* listesini yeniden hatırladım. O dönemki Thomas Degalais müzik ve şarkı sözüyle doluydu. Hâlâ başkalarından farklı bir çocuktuk; biraz tuhaf, kibar, moda ya kendini kaptırmayan, derin duygularla uyum içinde: Chopin çalan Samson François, *Les Yeux d'Elsa* söyleyen Jean Ferrat, *Une Saison en Enfer*'den alıntı yapan Léo Ferré. Ama aynı zamanda Van Morrison'un *Moondance*'i ve Freddie Mercury'den *Love Kills*, sanki içime doğmuş...

Bir de kitaplar var. O dönemde bana eşlik etmiş olan, sayfaları sararmış, eski cep boy kitaplar. Röportajlarım sırasında, "Çok gençken, kitaplar sayesinde hiçbir zaman yalnız olmayacağımı anlamıştım," derken adını saydığım kitaplar.

Keşke o kadar kolay olsaydı...

Kitaplardan biri bana ait değildi. Alexis'in içine not yazdığı ve benim cinayetin ertesi günü Vinca'nın odasından aldığı Marina Tsvetaïeva'nın şiir derlemesi.

Vinca'ya,

Seni hiç bırakmamak için

* Arthur Rimbaud'nun bir şiiri. (Ç.N.)

** Albert Cohen'in Türkçe'ye *Efendinin Güzeli* olarak çevrilen kitabı. (Ç.N.)

Bedeni olmayan bir ruh olmak isterdim.

Seni sevmek, yaşamaktır.

Alexis.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. O dönemde bu not beni serseme döndürmüştü. Bugün o pislik herifin bu pasajı Victor Hugo'nun Juliette Drouet'ye yazdığı mektuptan arakladığını biliyordum. Sonuna kadar üçkâğıtçı.

"Ee Thomas, ne yapıyorsun burada?"

Arkamı döndüm. Babam elinde bir budama makasıyla mutfaktan içeri girdi. Üçkâğıtçı demişken...

3.

Babam pek sevgi dolu biri olmasa da dokunmayı seven, sarılmayı bilen biriydi fakat kucaklamak için yaklaştığında bir adım geri gitmek isteyen bu sefer ben olmuştum.

"New York'ta hayat nasıl gidiyor? Trump ile zorlanıyor musun?" diye sordu ellerini musluğun altında özenle yıkarken.

"Çalışma odana gidebilir miyiz?" diye cevap verdim sorusunu duymazdan gelerek. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Annem etrafta dolanıyordu ve o anda onu bu işe karıştırmak istemiyordum.

Richard benim gizem yaratarak onu oradan çıkarma şeklime homurdanıp ellerini kuruladı, sonra beni aynı kattaki odasına götürdü. Çalışma odası şöyleydi: Chesterfield kanepesi, Afrika heykelcikleri ve eski av tüfeği koleksiyonuyla bir İngiliz odası gibi döşenmiş büyük bir kütüphane. İki büyük penceresiyle oda, evin en güzel manzarasına sahipti.

Girişte ona telefonumu uzattım. Ekranda, içinde yüz bin frankla bulunan çantayla ilgili *Nice-Matin'*deki makale açıktı.

"Bu makaleyi okudun mu?"

Richard, gözlüğünü eline alıp takmadan camların arkasından ekrana hızlıca bir göz attı ve telefonu geri verdi.

"Evet, şu saçma hikâye."

Kollarını kavuşturup koltuklardan birine oturdu ve bir çene hareketiyle havuzun etrafındaki çimenleri işaret etti.

“Şu geri zekâlı sincaplar her yeri işgal etti. Elektrik kablolarını kemiriyorlar, düşünebiliyor musun?”

Konuyu tekrar makaleye getirdim: “Bu para yaklaşık olarak senin görevde olduğun dönemde oraya konmuş olmalı, değil mi?”

“Belki, bilmiyorum,” dedi başını çevirmeden suratını asarak. “Palmiyelerden birini kesmek zorunda kaldık, gördün mü? Kızıl buğday biti hastalığı.”

“Bu çantanın kime ait olabileceğini bilmiyor musun?”

“Hangi çantanın?”

“İçinde para bulunan çantanın.”

Richard sinirlendi: “Nereden bileyim ben? Neden bu meseleyle canımı sıkıyorsun?”

“Polisler üzerinde iki parmak izi bulmuş, bir gazeteci bana öyle dedi. Bunlardan biri Vinca Rockwell’e ait. Onu anımsıyor musun?”

Laf Vinca’ya gelince Richard bana doğru döndü ve deri bir koltuğa oturdu. “Elbette, şu kaybolan kız. Onda... güllerin tazeliği vardı.”

Gözlerini kıstı ve beni çok şaşırtarak, eski Fransızca öğretmeni olan babam, François de Malherbe’den bir şiir okumaya başladı:

“...Fakat o, en güzel şeylerin

En korkunç kadere sahip olduğu dünyadandı,

Ve gül, yaşadığını yaşadı tüm güllerin,

Bir sabah vakti...”

Richard birkaç saniyenin geçmesini bekledi, sonra ilk defa, bana soru soran o oldu: “İki parmak izi varmış, öyle mi?”

“Polisler diğerinin kime ait olduğunu bilmiyor çünkü kayıtlı bir iz değilmiş. Ama iddiaya girerim ki o iz sana ait baba.”

“Haydal” diye şaşırdı.

Karşısına oturdum ve Pianelli’nin bana gönderdiği sosyal medya ekran görüntülerini ona gösterdim.

“Bu çantayı anımsıyor musun? İkimiz tenis oynamaya giderken yanına aldığın çanta. Derisinin yumuşaklığına ve siyahın üzerine düşen koyu yeşil cilasına bayılırdın.”

Telefonuma bakmak için yeniden gözlüğünü eline aldı. "Pek bir şey görünmüyor. Ekranın çok küçük!"

Önündeki sehpanın üzerinde duran televizyon kumandasını aldı ve sanki konuşmamız bitmiş gibi televizyonu açtı. Spor kanallarında –L'Équipe, Canal+ Sport, Eurosport, beIN– gezindi, sonra bir süre İtalya bisiklet turu yayınını seyretti, ardından Nadal'ın Djokovic'e karşı oynadığı Madrid yarı finaline geçti.

"İnsan gerçekten Federer'i özlüyor."

Ama ben peşini bırakmadım: "Şuna da bir göz atmanı isterim. İnan bana bunlar yakın plan."

Kraft kâğıtlı zarfı ona verdim. Fotoğrafları çıkardı, bir gözü tenis maçındayken fotoğraflara şöyle bir baktı. Sarsılacağını düşünmüştüm ama öfleyip başını sallamakla yetindi: "Bunu sana kim verdi?"

"Hiçbir önemi yok! Bunun ne anlama geldiği söyle banal"

"Fotoğrafları gördün. Sana bir de çizerek mi anlatayım?"

Televizyonun sesini yükseltti ama ben elinden kumandayı alıp televizyonu kapattım.

"Bu işten bu kadar kolay sıyrılacağını düşünmel!"

Yeniden iç çekti ve ceketinin cebinden, her zaman üzerinde taşıdığı ucu kesik purosunu çıkardı.

"Peki, beni kapana kısırdın," diye kabul etti purosunu parmaklarının arasında yuvarlarken. "Bu küçük orospu etrafımda dolanıp duruyordu. Bana iş attı, ben de karşılık verdim. Sonra bana şantaj yaptı. Ben de ona yüz bin verecek kadar kalın kafalılık ettim!"

"Böyle bir şeyi nasıl yaptın?"

"Neyi nasıl yaptım? On dokuz yaşındaydı. Onunla bununla yatıp kalkıyordu. Onu buna zorlamadım. Kollarıma atılan oydu!"

Ayağa kalktım ve parmağımı ona doğrulttum. "Benim arkadaşım olduğunu biliyordun!"

"Ne fark ederdi ki?" diye savunmaya geçti. "Bu konuda herkes kendi bacağından asılır. Ayrıca, aramızda kalsın, pek bir şey kaybetmedin. Vinca tam bir baş belası ve pislikti. Sadece para için buradaydı."

En çok neyinden nefret ettiğimi kestiremiyordum, küstahlığında mı yoksa kötü kalpliliğinden mi.

“Ağzından çıkan kulağın duyuyor mu?”

Richard sarsılmaktan ya da kendini rahatsız hissetmekten uzak bir halde sırttı. Bir yanıla bu konuşmadan zevk bile aldığını tahmin ediyordum. Oğluna acı verip onun gururunu kırarak üzerindeki gücünü teyit eden baba imajı ona zevk vermiş olmalıydı.

“Alçağın birisin. Midemi bulandırıyor sun.”

Ettiğim hakaretler onu nihayet harekete geçirmişti. Bu sefer o sandalyesinden kalktı ve yüzüme yirmi santim kalıncaya kadar bana yaklaştı.

“O kızı tanı mıyorsun! O, bu aileyi yıkmakla tehdit eden bir düşmandı!” Masanın üzerinde dağınık halde duran fotoğrafları gösterdi. “Bu fotoğrafların annenin ya da öğrencilerin ana babalarının eline düştüğünü düşün senel Sen edebi ve romantik hayaller içindesin ama gerçek hayat bu değil. Hayat serttir.”

Hayatın ne kadar sert olduğunu gerçek anlamda ona göstermek için yüzünün ortasına yumruğumu indirmeye niyetlendim ama bu hiçbir işime yaramazdı. Ondan bilgi almaya devam etmem gerekiyordu. “Böylece bu parayı Vinca’ya verdin,” dedim sesimin tonunu düşürmeye kendimi zorlayarak. “Sonra neler oldu?”

“Tüm şantajcılarla ne olursa o oldu, daha fazlasını istedi ve işin peşini bırakmadı.” Purosunu ezmeye devam ederken anılarına dalmak için gözlerini kıstı. “Son ortaya çıkışı Noel tatili öncesiydi. Hatta üzerimdeki baskısını artırmak için elinde bir gebelik testiyle gelmişti.”

“Karnında senin çocuğunu taşıyordul”

Sinirlendi: “Elbette hayır!”

“Nereden bilebilirsin?”

“Âdet takvimine uymuyordu.”

Açıklaması saçmasapandı. Sanki en küçük bir fikri varmış gibi. Richard yüz sız gibi sürekli yalan söylüyordu. Onu tehlikeli hale getiren de, bu yalanlarına bir yere kadar kendisinin de inanmasıydı.

“Bu çocuk senden değilse kimdendi peki?”

Hiç tereddütsüz yanıt verdi: “Onu güzel güzel beceren şu küçük hıyardan herhalde. Şu götümün filozofunun adı neydi?”

“Alexis Clément.”

“Evet, o, Clément.”

“Vinca Rockwell’in ortadan kaybolmasına dair bir şeyler biliyor musun?”

“Ne bilmemi bekliyorsun? Bu işte bir parmağım olduğunu da düşünmüyorsundur herhalde? O ortadan yok olduğunda ben abin ve ablanla Papeete’deydim.”

Bu söylediğine itiraz edemezdim, bu konuda ona inanıyordum. “Peki sence ortadan kaybolduğunda yüz bin frankı neden yanında götürmedi?”

“Hiçbir fikrim yok ve hiç umurumda da değil.”

Kekremsi bir koku yayan purosunu tekrar yaktı ve televizyon kumandasını eline aldı. Sesi yükseltti. Djoko, Nadal karşısında zor zamanlar yaşıyordu. Mayorkalı maçları 6-2, 5-4 almıştı ve finale yükselmeye hak kazanmıştı. İçerideki hava nefes alınmaz hale gelmişti. Odadan çıkmaya can atıyordum ama Richard bana son bir hayat dersi vermeden beni bırakmadı.

“Biraz katılaşmanın vakti geldi Thomas. Var olmanın savaşmak olduğunu anlamanın da. Sen kitapları seversin, Roger Martin du Gard’ı tekrar oku: ‘Var olmak baştan sona bir savaştır. Hayat ise devam eden bir zafer.’”

Savaş Baltası

*Herhangi biri cinayet işleyebilir,
bu sadece şartların belirlediği bir şeydir,
insanın karakteriyle hiçbir ilgisi yoktur.
Herhangi biri, herhangi bir zamanda.
Hatta büyükanneniz bile. Bunu biliyorum.*
Patricia Highsmith

1.

Babamla konuşmamız beni tiksindirmiş ama yeni bir şey de öğretmemişti. Mutfağa geri döndüğümde annem kutularımı bir kenara itmiş ve fırını çalıştırmıştı.

“Sana kayısıli tart yapacağım, hâlâ seviyorsun değil mi?”

Onda hiç anlamadığım ama kişiliğinin temeli olan bir şeydi bu: Aynı anda hem sıcak hem soğuk üfleme becerisi. Kimi zaman Annabelle gardını düşürüyordu ve içinde bir şeyler yumuşuyordu. Daha şefkatli, daha yumuşak, daha Akdenizli oluyordu, sanki İtalya, Avusturya’ya aniden baskın çıkıyordu. Bakışlarında sevgiye benzeyen bir şey belirliyordu. Uzun zaman boyunca bu kıvılcıma bağımlıydım, bunun ortaya çıkmasını bekliyor, arıyordum, daha dayanıklı bir ateşin başlangıcı olduğunu düşünüyordum ama hiç kor ateşe dönüşmüyordu. Zamanla kendimi kandırmaya alışmışım. Olabildiğince az konuşarak yanıt verdim: “Zahmet etme anne.”

“Ne demek, benim hoşuma gidiyor Thomas.”

Bakışlarım onunkileri yakaladı ve sordum: “Neden böyle yapıyorsun?” Topuzunu açmıştı. Saçları, Antibes plajlarında bulunan kumun sarısıydı. Camgöbeği mavisi gözleri parıl parıl parlıyordu. Üzerine gittim: “Neden böylesin?” Fakat böylesi günlerde bakışları büyüleyici olduğu kadar sır doluydu. Annem, şu yabancı kadın, gülümsedi bile. Un ölçerini ve tart kalıbını çıkarırken onu inceledim. Annabelle hiçbir zaman erkeklerin kendisine kur yapmasına izin veren kadınlardan olmamıştı. Başka bir yerde yaşadığı izlenimini veriyordu, ulaşılamaz başka bir gezegende. Ben bile, onun yanında büyümüş olmama rağmen onu hep *fazla* buluyordum. Sürdürdüğümüz küçük hayatlar için fazla sofistike, Richard Degalais gibi bir adamla hayatını paylaşmak için fazla parlak. Onun yeri sanki yıldızlardaydı.

Kapının zili beni olduğum yerde sıçrattı.

“Maxime’dir!” diye atıldı Annabelle otomata basarken.

Bu ani neşe ona nereden gelmişti? Arkadaşımı karşılamaya gidince ben de balkona çıktım. Otomatik kapıyı açmakta olan bordo Citroën’i görebilmek için güneş gözlüğümü taktım. Beton yoldan girip annemin üstü açık Mercedes’inin arkasına park eden Maxime’in arabasına baktım. Kapılar açıldığında kızlarını da getirdiğini gördüm. İki esmer sevimli ufaklık anneme büyük bir içtenlikle sarıldı, ona alışkın oldukları belliydi. Maxime, Vincent Debruyne’un gayri resmi davetine icap etmek üzere Emniyet Müdürlüğü’ne gitmiş olmalıydı. Gidip döndüyse ve çocuklarıyla gel-diyse görüşme çok da kötü geçmiş olamazdı. Arabadan indiğinde yüzünden duygularını çözmeye çalıştım. Tam ona el sallayacaktım ki telefonum çaldı. Ekrana bir göz attım. Rafael Bartoletti, “resmi fotoğrafım”.

“Ciao Rafa,” dedim telefonu açar açmaz.

“Ciao Thomas. Arkadaşın Vinca’nın fotoğrafı için aradım.”

“Hoşuna gideceğini biliyordum.”

“O kadar düşündürdü ki asistanımdan fotoğrafı büyütmesini istedim.”

“Evet?”

“Üzerinde çalışırken kafamı karıştıran şeyin ne olduğunu anladım.”

İçimin pır pır ettiğini hissettim. “Söylesene.”

“O sırada kavalyesine gülümsemediğine neredeyse eminim. Baktığı kişi o değil.”

“Nasıl yani? Kim peki?”

“Altı ya da yedi metre önünde, solundaki birine. Hatta bence senin Vinca o adamla dans bile etmiyor. Optik yanıma.”

“Fotoğrafın montaj mı olduğunu söylemek istiyorsun?”

“Hayır, hayır ama fotoğraf kesinlikle yeniden kadrılanmış. İnan bana, *ragazza* başka birine gülümsüyor.”

Başka biri...

İnanmakta zorluk çekiyordum ama Rafa’ya teşekkür edip onu bilgilendireceğime dair söz verdim. Sonra Pianelli’ye bir mesaj atıp bu ünlü fotoğrafı kimin çektiğini biliyor olması gereken, gazetenin eski yazı işleri müdürü Claude Angevin’in ona dönüp dönmediğini sordum.

Daha sonra annemin, Maxime’in ve kızlarının yanına gitmek için merdivenlerden indim. Kolunun altındaki kalın dosyayı fark ettim ve sorar gözlerle baktım.

“Sonra konuşuruz,” dedi pelüş bir köpek ve kauçuk bir zürafanın başının görüldüğü bir çantayı arka koltuktan alırken.

Bana çocuklarını, güneşi ısıtan gülüşleriyle iki enerji topunu tanıştırdı ve birkaç dakikalığına onların şaklabanlıklarıyla sıkıntılarımızı unuttuk. Emma ve Louise sevimliydi, komikti, çok tatlıydı. Annemin davranışlarını –ve hatta yanımıza gelen babaminkileri– görünce Maxime’in evin oğlu gibi olduğunu anladım. Anne babamı büyükanne ve büyükbaba rolünde görmek bana pek mümkün gözükmüyordu ve bir an kendi kendime Maxime’in ailede benim gidişimle boşalan yeri aldığını düşündüm. Fakat içimde hiç üzüntü hissetmemiştim. Aksine, onu geçmişimizden koruma sorumluluğu bana artık çok daha büyük bir zorunluluk olarak görünmüştü.

On beş dakika kadar sonra annem, kayısıli tart yapmasına yardım etsinler diye kızları mutfağa götürdü, Richard da bisiklet turunun sonunu seyretmek için odasına çıktı.

“Hadi,” dedim Maxime’e. “Şimdi savaş konseyi zamanı.”

2.

Villa Violette'in en güzel yeri benim için, eve taşındığımızda annemlerin taştan ve ahşaptan yaptırdığı *poolhouse*'tu. Açık mutfak, yaz salonu ve gölgelikleriyle ev içinde eve benziyordu. Saatlerce oturup kitap okuduğum bu yeri, üzerinde çöreklenip kaldığım ekru kanepeyi çok seviyordum.

Üzerinde bir üzüm asmasının sarılı olduğu çardağın altındaki tik ağacından masanın ucuna oturdum. Maxime de sağıma geçti.

Lafı dolandırmadan Fanny'nin bana itirafını anlattım: Hayatının sonunda Ahmed vicdanını rahatlatma ihtiyacı hissetmişti. Şantiye şefi, Francis'in emriyle Clément'in cesedini spor salonunun duvarına gömdüğümüzü itiraf etmişti. Fanny'ye anlattıysa başkalarına da anlatmış olmalıydı. Bu da bizim için iyi bir haber değildi ama en azından sis perdesi aralanmış ve biz hainin kim olduğunu tespit etmiştik. Hain değilse de geçmişin tüm gücüyle üzerimize çullanmasına neden olan kişi diyelim.

"Ahmed kasım ayında öldü. Polislerle konuşmuş olsaydı spor salonunun duvarlarını çoktan araştırmışlardı," dedi Maxime.

Endişesi yüzünden hâlâ okunuyordu ama bu sabaha göre daha rahat, duygularını daha fazla kontrol edebiliyor görünüyordu.

"Sana katılıyorum. Birilerine anlatmış olmalı ama polise değil. Sen ne yaptın? Emniyet Müdürlüğü'ne gittin mi?"

Ensesindeki saçları karıştırdı. "Evet, Komiser Debruyne ile konuştum. Haklıydın, beni Alexis Clément hakkında soru sormak için çağırmamış."

"Ne istiyormuş peki?"

"Babamın ölümüyle ilgili konuşmak istemiş."

"Ne demek için?"

"Açıklayacağım ama önce şunu okuman lazım." Getirdiği dosyayı önüne koydu. "Debruyne ile görüşmemiz bana bir şey düşündürdü, ya babamın ölümü Alexis Clément cinayetiyle ilişkiliyse?"

"Hiçbir şey anlamıyorum."

Maxime aklından geçeni açıkladı: "Bence babam bize bu meçhul mektupları gönderen kişi tarafından öldürüldü."

“Daha bu sabah Francis’in bir soygunun arkasından öldüğünü anlattın!”

“Biliyorum ama olayı fazla özet geçtim, polislerden öğrendiğim şeyleri düşününce artık şüphelerim var.” Eliyle bana dosyayı açmamı söyledi. “Şunu oku da bir daha konuşalım. Ben kendime kahve yapacağım, sen de ister misin?”

Başımı evet anlamında salladım. Espresso makinesinin durduğu girintiye doğru yürüdü.

Ben de dosyayı incelemeye başladım. Geçen senin sonundan 2017 yılı başına kadar Côte d’Azur’de meydana gelen bir hırsızlık dalgasıyla ilgili gazete kupürleriyle doluydu. Saint-Paul-de-Vence’ten Mougins’e kadar Cannes’ın lüks rezidanslarını ya da Nice’in iç bölgelerini de içine alacak şekilde Alpes-Maritimes bölgesinin her köşesini etkileyen elliden fazla hırsızlık olayı. İzlenen yöntem her seferinde aynıydı. Kar maskeli dört beş kişi evlere giriyor, evde yaşayanları sıkıca bağlayıp bir yere kapatmadan önce göz yaşartıcı gaz sıkıyorlardı. Çete silahlıydı, şiddete başvurmaktan çekinmeyen, tehlikeli insanlardı. Öncelikleri nakit para ve mücevherdi. Soyguncular kredi kartlarının şifrelerini ya da kasanın şifresini elde etmek için kurbanlarını tartaklamaktan çekinmemişlerdi.

Bu *home jacking*’ler bölgeyi dehşete düşürmüştü ve iki kişinin ölümüne neden olmuştu: Biri, çetenin saldırısı sırasında kalp krizi geçirerek ölen bir hizmetçiydi, diğeri Francis Biancardini. Yalnızca Maxime’in babasının yaşadığı Aurelia Park’ta üç soygun olmuştu. Côte’un en güvenli bölgelerinden birinde düşünülemez bir şeydi bu. Kurbanlar arasında Suudi kraliyet ailesinin uzak bir akrabası ve sanat koleksiyoneri, iktidara yakın büyük bir Fransız işadamı da vardı. Adam o sırada evde değilmiş fakat villada para ya da mücevher bulamadıkları için öfkelenen soyguncular öçlerini salonun duvarlarında asılı tabloları parçalayarak almışlar. Bihaber oldukları şey, bunlardan birinin, çağdaş sanat piyasasının en önemli ressamlarından biri olan Sean Lorenz imzalı, *Dig Up The Hatchet* isimli çok değerli bir tablo olduğuymuş. Tablonun zarar görmesi ABD’de bile ses getirmiş. *New York Times* ve CNN soy-

gunun haberini yapmış ve bir zamanlar Côte d’Azur’ün en değerli mülkü olan Aurelia Park’ın adı şimdi bir tür “no-go zone” olarak anılmaya başlamış. Üç ay içerisinde, mantık dışı şekilde, evlerin değeri yüzde otuz düşmüş. Başlayan paniğe bir son vermek için bölgenin polis ekipleri soyguncular için özel bir ekip kurmuş.

Bu noktadan sonra soruşturma hız kazanmış. DNA örnekleri alınmış, telefon dinlemeleri ve büyük çapta gözetim başlamış. Şubat ayı başında polisler İtalyan sınırında bir köye şafak vakti bir baskın düzenlemiş. Yaklaşık on kişiyi —ki bunlar da Makedon erkeğiymiş— gözaltına almış, bazıları düzensiz göçmenken diğerleri benzer hırsızlıklardan dolayı tanınıyormuş. Birçok evi aramışlar, mücevher, nakit para, silah, mühimmat, doküman ve sahte belge; kar maskeleri, bıçaklar ve çalınmış eşya bulmuşlar. Beş hafta sonra Paris banliyösünde bir otelde çete başını yakalamışlar. Adam aynı zamanda aracıymış ve çalıntı malların çoğunu Doğu Avrupa’ya satmış. Nice’te adalete teslim edilen soyguncular sorgulandıktan sonra davaları görülene kadar hapse atılmışlar. Bazıları suçlarını itiraf etmiş ama Francis soygununu etmemişler. Bu da çok şaşırtıcı değildi çünkü kasten adam öldürmekle suçlanırlarsa yirmi yıl hapis yatarlardı.

3.

Basın dosyasının sayfalarını ürpererek, bir korku ve tedirginlik içinde çevirdim. Sonraki sayfalar özel olarak Francis Biancardini saldırısı ve soygununa ayrılmıştı. Maxime’in babası öyle basit bir şekilde hırpalanmamıştı. İşkence edilmiş ve öldüresiye dövülmüştü. Bazı makaleler yüzünün aşırı derecede şiştiğine, vücudunun yara izleriyle dolu olduğuna, bileklerinin kelepçenin çentiğiyle kesildiğine dikkat çekiyordu. Maxime’in ne demek istediğini daha iyi anlıyordum. Kafamda hemen bir senaryo oluştu. Ahmed birilerine konuşmuştu, o da Francis’i yakalayıp işkence etmişti. Hiç kuşkusuz bir şeyleri itiraf etsin diye. Ama neyi? Clément’in ölümündeki sorumluluğunu mu? Bizimkini mi?

* İng. Polisin giremediği yer. (E.N.)

Okumaya devam ettim. *L'Observateur*'ün gazetecisi Angélique Guibal, polis raporlarına erişmiş görünüyordu. Makalesi esas olarak Sean Lorenz tablosunun parçalanmasını konu ediyordu ama Aurelia Park'taki başka soygunlardan da bahsediyordu. Ona göre, Francis saldırganların evden ayrılmasından sonra, hiç kuşkusuz, hâlâ hayattaydı. Yazının sonunda, Omar Raddad davasıyla bir paralellik kurup Biancardini'nin pencereye kadar kendisini sürükleyip kendi kanıyla cama bir şeyler yazmaya çalıştığını yazmıştı. Sanki kendisine saldıranları tanıyormuş gibi.

Bu yazı kanımı dondurmuştu. Francis'i hep çok severdim, Clément cinayetinde bizim için yaptıklarından çok önce de. Benim gözümde çok iyi kalpli bir insandı. Son anlarında yaşamış olduğu şeylerin düşüncesi beni dehşete düşürmüştü.

Başımı elimdeki belgelerden kaldırdım. "Soygun sırasında Francis'in neyini çalmışlar?"

"Tek bir şeyini: Saat koleksiyonunu ama sigortaya göre evde en az üç yüz bin avro varmış."

Onun saat tutkusunu anımsıyordum. Francis, İsviçre markası Patek Philippe'in tutukunuydu. Çok sevdiği ondan fazla modeli vardı. Ben henüz gençken bana onları göstermekten, heyecanını bana geçirecek kadar hikâyelerini anlatmaktan zevk alıyordu. Calatrava'larını, Grande Complication'larını ve Gérald Genta tarafından tasarlanmış Nautilus'larını anımsıyordum.

Bu sabahtan beri bir soru beni tedirgin ediyordu. "Baban ne zamandan beri Aurelia Park'ta oturuyordu? Ben onun hâlâ burada, yan evde oturduğunu sanıyordum."

Maxime bu sorudan rahatsız olmuş gibiydi. "Senelerden beri, annemin ölümünden çok önce, ikisi arasında git gel yapıyordu. Aurelia Park onun emlak projelerinden biriydi. Hem sermayedarı hem de emlakçısıydı ve karşılığında da oranın en güzel villalarından birini kendine ayırmıştı. Doğruyu söylemem gerekirse oraya adımımı bile atmak istemedim ve ölümünden sonra da bekçinin orayla ilgilenmesini tercih ettim. Bence orası bir tür garsoniyerdi. Metreslerini ya da escort kızları çağırdığı bir yer. Bir dönem orada çılgın partiler düzenlediğini bile duymuştum."

Francis her zaman zamparalığıyla ünlüydü. Sevgililerinden açık açık bahsettiğini iyi anımsıyordum fakat isimlerini say desenez sayamazdım. Aşırılıklarına rağmen onu hep sevmiştim, hatta kendime rağmen, çünkü onun hep karmaşık ve acı çeken bir kişiliğin esiri olduğunu düşünürdüm. Maço ve kadın düşmanı konuşmaları gibi ırkçı yergileri de aşırıydı ve teatral görünüyordu. Eylemleriyle çoğu zaman çeliştiğini düşünürdüm.

İşçilerinin çoğu Faslıydı ve onlar da onu çok severdi. Eski moda, babacan bir patrondur ama adamlarının ona saygı duyduğu biriydi. Kadınlara gelince, annem bir gün, işyerindeki sorumluluk isteyen tüm işlerde kadınların çalıştığına dikkatimi çekmişti.

Aklıma bir anım geldi, sonra daha da eski bir başka anı.

Hong Kong 2007. Otuz yedi yaşındaydım. Üçüncü romanım yeni yayımlanmıştı. Ajansım Asya'da küçük bir imza günü kampanyası düzenlemişti: Hanoi'deki l'Institut Français, Taipei'de Le Pigeonnier Kitabevi, Seul'un prestijli Ewha Üniversitesi, Hong Kong'daki Parentheses Kitabevi. Mandarin Otel'in yirmi beşinci katındaki barda bir gazeteciyle oturmuştum. Hong Kong skyline'ı göz alabildiğine uzanıyordu fakat benim gözüm, bizden on metre kadar uzakta oturan bir adama takılmıştı. Bu Francis'ti ama yine de onu tanıyamıyordum. *Wall Street Journal* okuyordu, mükemmel kesimli bir takım giymişti ve Japon viskisi ile İskoç harmanları arasındaki fark üzerine garsonla konuşacak kadar akıcı bir İngilizce konuşuyordu. Gazeteci onu uzun zamandır dinlemediğimi anlamış ve çok sinirlenmişti. Sorusuna zor anlaşılır bir cevap vermek için başımı önüme eğip kafamı toparlamaya çalıştım. Başımı kaldırdığımda Francis bardan kalkmıştı.

1990 ilkbaharı, daha on altı yaşında değildim. Yılsonu Fransızca bitirme sınavlarına çalışıyordum. Evde yalnızım. Annemler, abim ve ablam İspanya'ya tatile gitmişlerdi. Bu yalnızlığa bayılıyordum. Sabahtan akşama kadar programda olan kitapların içindeydim. Her okuma bir başka okumayı çağırıyordu; her keşif, üzerine çalıştığım metinde geçen müzik, resim ve çağdaş fikirleri araştırmam için bir davetti. Bir sabah, posta kutusunu kontrol ettiğimde, postacının yanlışlıkla bizim posta kutumuza Francis'e

gelmiş bir mektubu koyduğunu gördüm. Hiç beklemeden zarfı ona götürmeye karar verdim. Evlerimizin arasında kilit olmadığı için arka bahçeden Biancardini'nin bahçesine geçtim. Bahçeye açılan kapılardan biri açıktı. Geldiğimi haber vermeden, mektubu masanın üzerine koyup dönmek üzere salona girdim. Aniden Francis'in bir koltukta oturduğunu fark ettim. Benim geldiğimi duymamıştı çünkü CD çalarda Schubert çalıyordu (sadece Michel Sardou ve Johnny'nin sesinin duyulduğu bir evde bu yeteri kadar şaşırtıcıydı). Fakat daha da şaşırtıcı olan, Francis'in kitap okumakta olduğuydu. Hem de öylesine bir kitap değil. Donakalmıştım ama kitabın kapağının camdaki yansımasını görmüştüm. Marguerite Yourcenar'ın *Hadrianus'un Anıları*. Şaşkınlıktan dilimi yutmuştum. Francis hayatı boyunca bir kitabın kapağını dahi açmadığıyla açık açık övünürdü. On dört yaşından beri şantiyelerde çalışır, kendi kabuklarında yaşayan entelleri hor görürdü. Kafam sorularla dolu, parmaklarımın ucunda çıktım. Kendisini daha akıllı göstermeye çalışan bir sürü ahmak görmüştüm de, ahmak gibi görünmek isteyen akıllı bir adamı ilk defa görüyordum.

4.

"Baba, baba!"

Çılgıklar beni anılarımdan çıkarıp aldı. Çimenlerin öteki tarafından Emma ve Louise bize doğru koşuyordu, arkalarında da annem vardı. Dosyayı ve içindeki dehşeti refleksle kapattım. Ufaklıklar babalarını kucaklarken annem bizi uyardı:

"Kızları size emanet ediyorum. Ben Vergers de Provence'tan kayısı almaya gidiyorum."

Sonra girişe öylesine bıraktığım Mini Cooper'ımın anahtarlarını gözümün önünde alıverdi.

"Arabayı alıyorum Thomas. Benimki Maxime'inkinin önünde kalmış."

"Bekle Annabelle, arabayı çekeyim."

"Hayır, hayır, daha sonra ticaret merkezine de uğramam lazım ve zaten geç kaldım." Bana bakarak arabayı alma ısrarını sürdür-

dü. “Böylece Thomas, hırsız gibi kaçıp gidemezsin. Benim kayısıltartıtıma da burun kıvıramazsın.”

“Ama çıkmam gerek. Arabaya ihtiyacım var!”

“Benimkini alırsın, anahtar kontağın üzerinde.”

Annem ben ona yanıt veremeden çekip gitti. Maxime çantasından kızları oyalansın diye oyuncaklarını çıkarırken masanın üzerindeki telefonum çalmaya başladı. Bilinmeyen bir numaraydı. Şüphe içinde telefonu açtım. *Nice-Matin*’in eski yazı işleri müdürü ve Stéphane Pianelli’nin akıl hocası Claude Angevin’di.

Adam tatlı bir tipti ama gerçek bir gevezeydi. Douro’ya yerleştiğini anlattı ve en az beş dakika boyunca Portekiz’in bu bölgesinin güzelliğinden bahsetti. Konuyu tekrar Vinca Rockwell’e getirip resmi olarak bilinenlere ne kadar inandığını anlamaya çalıştım.

“O hikâye çöp ama hiçbir zaman bunu kanıtlamayı başarmayacağız.”

“Neden böyle düşünüyorsunuz?”

“Sezgi diyelim. Herkesin, polislerin, gazetecilerin, ailelerin, soruşturmayı pas geçtiklerini düşündüm hep. Daha doğrusu soruşturmayı yanlış yönlendirdiklerine inanıyorum.”

“Nasıl yani?”

“En başından beri esas olanı kaçırdık. Sadece bir ayrıntıdan bahsetmiyorum, çok önemli bir şeyden bahsediyorum. Kimsenin görmediği ve araştırmaları bir çıkmaza sürükleyen bir şeyden. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Konuştugu şeyler müphemdi ama onu anlıyordum ve aynı fikirdeydim. Eski gazeteci tekrar sözü aldı: “Stéphane bana, iki dansçının fotoğrafını kimin çektiğini aradığınızı söyledi.”

“Evet, kim olduğunu biliyor musunuz?”

“*Claro que sei!* Bir öğrencinin velisi, Yves Dalanegra.”

Bu isim bana tanıdık gelmişti ve Angevin hafızamı tazeledi: “Ben araştırmamı yaptım. Florence ve Olivia Dalanegra’nın babası.”

Florence’ı şöyle böyle hatırlıyordum. Benden on santim uzun ve sportif bir kızdı. Ben matematik son sınıftayken o biyolojideydi

ama spor derslerimiz ortaktı. Hatta karışık hentbol takımında onunla beraber oynamıştık. Bununla birlikte, babasına dair en küçük bir fikrim yoktu.

“1993 yılında Vinca Rockwell ve Alexis Clément’in kaybolmasıyla ilgili ilk makalemizden sonra bu fotoğrafı bize kendisi teklif etti. Hiç düşünmeden satın aldık ve o zamandan beri de çok kullanıldı.”

“Fotoğrafın üzerinde rötuş yapan siz misiniz?”

“Hayır, ben öyle bir şey bilmiyorum. Adamın bize sattığı haliyle yayımladık diye biliyorum.”

“Yves Dalanegra’nın bugün nerede yaşadığını biliyor musunuz?”

“Evet, sizin için bilgisini buldum. Size e-postayla yollarım ama bir sürprize hazırlıklı olun.”

Ona e-posta adresimi verip teşekkür ettim, o da soruşturmada herhangi bir ilerleme olursa kendisine haber vereceğime dair söz verirdi.

“Vinca Rockwell öylece unutulmuyor,” dedi tatiline geri dönmeyen önce.

Bunu bana mı söylüyorsun amcal

Telefonu kapadığımda Maxime’in hazırladığı kahve soğumuştur. Yenisini yapmak için ayağa kalktım. Ufaklıkların oyun oynadığından emin olduktan sonra, espresso makinesinin yanına gelip bana katıldı.

“Bana hâlâ Komiser Debruyne’un seni neden çağırdığını anlatmadın.”

“Babamın ölümüyle ilişkili bir şeyi teşhis etmemi istedi.”

“Lafı dolandırmayı bırak. Neyi teşhis etmeni istedi?”

“Çarşamba akşamı rüzgâr sert esiyordu ve deniz dalgalıydı. Dalgalar bir sürü yosun ve çöpü de beraberinde getirmiş. Düünden önceki gün sabah belediye işçileri kıyıyı temizlemeye çıkmış.” Gözleri boşlukta ama kızlarının üzerindeydi, sözlerine devam etmeden önce kahvesinden bir yudum aldı: “Salis Plajı’nda bir belediye işçisi fırtınanın kıyıya sürüklediği, jüt kumaştan bir çanta bulmuş. Bil bakalım içinde ne varmış...”

Başımı iki yana salladım, aklım tümüyle karışmıştı.

“Çantanın içinde babamın saatleri vardı. Bütün koleksiyonu.”

Vardığı sonucu hemen anladım. Makedonyalıların Francis’in ölümüyle hiçbir ilgisi yoktu. Bu bir soygun değildi. Francis’in katili, cinayeti örtbas etmek için hırsızlık dalgasından zekice faydalanmıştı. Soygun havası vermek için saat koleksiyonunu almıştı. Sonra da bunun izlerini silmek için ya da ani bir polis baskınından korktuğu için saatlerden kurtulmuştu.

Maxime ile bakiştık, sonra ikimiz de başımızı küçük kızlara doğru çevirdik. Buz gibi terlediğimi hissettim. Tehlike artık her yerdeydi. İnanılmaz derecede kararlı bir düşmanımız vardı, başlarda benim zannettiğim gibi bir şantaj uzmanı ya da sadece bizi korkutmaya çalışan biri değil.

Bir katildi.

Acımasızca öç alan, savaş yolunda bir katil.

Başkalarından Farklı Bir Çocuk

Annemin arabasının tavanını açtım. Fundalıklar ve mavi gökyüzüyle çevrili halde bölgenin içlerine doğru sürüyordum. Hava yumuşak, manzara şiirseldi. Beni harekete geçiren ıstırapın tam olarak tersi.

Açıkçası gergindim fakat heyecan yüklüydüm de. Henüz kendime bile itiraf edemesem de yeniden umudum vardı. Bu öğleden sonra, birkaç saat boyunca Vinca'nın ölmediğine ve onu yeniden bulacağıma gerçekten ikna oldum. Böylece, birdenbire, hayatım yeniden anlamını, hafifliğini bulacaktı ve içimde büyüttüğüm suçluluk duygusu sonsuza dek uçup gidecekti.

Birkaç saat boyunca girdiğim bahsi kazanacağıma inandım: Sadece Vinca Rockwell meselesinde gerçeği öğrenmek değil, bu araştırmadan neşeyle ve mutlulukla çıkmak. Evet, gerçekten Vinca'yı çürüdüğü gizemli hapishaneden kurtaracağıma ve onun da beni sıkıntımdan ve kayıp yıllarımdan kurtaracağına inandım.

Başlarda Vinca'yı hiç aralıksız aramıştım, sonra yıllar geçtikçe beni bulmasını beklemeye başladım. Fakat hiçbir zaman vazgeçmedim çünkü manşetimin içinde sadece benim bildiğim bir kart vardı. Bir anı daha. Kesin bir kanıt değilse de içten bir kanı. Bir ağır ceza mahkemesinde, bir hayatı söndürebilecek ya da ona yeni bir ivme katabilecek türden.

•

Birkaç sene öncesi. 2010 yılında, Noel ile yeni yıl arasında, New York'ta hayat, şehrin gördüğü en olağanüstü bir kar fırtınasıyla felç olmuştu. Havalimanları kapatılmış, uçuşlar iptal olmuştu; üç gün boyunca Manhattan bir kar ve buz katmanı altında kalmıştı. 28 Aralık'ta, kıyamet gününden sonra, parıl parıl parlayan bir

güneş şehri tüm gün çamura boğmuştu. Öğlene doğru evimden çıktım, Washington Square'in etrafında yürüyüş yapacaktım. Parkın girişinde, satranç oyuncularının olduğu meydanda, daha önce birkaç defa karşılaştığım yaşlı bir Rus olan Serguei ile bir el oynayayım dedim. Yirmi dolara oynanan ellerde bu adam beni hep kıl payı yeniyordu. Rövanşımı almaya kararlı bir şekilde taş masalardan birine oturdum.

O ânı mükemmel bir şekilde anımsıyorum. İlginç bir hamle yapmıştım: Rakibimin filini atımla almıştım. Satranç tablasından taşım ile gözlerimi aynı anda kaldırmıştım. O anda bir hançer yüreğimi delip geçmişti.

Vinca oradaydı, meydanın ucunda, benden on beş metre uzakta.

Bir banka oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, elinde karton bir bardak, kitap okuyordu. Işıldıyordu. Lise zamanlarından daha büyüleyici, daha yumuşak. Açık renk bir kot pantolon, hardal rengi süet ceket ve büyük bir atkı giymişti. Beresine rağmen saçlarının daha kısa olduğunu ve kızıl gölgelerini kaybettiğini tahmin ediyordum. Gözlerimi kırptırdım. Elinde tuttuğu kitabın yazarı bendim. Ona seslenmek için ağzımı açtığım anda kafasını kaldırdı. Bir an bakışlarımız karşılaştı ve...

"Hadi oynuyor musun, oynamıyor musun!" dedi Serguei.

Birkaç saniye içerisinde, tam Çinli bir grubun parka girdiği anda, Vinca gözden kayboldu. Ayağa kalktım, onu bulmak için kalabalığı yardım ama bankın yanına gittiğimde Vinca ortadan kaybolmuştu.

•

Bu anıya nasıl bir önem atfetmeli? Kaçamak bir bakışla gördüm, bunu kabul ediyorum. Sahnenin bulanıklaşmasından korktuğum için, zihnimde, defalarca, sonsuza dek ölümsüzleştirmek için tasarladım. Çünkü beni avutuyordu, bu imgeye tutunuyordum ama çok hassas olduğunu da biliyordum. Her anının kurgusal bir yanı vardır, yeniden inşa edilmiştir ve bu da gerçek olmak için biraz fazla güzeldi.

Seneler geçti ve ben gördüğüm şeyin doğruluğundan şüpheye düşer oldum. Hiç kuşkusuz kendimi bir şeylere ikna etmiştim. Bugünse bu hikâye özel bir anlam kazanıyordu. *Nice-Matin'in eski Yazı İşleri Müdürü Claude Angevin'in bana söylediklerini tekrar düşündüm. Herkesin soruşturmayı pas geçtiğini düşündüm hep. Daha doğrusu soruşturmayı yanlış yönlendirdiklerine inanıyorum. En başından beri esas olanı kaçırdık.*

Angevin haklıydı. Yine de her şey değişmekteydi. Gerçek ortaya çıkacaktı. Belki peşimde bir katil vardı ama korkmuyordum. Çünkü bu benim Vinca'ya ulaşmamı da sağlayacaktı. Bu katil, benim şansımdı...

Ama onu tek başına alt edemiyordum. Vinca Rockwell'in ortadan kayboluşunun altındaki sırrı ortaya çıkarmak için anılarıma geri dönmeli, Fransızca bitirme sınavımla son senem arasında bir yerlerde, bir zamanlar olduğum o başkalarından farklı çocuğu ziyaret etmeliydim. Pozitif ve cesur genç bir erkek, temiz kalpli, incelikli biri. Onu tekrar diriltebilir miydim bilmiyordum ama onun varlığı hiçbir zaman yok olmamıştı. En karanlık anlarda bile onu içimde bir yerde taşıyordum. Bir gülümsemede, bir sözde, bilgece bir tutumda kimi zaman içimden geçiyor ve bana bir zamanlar kim olduğumu anımsatıyordu.

Şu anda, bir tek onun gerçeği ortaya çıkarabileceğine ikna olmuştum. Çünkü Vinca'yı arayışımda aslında araştırıp peşine düştüğüm kendimdim.

Gölüşünün Ardındaki

Fotoğrafta belirsizlik yoktur.

Tüm fotoğraflar kesindir.

Hiçbiri hakikat değildir.

Richard Avedon

1.

Yves Dalanegra, Biot'nun sırtlarında büyük bir evde yaşıyordu. Evine çat kapı gitmeden evvel Claude Angevin'in bana verdiği numarayı aradım. Şansım yaver gitmişti; yılın altı ayı Los Angeles'ta yaşayan Dalanegra şu anda Côte d'Azur'deydi. Üstüne üstlük, kim olduğumu gayet iyi biliyordu: Liseden hayal meyal hatırladığım kızları Florence ve Olivia, romanlarımı okuyor ve beğeniyorlardı. Vignasse yolundaki villa-atölyesine beni böylece davet etmiş oldu.

"Bir sürprize hazırlıklı olun," diye beni uyarmıştı Angevin. Dalanegra'nın internet sitesini, Wikipedia sayfasını ve farklı farklı sayfaları inceleyince adamın fotoğraf konusunda gerçek bir star haline geldiğini anlamıştım. Hayatı şaşırtıcı olduğu kadar benzersizdi de. Dalanegra kırk beş yaşına kadar iyi aile babası hayatı yaşamıştı. Nice'te orta ölçekli bir firmada muhasebeci olarak çalışıyordu, yirmi senedir aynı kadınla, Catherine'le evliydi ve iki çocuğu vardı. 1995 yılında, annesinin ölümü, yolunu tümüyle değiştiren bir dönüm noktası olmuştu. Dalanegra boşandı, işini bıraktı ve fotoğraf tutkusunun peşinden New York'a gitti.

Yıllar sonra *Libération*'un arka sayfasında yayımlanan bir röportajında homoseksüel olduğunu kabul etmişti. Onu üne ka-

vuşturan fotoğraflar, Irving Penn ve Helmut Newton estetiğine yaklaşan çıplak fotoğraflarla gelmişti. Zamanla, çalışmaları daha kişisel hale geldi. Artık geleneksel güzellik algısının dışında kalan bedenlerden başka bir şeyi fotoğraflamıyordu: aşırı kilolu ya da ufak kadınlar, cildi yanmış insanlar, ampüte insanlar, kemoterapi gören hastalar. Dalanegra'nın yüceleştirmeyi başardığı eşsiz, benzersiz bedenler. Önce şüpheyle yaklaştığım çalışmalarının gücü beni hayrete düşürmüştü. Bedensel çeşitliliği öven politik doğrucu bir reklam kampanyasından ziyade Flaman geleneğinden resamlara daha yakındı. Yaratıcı bir mizansen ve ışık etkisiyle çok sofistike olan imajlar, sizi güzelliğin zevk, şehvet ve canlılık ile yan yana durduğu bir dünyaya götüren klasik resimlere benziyordu.

Zeytin ağaçları ve taş duvarlar arasından yukarı tırmanan yolda ilerliyordum. Çıktığım her yeni düzlük, yenilenmiş eski kır evlerinin, daha modern evlerin, 1970'lerde yapılmış villaların toplandığı daha dar bir yola açılıyordu. Çok dar bir virajın dönüşünde gövdesi düğüm düğüm, yaprakları titreyen zeytin ağaçları yerini bir nevi hurmalığa bırakmıştı, sanki Fas'ın bir ucunu Provence'a nakletmişler gibi. Yves Dalanegra bana kapının kodunu vermişti. Ferforje giriş kapısının önüne arabayı park ettim ve eve kadar palmiyelerle çevrili yoldan yürüyerek gittim.

Aniden, kocaman bir vahşi köpek havlayarak üzerime atıldı. Devasa bir kangaldı. Köpeklerden korkardım. Altı yaşında, bir arkadaşımın doğum günü partisinde ailenin çoban köpeği aniden üzerime atılmıştı. Hiçbir görünür neden yokken yüzüme saldırmıştı. Neredeyse bir gözümü kaybedecektim, bu anıyı burnumun üzerinde bir yara izi, derin ve ölçsüz bir köpek korkusu ile saklıyordum.

"Sakin ol Ulyssel"

Arazinin güvenlik görevlisi olan, bedeniyle orantısız, kaslı ufak tefek adam çalılıkların arkasında göründü. Bir denizci tişörtü giymiş, Temel Reis kasketi takmıştı.

"Yavaş ol dedim!" diyerek sesini yükseltti.

Kısa tüylü, koca kafalı, seksen santim boyuyla kangal bakışlarıyla bana meydan okuyor, ilerlememe izin vermiyordu. Korkumu sezmiş olmalıydı.

“Mösyö Dalanegra’yı görmeye gelmiştim!” diye açıkladım görevliye. “Kapının kodunu bana o verdi.”

Adam bana inanmış görünüyordu ama “Ulysse” pantolonunun paçasını çoktan yakalamıştı. Görevlinin müdahale etmesini ve pantolonumu bırakması için köpekle mücadele etmesini sağlayan çığılığı atmak zorunda kaldım.

“Bırak Ulyssel”

Temel Reis biraz canı sıkkın bir şekilde özür diledi: “Neden gerildiğini bilmiyorum. Normalde koca bir oyuncak ayı gibi usludur. Üzerinizde bir koku olmalı.”

Korkunun kokusu, diye düşündüm tekrar yoluma devam ederken.

Fotoğrafçı, orijinal bir ev yaptırmıştı: Transparan beton bloklarla inşa edilmiş L biçimli bir California evi. Muhteşem bir köy ve Biot Tepesi manzarası olan büyük bir havuzu vardı. Yarı açık pencerelerinden bir opera düosu yükseliyordu: Richard Strauss’un *Güllü Şövalye*’sinin ünlü ikinci sahnesi. Giriş kapısının garip bir şekilde zili yoktu. Kapıyı çaldım fakat müzik öylesine yüksekti ki kimse açmadı. Güneyde alışık olduğumuz üzere, bahçeden dola-nıp müziğin geldiği kaynağa yöneldim.

Dalanegra beni camdan gördü ve bir el işaretiyle, büyük pencerelerden birinden girmemi işaret etti.

Fotoğrafçı üzerinde çalıştığı işini bitiriyordu. Evi devasa bir fotoğraf stüdyosuna dönüştürülmüştü. Objektifinin arkasında bir model üzerini giyinmekteydi. Sanatçının, Goya’nın başyapıtı olan *Çıplak Maya* pozunda ölümsüzleştirdiği yuvarlak hatlı güzel bir kadındı. Bir yerlerde sanatçının son takıntısının, iriyarı modellerle başyapıtları yeniden üretmek olduğunu okumuştum.

Dekorasyon kiçti ama rahatsız edici değildi: yeşil kadifeden küçük bir kanepe, rahat yastıklar, dantelli örtüler, banyo köpüğü gibi köpüreceği izlenimi veren beyaz çarşafar.

Dalanegra içeri girmemle benimle senli benli konuşmaya başladı: “*N’aber, Thomas? Hadi, gelebilirsin, işimiz bittil*”

Fiziksel olarak İsa’ya benziyordu. Ya da daha ziyade, yine resim karşılaştırmaları yaparsak, Albrecht Dürer’in bir otoportresine:

omuzlarına kadar düşen kıvrıkcık saçlar, çok zayıf ve simetrik bir yüz, kısa bir sakal, halkalı gözler, sabit bakışlar. Kılık kıyafetine bakılırsa, işlemeli kot pantolonu, püsküllü süet yeleği ve bilekte biten kovboy botları ile başka bir şeydi.

“Bana telefonda anlattıklarından hiçbir şey anlamadım. L.A’den daha dün döndüm ve kafam karmakarışık.”

Modelini yolcularken bana büyük, masif ahşap bir masanın ucuna oturmamı söyledi. Her yanda asılı fotoğraflara bakarken Dalanegra’nın eserlerinde erkek olmadığını fark ettim. Haritadan silinmiş, yok sayılmış erkekler, kadınların kötülükten (ve erkeklerden) kurtulmuş bir dünyada serpilmeleri için sahneden ayrılmışlardı.

Fotoğrafçı bana doğru yürürken önce kızlarından, sonra romanlarımdan birinden uyarlanan filmde oynamış ve çoktan ölümsüzleşmiş bir aktristen bahsetti. Elindeki konular tükenince sordu:

“Söylesene, senin için ne yapabilirim?”

2.

“*Elbette* o fotoğrafı çeken benim!” diye kabul etti Dalanegra.

Kitabı elimden aldı ve yıllardan beri görmemiş gibi fotoğrafı inceledi.

“Mezuniyet balosu muydu?”

“Yılsonu balosuydu, 1992 Aralık ortası.”

Bana hak verdi: “O dönemde lisenin fotoğrafçılık kulübüyle ilgileniyordum. Florence ve Olivia’nın fotoğraflarını çekmek için okula uğramış olmalıyım. Daha sonra kendimi kaptırıp orayı burayı çekmiştim. Fakat birkaç hafta sonra bu kızın öğretmeniyle kaçtığı konuşulmaya başlanınca fotoğrafın baskısını almaya karar verdim. Bu fotoğraf çektiğim ilk seridendi. *Nice-Matin* gazetesine önerdim, onlar da hemen satın aldılar.”

“Fakat fotoğrafla oynanmış öyle değil mi?”

Gözlerini kıstı. “Doğru, fotoğraftan anlıyorsun. Kompozisyonu vurgulamak için iki özneyi yalnız bırakmak zorunda kalmıştım.”

“Fotoğrafın orijinalini sakladınız mı?”

“1974’ten beri çektiğim tüm analog fotoğrafları numaralandırdım,” dedi.

Yüzünü buruşturduğunu görmeden önce şanslı günümde olduğuma inanmıştım.

“Hepsi bir bellekte ya da bugünkülerin deyişiyle, *cloud*’da ama ona nasıl girildiğini tam olarak bilmiyorum.”

Şaşkınlığım karşısında, Los Angeles’taki asistanını Skype üzerinden aramayı teklif etti. Bilgisayar ekranında, tam olarak uyanmamış genç bir Japon’un yüzü göründü.

“Merhaba Yuko, bana yardım edebilir misin?”

İki yandan toplanmış turkuaz mavisi atkuyruğu saçları, kar beyazı gömleği ve okul kravatıyla bir mangadan fırlamış gibi görünüyordu.

Dalanegra ona tam olarak ne aradığını anlattı ve Yuko da bize hızlıca geri döneceğini söyledi.

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra fotoğrafçı mutfağın taştan tezgâhının ardına geçti ve içecek bir şeyler hazırlamak için karıştırıcıyı aldı. Camdan bir kabin içine ıspanak, muz parçaları ve hindistancevizi sütü koydu. Otuz saniye sonra yeşil bir *smoothie*’yi iki büyük bardağa paylaştırdı.

“Tat bakalım!” dedi yanıma gelerek. “Cilde ve mideye çok iyi gelir.”

“Viskiniz falan yok mu?”

“Üzgünüm, yirmi sene önce demlenmeyi bıraktım.”

Konuyu tekrar Vinca’ya getirmeden önce içeceğinin yarısını kafasına dikti: “Bu kızın fotoğrafını çekmek için iyi bir fotoğrafçı olmaya gerek yoktu,” dedi bardağını bilgisayarının yanına koyarken. “Deklanşöre basıyordun, fotoğrafı bastığın zaman gerçektekinden daha iyisi çıkıyordu ortaya. Böyle bir tılsımı olan az insan gördüm.”

Konuşması merakımı kamçılıyordu. Dalanegra, Vinca’nın sanki defalarca fotoğrafını çekmiş gibi konuşuyordu.

“Doğrusu öyle!” dedi, ben kurcalayınca.

Kafamın karıştığını görünce, daha önce bilmediğim bir hikâye anlattı.

“Vinca ortadan kaybolmadan iki ya da üç ay önce benden fotoğraflarını çekmemi istedi. Kızlarımın bazı arkadaşları gibi mankenlik ajansına göndermek için bir albüm yapmak istediğini düşündüm ama bu fotoğrafları sevgilisi için çektiğini bana itiraf etti.” Bilgisayarın faresini eline aldı ve internet tarayıcısını açmak için butona bastı. “Çok iyi geçen iki çekim yaptık. Soft çekimlerdi ama çekiciliği vardı.”

“O fotoğrafları da sakladınız mı?”

“Hayır, anlaşılmamız böyleydi ve ben de ısrar etmedim ama garip bir şekilde birkaç hafta önce fotoğraflar internette ortaya çıktı.”

Ekranı bana doğru çevirdi. Vinca’yı bir kült haline getirmek isteyen feminist öğrenci grubu Heterodit’lerin Instagram hesabına girmişti. Sayfada, Dalanegra’nın bahsettiği fotoğraflardan yirmiye yakını vardı.

“Bu fotoğraflara nasıl ulaşmışlar?”

Fotoğrafçı ellerini iki yana açtı. “Ajansım telif sorunu nedeniyle onlarla görüştü. Kızlar bu fotoğrafları bilinmeyen bir göndericiden e-posta yoluyla aldıklarını iddia ediyor.”

Daha önce görmediğim bu fotoğrafları heyecanla büyüttüm. Güzelliğe gerçek bir övgü gibiydi. Vinca’yı çekici yapan her şey vardı. Hiçbir şeyi mükemmel değildi. Kendine has güzelliği, —“bütün asla parçaların toplamı değildir” atasözünü haklı çıkarırcasına— daha sonra zarif ve dengeli bir bütün oluşturan bu küçük kusurların bir araya gelmesindeydi.

Gülüşünün, hafif bir küstahlıkla boyanmış maskesinin ardında, o dönemde fark etmemiş olduğum bir acı olduğunu hissedebiliyordum. En azından, daha sonra başka kadınların yanında da deneyimlemiş olduğumu bana teyit eden bir tedirginlik: Güzellik aynı zamanda entelektüel bir deneyimdi de, kimi zaman onu kullandığımızı mı yoksa tabi olduğumuzu mu çok da bilemediğimiz kırılğan bir güç.

“Vinca daha sonra,” diye devam etti Dalanegra, “benden çok daha bayağı, neredeyse pornoya varan işler talep etti. Reddettim çünkü bunun kendi arzusundan ziyade sevgilisinin isteği olduğu izlenimine kapılmıştım.”

“Sevgilisi kimdi? Alexis Clément mı?”

“Zannediyorum. Bugün alışıldık geliyor ama o dönemde biraz korkutuyordu. Bu işe burnumu sokmak istememiştim. Ta ki...”

Doğru sözcükleri ararken cümlesini yarıda bırakmıştı.

“Ta ki ne?”

“Anlatmak kolay değil. Vinca’nın yüzü bir gün ıslıl ıslıl parlar-ken ertesi gün solgun ve darmadağın görünüyordu. Bana hiç de dengeli gelmiyordu. Daha sonra benden, beni tedirgin eden bir talepte bulundu: Kendisinden daha yaşlı bir erkeğe şantaj yapmaya yarayacak fotoğrafları çekmem için onu takip etmemi istedi, çok garipti ve özellikle de...”

Bir bip sesi e-posta geldiği haberini verdi ve Dalanegra’nın sözünü kesmiş oldu.

“Ahl Yuko’dan!” dedi bilgisayarına göz atarak.

Elliyeye yakın yılsonu balosu fotoğrafı olan e-postayı açmak için üzerine tıkladı. Yakın gözlüğünü taktı ve Vinca ile Alexis Clément’in ünlü dans fotoğrafını buldu.

Rafa haklıydı. Fotoğraf yeniden kadrajlanmıştı. Fotoğraf küçültüldüğü zaman farklı bir anlam kazanıyordu: Vinca ve Clément birlikte dans etmiyordu. Vinca bir başkasına bakarak yalnız başına dans ediyordu. Sadece sırtı gözüken, ön planda flu görünen bir erkeğe.

“Hadi bel!”

“Tam olarak ne arıyorsun?”

“Fotoğrafınız düzmece.”

“Tüm fotoğraflar gibi,” diye yanıt verdi sakince.

“Neyse, kelimelerle oynamayın.”

Çalışma masasının üzerinde duran bir kurşunkalemi aldım, biçimsiz ve belirsiz kitleyi işaret ettim.

“Şu adamın kim olduğunu öğrenmek istiyorum. Belki Vinca’nın ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi vardır.”

“Başka fotoğraflara da bakalım.”

Sandalyemi ekrana yaklaştırdım ve fotoğrafçıya yanaşıp pozlara baktım. Dalanegra özellikle kızlarını çekmişti ama bazı fotoğraflarda diğer katılımcıları da görebiliyorduk. Şurada Maxime’in

yüzü, burada Fanny'ninki. Daha bu sabah birkaçıyla karşılaştığım öğrenci grubu: Eric Lafitte, "Régis bir gerizekalı", parlak Kathy Laneau... Hatta ben de, o geceye dair herhangi bir anım olmasa da bir fotoğrafta görünüyordum. Gök mavisi gömleğim ve blazer ceketimle belli ki kendimi iyi hissetmiyordum, dalgın görünüyordum. Hâlâ aynı görünen bir öğretmen grubu. Birbirlerinden ayrılmayan bir it sürüsü: öğrencilerin tahtada işkence çekmesinden zevk alan sadist matematik öğretmeni N'Dong; manik depresif fizik öğretmeni Lehmann ve en sapığı, dersler sırasında kendisine saygı duyulmasını sağlayamayan ama sınıf konseyi sırasında en acımasız şekilde öcünü alan la Fontana. Öteki tarafta daha insani öğretmenler: olağanüstü hazırcevaplılığıyla ünlü —Shakespeare ya da Epiktetos'tan bir alıntıyla her can sıkanın payını verebilirdi—, hazırlık sınıfı öğrencilerinin güzel İngiliz edebiyatı öğretmeni Matmazel DeVille ve eski akıl hocam, lise bir ve ikide derslerine girdiğim müthiş Fransızca öğretmeni Mösyö Graff.

"Kahretsin, öteki tarafı hiç görmüyoruz!" diye sinirlendim fotoğrafların sonuna gelirken.

Aradığım şeye çok yakın olduğumu biliyordum.

"Doğru, sinir bozucu," diye kabul etti Dalanegra içeceğini bitirirken.

Kendiminkine hiç dokunmamıştım, içmeme imkân yoktu. Odadaki aydınlık azalmıştı. Işık oyunlarına uygun olan transparan beton, evi bir tür ampüle dönüştürüp en küçük ışık değişimini titreştiriyor, hayaletler gibi süzülen hafif gölgeler yaratıyordu.

Her şeye rağmen fotoğrafçıya yardımını için teşekkür ettim ve evden ayrılmadan evvel fotoğrafları bana e-postayla göndermesini rica ettim.

"O gece sizden başka fotoğraf çeken var mıydı?" diye sordum kapının eşiğinde.

"Bazı öğrenciler mutlaka çekmiştir," dedi. "Ama otomatik makinelerden önceydi. O zamanlar negatifleri tasarruflu kullanıyorduk."

O zamanlar... Bu son söz salonun sessizliğinde yankılandı ve hem onu hem de beni korkunç bir şekilde yaşılandırı.

3.

Annemin Mercedes'ine bindim ve nereye gittiğimi bilmeden birkaç kilometre sürdüm. Fotoğrafçıyı ziyaret etmek bende bir açlığa sebep olmuştu. Belki yanlış yoldaydım ama sonuna kadar bu yolu keşfetmek zorundaydım. Fotoğraftaki adamın kim olduğunu bulmak zorundaydım.

Brague kavşağına varmak için golf sahalarının yanından geçtim. Eski köye doğru devam etmek yerine Colles Yolu'na girdim. Sophia Antipolis'e giden yol. Bir güç beni Saint-Exupery Lisesi'ne çekiyordu. Bu sabah, uzun zamandır varlıklarını reddettiğim hayaletlerle yüzleşmeye cesaretim olmamıştı.

Yolda, Dalanegra'da gördüğüm farklı fotoğrafları düşündüm. Özellikle içlerinden biri beni sarsmıştı. Tam olarak bir hayaletin fotoğrafı, eski Fransızca öğretmenim Jean-Christophe Graff'inki. Gözlerimi kırdım. Anılar, mutsuzluk kortejiyle birlikte aklıma geliyordu. Mösyö Graff beni edebiyat alanında yönlendiren ve ilk metinlerimi yazmaya teşvik eden öğretmendi. İyi kalpli, akıllı ve cömertti. Sırık gibi uzun, neredeyse kadınsı denebilecek kadar ince yüzlü, yazın ortasında bile fular takan biri. Müthiş edebi analizler yapabilen ama gerçek hayat söz konusu olunca biraz tökezleyen bir öğretmen.

Jean-Christophe Graff 2002 yılında intihar etti. On beş sene olmuştu. Benim için yeni bir *iyi huylu insanların talihsizliği* kurbanını temsil ediyordu. Tek suçu başkalarına iyi davranmak olan fazla hassas, bazı insanları bunaltan bu adaletsiz yasa, bu korkunç kader. Tanrı dağına göre kar verirmiş diye kim iddia etmiş bilmiyordum ama doğru değildi bu. Kader çoğu zaman, en pislik insanlar uzun ve mutlu bir hayat sürerken en zayıfların hayatını altüst etmekten zevk alan sapık ve kötü kalpli bir piçti.

Graff'ın ölümü beni mahvetmişti. Evinin terasından atlama-dan önce bana duygu yüklü bir mektup yazmıştı fakat ben bunu New York'ta, ölümünden bir hafta sonra alabilmişim. Bundan kimseye bahsetmemiştim. Mektubunda bana hayatın zulmüne ayak uyduramadığını ve yalnızlığının içinde battığını yazmıştı. Karanlık dönemlerini atlatmasına hep yardım eden kitaplarının

artık onu suyun üzerinde tutamamasının hayal kırıklığından bahsetmişti. Karşılıksız bir aşkın kalbini nasıl kırdığını utanarak anlatıyordu. Mektubunun son satırlarında bana hayatta şans diliyor ve kendisinin başaramadığı şeyi benim başaracağımdan, varoluşun çalkantılarıyla başa çıkabilmek için ruh eşimi bulacağımdan bir an bile şüphe etmediğini yazıyordu. Fakat bu konuda o da benimle ilgili yanılgıya düşüyordu ve en umutsuz günlerimde hayatıma onun gibi son vermenin imkânsız olmadığını sık sık düşünüyordum.

Çamlığa vardığımda bu bunalımlı fikirleri aklımdan kovmaya çalıştım. Bu sefer Dino'nun Yeri'nin önünde durmamış, lisenin giriş kapısına kadar ilerlemiştim. Dış görünüşüne bakılırsa güvenlik görevlisi, Pavel Fabianski'nin oğlu olmalıydı. Genç adam telefonundan Jerry Seinfeld videoları izliyordu. Giriş kartım yoktu ama kutlama hazırlıkları için yardıma geldiğimi söyleyerek laf kalabalığı yaptım. Daha fazla soru sormadan bana bariyeri açtı ve video izlemeye devam etti. Kampüsten içeri girdim ve kuralları alaya alma pahasına Agora'nın karşısındaki beton yola arabayı park ettim.

Binaya girdim, kütüphanenin merdivenlerini atlayarak çıktım ve ana salonuna girdim. İyi haber, Zélie ortalarda yoktu. Mantar panoda, hanımefendinin tiyatro kulübünün çarşamba ve cumartesi öğleden sonraları prova yaptığını yazan bir not asılıydı.

Kitap verme bankosunun arkasında gözlüklü genç bir kadın duruyordu. Büro sandalyesinin üzerinde oturmuş, Charles Bukowski'nin *On Writing*'inin İngilizce baskısını inceliyordu. Yumuşak hatları olan kadın, bebe yaka lacivert bir gömlek, ekoseli şort, ince külotlu çorap ve iki renkli mokasen ayakkabılar giymişti.

"Merhaba, Eline Bookmans ile mi çalışıyorsunuz?"

Başını kitabından kaldırdı ve bana gülümseyerek baktı.

Bu kızımdan içgüdüsel olarak hoşlanmıştım. Burnundaki pırlanta hızmalarıyla karşıtlık oluşturan sıkı topuzunu, kulağının arkasından gömleğinin yakasının içine doğru uzanan dövmesini, üzerinde *Reading is Sexy* yazan, çayını içtiği kupasını sevmiştim. Bu başıma nadiren gelirdi. Yıldırım aşkıyla karşılaştırılabilir bir

şey değildi ama karşımdaki insanın *benimle aynı taraftan* olduğunu, düşman taraftan olmadığını, hiçbir ortak noktamın olamayacağı insanlarla dolu devasa *no man's land*'den olmadığını bana hissettiren bir şeydi.

"Adım Pauline Delatour," diye tanıttı kendini. "Yeni öğretmenlerden misiniz?"

"Pek sayılmaz, ben..."

"Dalga geçiyorum, kim olduğunuzu biliyorum Thomas Degalais. Bu sabah burada olduğunuzu, Marronniers Meydanı'ndaki herkes gördü."

"Uzun zaman önce burada öğrenciydim," diye açıkladım. "Belki siz doğmadan önce."

"Amma abarttınız, bana iltifat etmek istiyorsanız biraz daha uğraşmanız gerekecek."

Pauline Delatour gülerek perçemini kulağının arkasına attı ve ayağa kalkmadan evvel bacaklarını çözdü. Onda hoşuma giden şeyi daha iyi kavradım. Nadiren bir araya gelen şeyleri birleştirmişti: Kendini beğenmişlikle hiçbir ilgisi olmayan ölçülü bir şehvet, gerçek bir hayat neşesi ve yaptığı her şeyde hissedilen klas bir doğallık; bayağılığın yanından bile geçmemişti.

"Buralı değilsiniz, değil mi?"

"Burası derken?"

"Güneyli. Côte d'Azur'lü."

"Hayır, Parisliyim. Altı ay önce bu iş imkânı çıkınca geldim."

"Belki bana yardım edebilirsiniz Pauline. Ben burada öğrenciyken *Courrier Sud* isimli bir lise gazetesi vardı."

"Hâlâ var."

"Arşivlerine bakmak istiyorum."

"Size getireyim. Hangi yıla bakmak istiyorsunuz?"

"1992-1993 okul yılı diyelim. Aynı yılın almanağını da getirebilerseniz süper olur."

"Özel bir şey mi arıyorsunuz?"

"Bu lisede okumuş bir öğrenciyle ilgili bilgi. Vinca Rockwell'le."

"Elbette, şu ünlü Vinca Rockwell... Burada onun adını duymamış olmak zor."

“Z lie’nin yasaklamaya kalktığı St phane Pianelli kitabına atıfla mı böyle söylüyorsunuz?”

“*Damızlık Kızın  k s *’n n ilk    bölümünü okuduğu için kendini feminist zanneden, her gün karşılaştığım Şu babasının k  k kızlarına atıfla söylüyorum.”

“Heterodit’ler...”

“Zavallı Vinca Rockwell’in anısını, belli ki onunla hiç ilgisi olmayan sembolik bir figüre dönüştürmeye çalışıyorlar.”

Pauline Delatour bilgisayarının klavyesiyle bir Şeyler yazdı ve istediğim dokümanların referans numaralarını yapışkanlı k ğit üzerine not etti.

“Siz oturabilirsiniz. Gazeteleri bulur bulmaz size getireceğim.”

4.

Vakti zamanında hep oturduğum yere oturdum: Salonun dibinde, hemen pencerenin yanındaki girintideki yerime. Pencere,  e mesi sarmaşıklar ve kaldırım ta larıyla kaplanmış, yapıldığı çağa tümüyle aykırı k  k kare bir avluya bakıyordu. Etrafı pembe taşlardan bir galeriyle çevrili avlu bana hep bir manastırı anımsatırdı. Ruhaniliğe yaklaşmak için bir tek ilahiler eksikti.

Annemlerden aldığım turkuaz Eastpak sırt çantasını masanın üzerine koydum ve sanki bir kompozisyon yazacakmı ım gibi kalemlerimi ve eşyalarımı çıkardım. Kendimi iyi hissediyordum. Etrafımda kitaplarla çevriliyken ve bir çalışma ortamı içinde olduğum zaman içimde bir Şeyler yatı ıyordu.    sıkıntımın fiziksel olarak yok olduğunu hissediyordum. Lexomil’ kadar etkiliydi fakat elbette onu taşımaktan daha kolay değildi.

Erimiş balmumu kokusuna bürünmüş salonun bu kısmı eski çekiciliğini koruyordu. Bir mabette olduğum izlenimine kapılmıştım. Eski edebiyat ders kitapları raflarda tozlanıyordu. Arkamda, ben öğrenciyken de demode olan, eski bir Vidal-Lablache okul haritası 1950’lerin dünyasını ve bugün artık yok olmuş  lkeleri –SSCB, Doğu Almanya, Yugoslavya, Çekoslovakya– gösteriyordu.

* Anksiyete ve panik bozukluk tedavisinde kullanılan bir ilaç. (E.N.)

Madlen etkisiyle anılarım canlanmıştı. Ödevlerimi burada yapmış, sınavlara burada çalışmıştım. İlk hikâyemi burada yazmıştım. Babamın sözleri aklıma geliyordu: *Edebi ve romantik bir hayaller içindesin ama gerçek hayat bu değil. Hayat serttir. Varoluş mücadeledir.* Sonra da anneminkiler: *Senin arkadaşın yoktu ki Thomas. Tek arkadaşın kitaplardı.*

Bu doğrudu ve ben bununla gurur duyuyordum. Kitapların hayatımı kurtardığının her zaman farkındaydım fakat bu hayatım boyunca sürecekti miydi? Muhtemelen hayır. Mektubunun satır arasında Jean-Christophe Graff da bu uyarıda bulunmamış mıydı? Kitaplar onu bir anda ıssızın ortasında bırakmış ve Graff boşluğa düşmüştü. Vinca Rockwell olayını çözmek için, babamın bahsettiği bu karanlık ve sert dünyayla dövüşmek uğruna kitapların kollayıcı dünyasını terk etmek zorunda değil miydim?

Savaşa gir, diye fısıldadı iç sesim.

"İşte gazeteler ve okul yıllığı."

Pauline Delatour'un sesi beni günümüze geri getirdi.

"Size bir şey sorabilir miyim?" diye sordu masanın üzerine bir deste *Courrier Sud*'ü bırakırken.

"İzin verilmesini bekleyen insanlardan olmadığınız belli."

"Neden hiç Vinca Rockwell meselesi üzerine yazmadınız?"

Ne yapsam, ne desem sözü hep kitaplarıma getiriyorlardı. "Eh, ben romancıyım, gazeteci değil."

Israrını sürdürdü: "Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsunuz. Neden hiç Vinca'nın hikâyesini anlatmadınız?"

"Çünkü bu mutsuz bir hikâye ve ben mutsuzluğa dayanamıyorum."

Genç kadınının şevkini kırmak için fazlası gerekiyordu.

"Romancının ayrıcalığı da bu değil midir? Gerçeğe meydan okumak için kurmaca hikâyeler yazmak. Gerçeği sadece onarmak için değil, onu kendi toprağında alt etmeye gitmek için. Daha iyi inkâr etmek için onu derinden dinlemek. Ona ikame bir dünya ile karşı çıkabilmek için onu iyi tanımak."

---

* Yazar, Marcel Proust'un *Kayıp Zamanın İzinde* romanında kahramanın yediği madlen kek ile geçmişine, anılarına dalmasına atıfta bulunmaktadır. (Ç.N.)

“Bu küçük tirat size mi ait?”

“Hayır elbette, *size* ait. İki röportajlarınızdan birinde böyle konuşuyorsunuz... Ama gerçek hayatta bunu uygulamak daha zor, öyle değil mi?”

Ve beni orada, yarattığı etkiden memnun bir şekilde, bırakıp gitti.

Saçları Ateşten Kızlar

*Kız kızıl saçlıydı ve kolsuz,
gri bir elbise giyiyordu.[...]
Grenouille kızın üzerine eğilmiş,
ensesinden, saçlarından ve elbisesinin
kıvrımından yükselen parfümünü içine çekiyordu [...]
Kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti.
Patrick Süskind*

1.

Önümde yığılmış *Courrier Sud* sayıları içinden, yılsonu balosunun tarihini hesap edip Ocak 1993 sayısını elime aldım. İçinde çok sayıda fotoğraf bulmayı umuyordum ama ne yazık ki sadece birkaç adet, gecenin ortamını yansıtan akademik fotoğraf vardı ve hiçbirini benim aradığım erkeği tespit etmeme izin vermiyordu.

Hayal kırıklığına uğramış olsam da, o dönemin atmosferini hissetmek için farklı sayılara da göz atmaya devam ettim. Lise gazetesi 1990'ların ilk yarısında okul hayatının özetini anlamak için bir altın madeni gibiydi. Tüm etkinlikler burada duyurulmuş ve ayrıntısıyla anlatılmıştı. Sayfaları öylesine çeviriyor, lisenin günlük hayatına ritmini veren olaylar arasında dolaşıyordum: kampüs şampiyonasının sonuçları, ikinci sınıfların San Francisco gezisi, sinema kulübünün programı (Hitchcock, Cassavetes, Pollack), lise radyosunun perde arkası, yazı atölyesine katılanların şiirleri ve metinleri. Jean-Christophe Graff 1992 İlkbahar sayısında benim hikâyemi yayımlamıştı. Aynı yılın eylül ayında tiyatro kulübü

gelecek senenin programını açıklamıştı. Performanslar arasında, Patrick Süskind'in *Koku*'sundan bazı pasajların serbest uyarlaması —o dönemde kulüple ilgilenen annem tarafından yazılan— da vardı. Vinca "Marais Caddesi kızı" rolündeydi, Fanny ise Laure Richis. Renkli gözlü, saf, baştan çıkarıcı iki kızıl kız, romanı yanlış anımsamıyorsa, Jean-Baptiste Grenouille tarafından öldürülüyordu. Ne bu oyuna dair ne de yarattığı tepkilere dair herhangi bir anım vardı. Pianelli'nin kitabını açıp bundan bahsedip bahsetmediğine baktım.

Gazeteci bundan herhangi bir nedenle bahsetmemişti fakat kitabı karıştırırken, fotoğraf albümü bölümünde Alexis Clément'in Vinca'ya gönderdiği mektupların tıpkıbasımlarına denk geldim. Mektupları yüzüncü kere okurken yine ürperdim ve Dalanegra'da hissettiğim hüsrana hissettim. Gerçeğe hafifçe dokunma ama elinden kaçması hissi. Mektupların içeriği ile Clément'in kişiliği arasında bir bağ vardı ama zihinsel bir engel benim bu bağa ulaşmamı engelliyordu. Sanki bilincime "bastırılmış olanın geri dönüşü"nden korkuyormuşum gibi psikolojik bir engeldi. Sorun bendeydi; suçluluk duygum, başkalarından farklı bir çocuk olarak kalsaydım kaçınabileceğim bir dramdan sorumlu olduğuma dair bu inanç. Fakat o dönemde çektiğim acı ve yok edici tutkuyla gözlerim kör olmuş, Vinca'nın saptığı rotayı görememiştim.

Bir sezgiyle harekete geçip cep telefonumu elime aldım ve babamı aradım.

"Benim için bir şey yapabilir misin?"

"Söyle," diye homurdandı Richard.

"Mutfak masasının üzerine eşyalarımı bırakmıştım."

"Evet, dağınıklığı görmemek mümkün değil" dedi.

"Kâğıtlar arasında eski felsefe ödevlerim var, görüyor musun?"

"Hayır."

"Hadi baba, bir bakıver. Ya da telefonu anneme ver."

"Hâlâ dönmedi. Dur, bekle, gözlüğümü takayım."

Ona ne istediğimi anlattım: Telefonunun fotoğraf makinesiyle Alexis Clément'in ödevlerimin üzerine yazdığı notları çekecek ve bana mesajla gönderecekti. İki dakikasını alırdı ama babamın

efsanevi sevimliliğiyle mühürlenmiş düşünceleri ile süslenince en az on beş dakika sürdü. Öylesine dizginlenemez haldeydi ki konuşmamız şu tespitiyle sona erdi:

“Kırk yaşında, lise yıllarına dalıp gitmekten başka bir işin yok mu senin? İşte hayatının özeti bu: Geçmişini deşerek koca bir gün canımızı sıkmak.”

“Teşekkürler baba, görüşürüz.”

Alexis Clément’in el yazısı notlarını aldım ve ekranımda açtım. Bazı ukala yazarlar gibi felsefe öğretmenini de yazdıklarına bakılmasını seviyordu fakat beni ilgilendiren bu düşüncesinin ardındaki değil, el yazısıydı. Fotoğrafı büyüttüm ve harflerini inceledim. Hatları zayıftı. Özensiz yazılmıştı, ne yazdığını anlamak için uğraşmayı gerektiren bir doktor reçetesi gibiydi.

Görüntüleri inceledikçe kalp atışlarımın hızlandığını hissediyordum. Bunları Vinca’ya yazılmış mektuptakilerle ve Marina Tsvetaïeva şiir derlemesinin başındaki notla karşılaştırıyordum. Ve artık şüpheye yer kalmamıştı. Mektuptaki ve kitaptaki nottaki el yazısı birbirinin aynıydı fakat felsefe öğretmenini tarafından düzeltilen ödevlerdekiyle *kesinlikle* aynı değildi.

2.

Kalbimin çarpmasını tüm vücudumda hissediyordum. Alexis Clément, Vinca’nın sevgilisi değildi. İkinci bir adam vardı, bir başka Alexis. Fotoğrafta arkası görünen kararsız silüet, o ünlü pazar sabahı Vinca’nın beraber kaçtığı adam. *Alexis beni zorladı. Onunla yatmak istemiyordum.* Vinca’nın sözleri doğrudu ama ben yanlış yorumlamıştım. Yirmi beş seneden beri herkes yanlış yorumlamıştı. Yeniden kadrajlanmış bir fotoğraf ve öğrencilerin yaydığı bir dedikodu yüzünden Vinca’nın, hiçbir zaman sevgilisi olmayan bir adamla ilişkisi olduğunu sanmıştık.

Kulaklarım uğulduyordu. Bu keşif o kadar çok şeyi içeriyordu ki bir araya getirmekte zorlanıyordum. İlki en trajik olanıydı: Maxime ve ben masum birini öldürmüştük. Clément’in göğsüne ve dizlerine vururken çıkan sesler hâlâ kulağımdaydı. Sahne tüm

açıklığıyla gözümün önündeydi. Demir çubuğumla ona vururken öğretmenin şaşkın ifadesi. *Neden ona tecavüz ettin, pislik herif!* Şaşkınlıktan bozguna uğramış yüzü hiçbir şey anlamadığını ele veriyordu. Onu neyle suçladığımı bilmediği için kendini savnamamıştı. O gün, şaşkınlığının karşısında, benim içimde bir ses yankılanmıştı. Bana silahımı bıraktıran bir toparlanma gücü. Ve sonra sahneye Maxime girmişti.

Gözlerim yaşlar içerisinde, başımı ellerimin arasına aldım. Alexis Clément benim hatam yüzünden ölmüştü ve yapacağım hiçbir şey onu geri getirmeyecekti. Devamını düşünemeyecek kadar bitkin halde on dakika kalakalmıştım. Yanılgımı gözden geçirdim. Vinca'nın, adı Alexis olan bir sevgilisi vardı. Fakat bu kişi felsefe öğretmeni değildi. İnanmakta güçlük çekiyordum. Gerçek olamayacak kadar büyük bir yanılgıydı ama yine de tek olası açıklama buydu.

Peki ama kimdi? Düşününce hayal meyal bir öğrenci geldi aklıma: Alexis Stéphanopoulos ya da öyle bir şey. Bir tür zengin Yunan karikatürü: Tatil zamanı Kiklad Adaları etrafındaki tekne turlarına arkadaşlarını davet eden, bir armatörün oğlu. Arkadaşlarından biri olmadığımı söylememe gerek yok herhalde.

Pauline Delatour'un getirdiği 1992-1993 öğrenim yılı almanasını elime aldım. Yıllık, Amerikan tarzında, o sene boyunca liseye devam etmiş tüm öğrencilerin ve öğretmenlerin dökümünü yapan fotoğraflı bir rehberdi. İsimler alfabetik sırayla sınıflandırıldığı için Yunan'ı ilk sayfalarda bulabildim. Antonopoulos (Alexis), 26 Nisan 1974 Selanik doğumlu. Fotoğrafı tam da onu hatırladığım gibiydi: kıvrıkcık uzun saçlar, beyaz bir gömlek, armalı lacivert bir kazak. Fotoğrafı, hafızamı ateşleyen bir fitil gibi oldu.

Onun sanat ve edebiyat hazırlık sınıfına yazılan nadir erkeklerden biri olduğunu anımsadım. Sportif bir çocuk, kürek ya da eskrim şampiyonu. Bir Helenist, fazla zeki değil ama Sappho'dan ya da Teokritos'tan ezbere pasajlar okuyabilecek biri. Kültürlü biri olma şansına rağmen Alexis Antonopoulos biraz ahmak bir *Latin severden* başka bir şey değildi. Vinca'nın bu aptala vurulmuş olmasına inanmakta gerçekten zorlanıyordum. Öteki taraftan bu konu üzerine konuşmak için doğru kişi degildim.

Peki, açıklayamadığım bir nedenle, Yunan çocuk bana ve Maxime'e kin mi besliyordu? Çantamda tabletimi aradım ama onu, annemin benden aldığı kiralık araçta bırakmıştım. Biraz araştırma yapmak için telefonumla yetindim. 2015 Haziran tarihli ve İsveç Prensi Carl Philip'in evliliğine ayrılmış *Point de Vue* sitesinde fotoğraflı bir röportajda Alexis Antonopoulos'un izine kolaylıkla ulaştım. Antonopoulos üçüncü karısı ile birlikte seremoniye davetli *mutlu azınlıktan* biriydi. Oraya buraya tıklayarak adamın portresini kabataslak çıkarmayı başardım. Yunan işadamı ve filantrop, zamanını biraz California, biraz Kiklad Adaları'nda geçiriyor, jet sosyete hayatı sürdürüyordu. *Vanity Fair* sitesi neredeyse her sene ünlü AmfAR Galası'nda boy gösterdiğinden bahsediyordu. AIDS'e karşı araştırmaları desteklemek amacıyla bağış toplamak için düzenlenen gece, geleneksel olarak Cannes Festivali sırasında, prestijli Eden-Roc Otelinde düzenleniyordu. Antonopoulos, Côte d'Azur ile bağını sürdürüyordu fakat onunla bizim aramızda inandırıcı bir bağ kurmamı sağlayacak hiçbir şey yoktu.

Buradan ilerleyemeyince yolumu değiştirmeye karar verdim. Aslında, çektiğimiz tüm azabın kaynağı neydi? Eski spor salonunun programlı yıkımının üzerimize çökerttiği tehditti. Bu yıkım, lise kampüsüne camdan yeni bir binanın yapımı, içinde olimpik yüzme havuzu olan ultramodern bir spor merkezi inşası ve peyzaj bahçesi yapımı ile yeniden şekil verecek devasa bir çalışma kapsamında gerçekleşecekti.

Bu büyük proje bir yılan hikâyesine dönmüştü —yirmi beş neden beri bahsediliyordu— ama başlayamamıştı çünkü lise hiçbir zaman gerekli parasal kaynağı toparlamayı başaramamıştı. Bildiğim kadarıyla kurumun finansman şekli yıllar içinde değişmişti. Kuruluşu tamamıyla özel olan Saint-Exupery Lisesi daha sonra az çok Milli Eğitim Bakanlığı'nın bünyesine girerek ve ödenekler alarak karma bir yapıya dönüştü. Fakat son yıllarda Saint-Ex'te bir isyan rüzgârı esmişti. Liseyi bürokrasiden kurtarmak için çok güçlü bir özgürleşme iradesi farklı eğitim aktörlerini ele geçirmişti. Hollande'ın başkan seçilmesi her şeyi hızlandırmıştı. Yönetimle bilek güreşi bir nevi ayrılığa neden olmuştu. Lise tarihi otonomi-

sini yeniden kazanmıştı fakat kamu kaynaklarından faydalanma şansını yitirmişti. Okul fiyatları yükselmişti ama bence bu para, öngörülen çalışmaları finanse etmek için gerekli para okyanusunda sadece bir damla su olabilir. Bu tip bir projeye başlayabilmesi için kurumun çok yüksek miktarda bireysel bağış almış olması gerekirdi. Müdire Hanım'ın sabahki törende bundan bahsetmiş olduğunu anımsıyordum. "Kurumumuzun gördüğü en iddialı inşaatın" başlamasını sağlayan "cömert bağışçılarına" teşekkür etmiş fakat isimlerini vermekten kaçınmıştı. Üzerine gidilmesi gereken nokta buydu.

İnternette hiçbir şey bulamadım. En azından, doğrudan erişilebilir hiçbir şey. Bu işlerin finansmanında hiçbir şeffaflık yoktu. Buradan ilerlemek istiyorsam Stéphane Pianelli ile dans etmekten başka çarem yoktu. Bulduğum şeyleri özetleyen bir mesaj gönderdim. İddialarımı kanıtlamak için ona yazı örneklerini gösteren fotoğraflar da gönderdim. Felsefe ödevimin üzerindeki Alexis Clément yazısı ile Vinca'ya yazılmış mektuplar ve kitaptaki atıftaki gizemli erkeğini.

Hemen beni aradı. Telefonu belli bir kaygıyla açtım. Pianelli mükemmel bir idman arkadaşıydı, zihin jimnastiği yapmaya izin veren parlak bir zekâydı ama benim durumum göz önüne alındığında, tehlikeli sulardaydım. Günün birinde bana, Maxime'e ya da Fanny'ye karşı kullanılmayacak şekilde onunla bilgi paylaşmalıydım.

3.

"Hadi be, bu inanılmaz bir şey!" dedi Pianelli hafif bir Marsilya aksanıyla. "Biz bunu nasıl görmezden geldik?"

Gazeteci, Monaco şampiyonası kalabalığının gürültüsünü bastırmak için neredeyse bas bas bağırmak zorundaydı.

"Tanıklıklar ve dedikodular aynı yöndeydi," dedim. "Arkadaşın Angevin haklıydı, herkes başından beri yanıldı."

Dalanegra tarafından yeniden kadrajlanan fotoğraftan ve fotoğraftaki ikinci bir adamın varlığından bahsederek devam ettim.

“Dur bir dakika, o adamın da adının Alexis olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

“Doğru anladın.”

Pianelli duyduğu şeyleri sindirirken uzun bir sessizlik oldu. Telefonun öbür ucundan, beyninin çarkları arasında bilgileri öğüttüğünü neredeyse duyabiliyordum. Bir dakikadan kısa sürede aynı yerde buluşmuştuk.

“Saint-Ex’te başka bir Alexis daha vardı,” dedi. “Yunan biri. Ona Rastapopoulos diyerek dalga geçiyorduk, anımsıyor musun?”

“Alexis Antonopoulos.”

“Evet, o!”

“Bunun üzerine düşündüm,” dedim, “ama aradığımız adam o çıkarsa şaşırırım.”

“Neden olmasın ki?”

“Aptalın tekiydi. Vinca’nın o adamla herhangi bir ilgisi olabileceğini sanmıyorum.”

“Biraz fazla kısa bir tanımlama olmadı mı? Adam zengindi, yakışıklıydı ve on sekiz yaşındaki kızlar zeki tiplerle çıksaydı biz de bilirdik... Ne zorluklar yaşadığımızı anımsamıyor musun?”

Konuyu değiştirdim: “Lisedeki inşaat işlerinin finansmanını kimin yaptığını biliyor musun?”

Pianelli ses geçirmez bir alan bulmuş gibi arkadan gelen gürültü aniden azaldı.

“Birkaç seneden beri Saint-Ex, Amerikan tarzında yönetiliyor; kayıt parası korkunç, birkaç zengin veli binalara isimleri verilmesi karşılığında bağışlar yapıyor, durumu iyi olmayan öğrencilere daha az burs veriliyor.”

“İyi de yapılacak çalışmalar milyonlar tutar. Yönetim bu kadar çok parayı nasıl toplayabildi?”

“Bir kısmını borçlanmıştır bence. Şu anda faiz oranları düşük...”

“Hiçbir kredi bu miktarı karşılayamaz Stéphane. Bu işin üzerine gitsene.”

Bu işte bir bitiyeniği olduğunu görünce söylediğimi duymazdan geldi. “Bunun Vinca’nın ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi yok.”

“Bu işi bir araştır lütfen. Sadece bir şeyi doğrulamayı istiyorum.”

“Bana neyi aradığını söylemezsen hiçbir yere varamam.”

“Bir kişi ya da şirketin, yeni binaların, havuzun ve bahçenin inşasını finanse etmek için hatırı sayılır bir bağış yapıp yapmadığını bilmek istiyorum.”

“Tamam, bir stajyerden rica edeceğim.”

“Hayır, stajyer olmaz! Bu ciddi ve zor bir iş. Deneyimli birinden iste.”

“Güven bana, düşündüğüm kişi trüf peşindeki köpek gibidir. Ayrıca Saint-Ex'i sahiplenmeye çalışan zümreye de bayıldığı söylenemez.”

“Yani senin gibi biri...”

Pianelli bir kahkaha attı ve ağzını aradı: “Bu finansmanın ardında ne bulmayı umuyorsun?”

“Hiç bilmiyorum Stéphane. Ayrıca ben sana başka bir şey soracağım. Francis Biancardini'nin ölümü hakkında ne düşünüyorsun?”

4.

“Bunun iyi bir şey olduğunu, gezegenin bir pislikten kurtulduğunu düşünüyorum.”

Kışkırtıcı esprisi beni güldürmemiştir. “Ciddi bir cevap ver lütfen.”

“Vince meselesini araştırıyor muyduk? Sen neyin peşinde-sin?”

“Bildiğim her şeyi sana anlatacağım, söz. Soygunun sonu kötü bitmiş diyorlar, buna inanıyor musun?”

“Saat koleksiyonu bulunduğundan beri inanmıyorum.”

Pianelli'nin elbette her şeyden haberi vardı. Komiser Debruyne ona bu bilgileri vermiş olmalıydı. “Peki ne sence?” diye sordum.

“Bence bir hesaplaşma meselesi. Biancardini tek başına Côte d'Azur'ü kemiren kanseri temsil ediyordu: çıkarıcılık, politik çürüme, mafya ile tehlikeli ilişkiler.”

Francis'i korumak için sözünü kestim: "Uyduruyorsun. Biancardini'nin Calabri mafyası ile bağlantısı olduğu tam bir uydurma. Savcı Debruyne bile bunu kanıtlayamadı."

"Doğru, Yvan Debruyne'u iyi tanırdım ve bazı dosyalarına erişimim de vardı."

"Elindeki bilgileri gazetecilere veren hukuk insanlarına bayılıyorum. Soruşturmanın gizliliği güzel şey!"

"Bu başka bir tartışmanın konusu," diye sözümü kesti, "ama sana şunu söyleyebilirim ki Francis boğazına kadar batmıştı. Ndrangheta'nın' adamlarının ona ne isim verdiklerini biliyor musun? Çamaşır makinesi! Çünkü en büyük kara para aklama işini o yürütüyordu."

"Debruyne'un sağlam kanıtları olsaydı Francis hapsi boylamıştı."

"O kadar kolay olsaydı..." diye iç çekti. "Şüpheli hesap dökümlerini, yıllardan beri Ndrangheta'nın yerleşmeye çalıştığı Amerika'ya giden paraları gördüm."

Konuşmayı başka bir tarafa çektim: "Maxime bana, politikaya atılma niyetini açıkladığından beri senin onu canından bezdirdiğini söyledi. Neden babasının eski dosyalarını çıkarıyorsun ki? Maxime'in temiz biri olduğunu ve anne babalarımızın eylemlerinden dolayı bizim sorumlu olamayacağımızı gayet iyi biliyorsun."

"Her ağacın kurdu özünden olur, dostum."

"Yani Maxime'in herhangi bir şey yapmaya hakkı yok mu?"

"Anlamamış gibi yapma artiz."

"Senin gibi insanlarda hiç sevmediğim şey de bu Stéphane; bu uzlaşmayı bilmeme, bu sürekli suçlama ve ders verme hali. Halk kurtuluş komitesinin Robespierre versiyonu."

"Benim de senin gibi insanlarda hiç sevmediğim şey şudur Thomas; kendilerini rahatsız eden şeyleri unutmaya kapasiteleri, hep masum olduklarına inanma özellikleri."

Pianelli'nin sesi gittikçe sertleşiyordu. Bilgi alışverişimiz, birbiriyle uzlaşmasının mümkün olmadığı iki dünya görüşünün sınırını temsil ediyordu. Siktirip gitmesini söyleyebilirdim ama ona

---

* Calabri mafyası.

ihtiyacım vardı. Bu yüzden geri çekilmeyi tercih ettim: “Bunu başka zaman yine konuşuruz.”

“Francis’i neden savunduğunu anlamıyorum.”

“Çünkü onu senden daha iyi tanıyorum. Bu arada, onun ölümüne dair daha fazla şey öğrenmek istersen sana bir tüyo vereyim.”

“Konuyu değiştirmekte üstüne yok!”

“*L’Observateur*’ün gazetecisi Angélique Guibal’ı tanıyor musun?”

“Hayır, hiç tanıdık gelmedi.”

“Belli ki polis raporlarına erişimi varmış. Okuduğuma göre Francis bir kan gölü içinde debelenmiş ve katilinin adını pence-resinin camına yazmaya çalışmış.”

“Ah evet, o makaleyi okudum; Parisli gazetecilerin zevzeklikleri.”

“Elbette, hep *yalan haberler*, neyse ki mesleğin onurunu kurtaracak *Nice-Matin* var.”

“Dalga geçiyorsun ama tamamen yanlış da değil.”

“Daha fazla bilgi edinmek için Angélique Guibal’ı arayamaz mısın?”

“Gazeteciler arasında tüyo alışverişi olduğunu falan mı sanıyorsun sen? Paris’teki tüm yazarlarla arkadaş mısın?”

Bu adam zaman zaman ne kadar da sinir bozucu olabiliyordu. Elimde onu ikna edici bir şey olmayınca kaba saba bir manevra yaptım: “Parisli gazetecilerden daha iyiysen bunu bana göster Stéphane. Polis raporunu ele geçirmeye çalış.”

“Attığın yem biraz fazla büyük! Beni böyle gaza getireceğini mi sanıyorsun?”

“Öyle düşünmüştüm. Anca konuşuyorsun. Olimpik Marsilya’nın Paris Saint-Germain’den korktuğunu bilmiyordum. Senin gibi taraftarla ayvayı yemişler.”

“Ne anlatıyorsun sen? Saçmalıyorsun.”

Birkaç saniyenin geçip gitmesini bekledi, sonra leziz yemimi ağzına atıverdi. “Elbette Parislilerden daha iyiyiz,” diye sinirlendi. O sıçığımın raporunu sana getireceğim. Bizde Katar’ın parası yok ama çok daha zekiyiz.”

Bu konuşma tatlı bir atışma ve her türlü farklılıklarımızın ötesinde, bizi her zaman birleştirecek olan şeyle bitmişti. 1993 yılında Olimpik Marsilya taraftarlarına tek *gerçek* Avrupa Kupası'nı getirmişti. Kimsenin bizden alamayacağı şeyi.

5.

Salonun en arkasında duran otomattan bir kahve almak için ayağa kalktım. Küçük bir servis kapısı sayesinde avluya çıkıp bacaklarımı esnettim. "Gezinti"mi biraz da kırmızı tuğlalı gotik esintili sınıfların tarihi binalarına kadar uzattım.

Tiyatro kulübü hep, bir tür özel izinle, lisenin bu en prestijli kanadında çalışırdı. Yan giriş kapısına vardığımda şamata yaparak merdivenlerden inen birkaç öğrenciye denk geldim. Saat akşam altı olmuştu. Güneş batmaya başlamış, dersler yeni bitmişti. Ağaç, sedir, sandal ağacı notaları olan bir kokunun yükseldiği küçük amfitiyatroya giden merdivenleri tırmanmaya başladım. Sahne boştu. Etrafta çerçeveler, siyah beyaz fotoğraflar —yirmi beş seneden beri aynı olan, en parlak oyuncuların fotoğrafları— ve oyun afişleri: *Bir Yaz Gecesi Rüyası*, *L'Échange*, *Altı Kişi Yazarını Arıyor...* Saint-Exupery tiyatro kulübü her zaman elitistti ve ben hiçbir zaman orada kendimi rahat hissetmemiştim. Burada ne dün *Çılgınlar Kulübü* ya da *Fleur de Cactus* oyunu sahnelendi, ne de yarın sahnelenecekti. Kulüp kurallarında sadece yirmi öğrencinin kabul edileceği belirtilmişti. Kulübü annem Zélie ile birlikte yönetirken bile katılmak istememişim. Annabelle burayı daha fazla öğrenciye ve daha az katılmış bir kültüre açmak için elinden geleni yapmıştı fakat alışkanlıkların katılığı yüzünden aslında kimse gerçekten küçük bir açılışın *yüksek* zevkini temsil eden bu kaleyi Def Comedy Jam'in bir bölümüne dönüştürmek istemedi.

Aniden platformun arkasındaki bir kapı açıldı ve Zélie sahnedede belirdi. Bana çok sevimli görüldüğünü söyleyecek değilim.

"Neden buralarda dolanıp duruyorsun Thomas?"

Bir sıçrayışla yüksek tahta platforma yanına çıktım. "Bu sıcak karşılaman gerçekten içimi ısıtıyor."

Gözlerini kırpmadan bana dikti. "Artık evinde değilsin. O zamanlar geçti."

"Ben kendimi hiçbir yerde evimde hissetmedim, yani..."

"Tutma ağlayacağım."

Tam olarak ne aradığımı bilmediğim için olta iğnemi öylesine fırlattım: "Hâlâ yönetim kurulundasın, öyle değil mi?"

"Bundan sana ne?" diye yanıt verdi eşyalarını deri çantasına koyarken.

"Eğer öyleyse inşaat çalışmalarını kimin finanse ettiğini biliyor olmalısın. Üyelere bilgi vermiş olmalılar diye düşünüyorum."

Bana yeni bir ilgiyle baktı. "İlk kısmı borçla finanse edildi," dedi. "Çalışmaların bu kısmı bütçe sırasında onaylandı."

"Peki ya gerisi?"

Evrak çantasını kapatırken omuzlarını silkti. "Gerisi, zamanı gelince onaylanır ama yönetimin bu parayı nereden bulmayı hesapladığını pek bilmiyorum."

Bana bir puan. Hiçbir ilgisi olmayan bir başka soru aklıma geldi: "Jean-Christophe Graff'ı anımsıyor musun?"

"Elbette. Çok iyi bir öğretmendi. Biraz kırıllandı ama iyi bir insandı."

Zélie'nin de ağzından iyi şeyler çıktığı oluyordu.

"Neden intihar ettiğini biliyor musun?"

Beni başından savmaya çalıştı: "İnsanların neden ölmek istediklerini açıklayan mantıklı ve tek bir cevap olduğunu mu sanıyorsun?"

"Ölmeden önce Jean-Christophe bana bir mektup yazmıştı. Bu mektupta bir kadını sevdiğini ama bu aşkın karşılığı olmadığını itiraf ediyordu."

"Platonik aşk birçok insanın kaderi."

"Ciddi ol lütfen."

"Çok ciddiylim, ne yazık ki."

"Senin bu hikâyeden haberin var mıydı?"

"Jean-Christophe bana bundan bahsetmişti, evet."

Bilmediğim bir nedenle, akıl hocam, tanıdığım en akıllı ve en cömert insan olan Graff, Zélie Bookmans'ı severdi. "O kadını tanıyor musun peki?"

“Evet.”

“Kimdi?”

“Canımı sıkıyorsun.”

“Bunu bugün bana söyleyen ikinci kişisin.”

“Öyle görünüyor ki sonuncu olmayacağım.”

“Kimdi o kadın?”

“Jean-Christophe bunu sana söylemediyse, söyleyecek kişi ben değilim,” diye iç çekti.

Yanlış değildi bu ve beni incitiyordu. Ama nedenini biliyordum.

“Bunu bana utandığı için söylemedi.”

“O halde onun mahcubiyetine saygı göster.”

“Sana üç isim vereyim, sen de yanılıyor muyum onu söyle, olur mu?”

“Bunun oyunu olmaz. Ölülerin hatırasına zarar verme.”

Ama bu tehlikeli oyuna direnemeyeceğini bilecek kadar Zélie’yi tanıyordum. Çünkü, birkaç saniyelğine, kütüphaneci kadının benim üzerimde küçük bir iktidarı olacaktı.

Öyle de oldu. Kadife ceketini giyerken kararını değiştirdi: “Bir isim söylemen gerekirse kiminle başlardın?”

İlkini hiç düşünmedim: “O kadın annemdi, değil mi?”

“Hayır! Bu fikirleri nereden buluyorsun?”

Tahta platformun basamaklarından indi.

“Sen miydin?”

Sinirli bir şekilde kırkırdadı: “Olmak isterdim ama hayır.” Amfitiyatronun çıkışına kadar yürüdü. “Çıkarken kapıyı kapatırsın, olur mu?” diye seslendi uzaktan.

Pis bir sırtış yüzünü aydınlatıyordu. Son bir şansım kalmıştı: “Vinca mıydı?”

“Kaybettin. *Bye bye* Thomas!” dedi amfitiyatrodan çıkarken.

6.

Hayali bir seyircinin önünde, sahnede tek başıma kalmıştım. Kara tahtanın yanındaki kapı açık kalmıştı. Bu odaya kimi zaman “kutsal eşya odası” dendiğini hayal meyal hatırlıyordum. Kapıyı itip

içeride hiçbir şeyin değişmediğini gördüm. Yer seviyesinin altında ama oldukça geniş bir odaydı ve hemen hemen her işe yarıyordu: prova kulisi, kostümlerin ve dekorların depolandığı alan, tiyatro kulübünün arşivinin saklandığı yer.

Odanın arka tarafında karton kutular ve dosyalar bulunan metal raflar vardı. Her bir kutu bir seneye tahsis edilmişti. 1992-1993 yılına kadar kutuları takip ettim. İçinde broşürler, afişler, farklı gösterilerden bilet sayılarının hesabının tutulduğu büyük bir defter, sipariş formları, amfi tiyatronun bakım ve malzeme hesapları vardı.

Her şey metodik olarak belgelenmişti, sadece annemin zarif ve küçük el yazısı ile değil, Zélie Bookmans'ın çok daha geniş, yuvarlak ve kopuk el yazısı ile de. Defteri elime aldım ve malzemelere ayrılmış bordrolara göz atmak için odanın tek penceresine yaklaştırdım. İlk bakışta gözüme hiçbir şey çarpmamıştı fakat ikinci okumamda bir şey ilgimi çekti: İlkbahar envanterinde, 27 Mart 1993, Zélie şöyle not etmişti:

1 kızıl peruk kayıp.

Şeytanın avukatlığına soyundum – bu bilgi hiçbir şeyi kanıtlamıyordu, malzemeler hızla zarar görürdü, bir kostümün ya da bir aksesuarın ortadan kaybolması nadir bir şey değildi. Olsun. Benim içimde bu keşfin hakikate doğru atılmış bir adım olduğu hissi vardı. Fakat geri geri yürüyerek ilerlediğim acı ve karanlık bir hakikat.

Kapıyı kapattım ve tekrar kütüphaneye gitmek üzere amfi tiyatrodan çıktım. Eşyalarımı sırt çantama doldurup ödünç alma bankosunun olduğu girişe doğru yürüdüm.

Naif bir bakış, hafif abartılı bir gülüş, dikkat çekici bir şekilde arkaya atılmış saçlar. On metre önümde Pauline Delatour on hazırlık sınıfı öğrencisiyle sohbet ediyordu. İrikıyım ve sarışın iki çocuk, kıyafetleri, aralarındaki konuşmaları ve ter kokularına bakılırsa çetin geçmiş bir tenis maçından dönüyordu.

“Yardımanız için teşekkürler,” dedim *Courrier Sud* sayılarını verirken.

“Size yardım etmek bir zevkti Thomas.”

“Yüzyıllardan beri öyle yürüyor.”

İşi kızıştırmamaya karar verdim. Sadece elimi uzattım, nihayet üzerine numarasını yazdığı fotokopiyi bana verip teslim oldu. Bence ucuz atlatmıştım ama beni bir küfürle ödüllendirmeden edemedi.

“Orospu çocuğu, siktir git!”

Bugün benim bayramımdı. Derginin sayısına göz atmak için arabaya binmeyi bekledim. İlgimi çeken sayfa *Koku*’dan uyarlanan tiyatro oyununun tanıtımıydı. Öğrenciler tarafından yazılan yazı *iki kadın oyuncunun derin oyunculuğu ile öne çıkan sarsıcı bir temsilden* bahsediyordu. Fakat özellikle oyundan fotoğraflara baktım. En büyüğünde yüz yüze bakan Vinca ve Fanny görünüyordu. İki kızıl saçlı kız. Neredeyse ikiz gibiydiler. Hitchcock’un *Vertigo*’sundaki Madeleine Elster ve Judy Barton ikilisi geldi aklıma: Aynı kadının iki yüzü.

Sahnede Vinca kendisi gibi görünüyorsa da Fanny metamorfoz geçirmiş gibiydi. Onunla öğlen yaptığımız konuşmayı tekrar düşündüm. Aklıma bir ayrıntı geldi ve bana her şeyi söylemiş olmaktan uzak olduğunu hissettim.

Genç Kız ve Ölüm

Felaket Meydanı

*Hakikatin içinde ne güzellik
ne de iyilik olduğu zamanlar vardır.*

Anthony Burgess

1.

Saat 19.00

Yolumu yeniden Fontonne Hastanesi'ne çevirmek üzere liseden ayrıldım. Bu sefer danışmaya hiç uğramadan doğrudan kardiyo-loji bölümüne çıktım. Asansörden yeni inmiştim ki bana seslenen pembe pantolon ve bluzlu bir hemşireye denk geldim:

“Siz Annabelle Degalais'nin oğlusunuz!”

Abanoz karası bir ten, arasına sarı röfleler atılmış kıvrıkcık saç-lar, ıslıl ıslıl bir gülümseme: Genç kadın hastanenin donuk orta-mına neşeli bir ışık saçıyordu. Lauryn Hill'in “Killing Me Softly” dönemi havası vardı.

“Benim adım Sophia,” dedi. “Annenizi iyi tanırım. Bizi görme-ye her geldiğinde bize sizden bahseder!”

“Abim Jérôme ile karıştırıyor olmalısınız. Sınır Tanımayan Doktorlar örgütünde çalışıyor.”

Annemin büyük oğlunu övüp durmasına alıştım ve bu övgü-leri hak ettiğine kuşkum da yoktu. Nihayetinde, savaş ya da doğal afetlerle yıkıma uğramış ülkelerde insan hayatı kurtaran biriyle aynı kulvarda olamazdım.

“Hayır, hayır, bahsettiği kişi sizsiniz, yazar olan oğlu. Hatta anneniz aracılığıyla romanlarınızdan birini benim için imzala-mıştınız.”

“Öyle mi...”

Fakat Sophia işin ucunu bırakmadı: “Kitap, hemşirelerin dinlenme odasında! Gelin göstereyim, hemen yan tarafta.”

Bende uyandırdığı merak nedeniyle koridor boyunca onu takip edip odaya girdim. Son romanım *Seninle Birkaç Gün*’ün bir örneğini bana uzattı. Gerçekten de imzalıydı: *Sophia’ya, bu hikâyenin size keyif vermesi ve düşüncelere daldırması umuduyla. Sevgiler, Thomas Degalais*. Fakat yazı bana ait değildi, annemin-kiydi! Aklımdan gerçeküstü bir görüntü geçti: Annem, okurlarının taleplerine yanıt vermek üzere benim imzamı taklit ediyordu.

“Böyle imzaladığım çok kitap var mı?”

“Ona yakın. Hastaneden birçok insan sizi okuyor.”

Bu davranış kafamı karıştırmıştı. Bir şeyleri kaçırmıştım. “Annem uzun zamandır mı burada tedavi oluyor?”

“Geçen Noel’den beri. Onunla ilk ilgilenişim Noel arifesi nöbetime denk gelmişti. Gece yarısı bir kriz geçirmişti. Bu bilgi aklımın bir köşesinde kalmış.”

“Ben Fanny Brahimi’yi görmeye gelmiştim.”

“Doktor biraz önce çıktı,” diye yanıt verdi Sophia. “Onunla anneniz hakkında mı konuşacaktınız?”

“Yo hayır, Fanny benim eski bir arkadaşımdır, ilkokuldan itibaren aynı okullarda okuduk.”

Sophia kafasını salladı. “Evet, Doktor, annenizi bana emanet ettiğinde bunu söylemişti. Birkaç dakikayla onu kaçırmamız kötü oldu.”

“Onu mutlaka görmem gerek, önemli bir şey, sizde cep telefonu numarası var mı?”

Sophia bir an tereddüt etti, sonra üzgün bir şekilde gülümsedi: “Size numarasını verme yetkim yok ne yazık ki. Fakat sizin yerinizde olsam Biot’da bir tur atardım...”

“Neden?”

“Bu akşam cumartesi. Genellikle Dr. Sénéca ile Arcades Meydanı’nda yemeğe çıkar.”

“Thierry Sénéca mı? Biyolog olan?”

“Evet.”

Onu anımsıyordum: Bizim bir ya da iki dönem üstümüzden bir fen öğrencisiydi. Biot 3000’de, kasabanın kıyısına kurulmuş etkinlik alanında tıbbi tahlil laboratuvarı açmıştı. Annemler orada kanlarını aldırıyor, tahlillerini yaptırıyorlardı.

“Yani S  n  ca, Fanny’nin sevgilisi mi?” diye sordum.

“  yle denebilir,” diye kabul etti, fazla gevezelik ettiğinin farkına varıp biraz rahatsız olmuştu.

“Tamam, teşekkürler.”

Koridorun   teki ucuna ulaşmıştım ki Sophia uzaktan bana seslendi: “Sonraki romanınız ne zaman çıkacak?”

Duymazdan geldim ve kendimi asansöre attım. Bu soru genellikle hoşuma giderdi, okurlarımın bana göz kırpı  ı gibiydi. Fakat kabinin kapıları kapandığında asla sonraki romanımın olmayacağını fark ettim. Pazartesi günü Alexis Cl  ment’in cesedi bulunacaktı ve beni on ya da yirmi yıl hapse mahkûm edeceklerdi.   zg  rl     mle birlikte bana kendimi canlı hissettiren tek şeyi de kaybedecektim. Bu i   sıkıcı düşüncelerden kaçmak için elimi otomatik olarak cep telefonuma attım. Babamdan bir cevapsız arama –beni hiçbir zaman aramazdı– ve numaramı nasıl elde ettiğini bilmediğim, Pauline Delatour’dan bir mesaj vardı: “Biraz önce olanlardan dolayı   zg  n  m. Bana ne oldu bilmiyorum. Bazen böyle saçmalıklar yapabiliyorum. Not: Elbet Vinca   zerine yazacağınız kitabın başlığını buldum: *Genç Kız ve Gece*.”

2.

Tekrar arabaya binip Biot kasabasına doğru yola koyuldum. Yola dikkatimi vermekte zorlanıyordum. Aklım lise gazetesinde keşfettiğim fotoğrafa takılıp kalmıştı. Kızıl bir peruk takmış Fanny –ki her zaman sarışındı– Vinca ile kafa karıştırıcı şekilde benziyordu. Sadece sa   rengi değil, havası, yüzünün ifadesi, ba  ını tutu  u da   yle. Bu ikiz gibi birbirine benzeyiş, annemin tiyatro kulübü öğrencilerine yaptırdığı doğaçlama egzersizlerini anımsatmıştı bana. Genç insanları etkileyen, gerçek ve dinamik gözden geçirme   alı  maları. Egzersiz, sokakta rastlanan, bir otobüs du-

rağındaki, bir müzedeki insanların rolüne ardı ardına bürünmeyi gerektiriyordu. Buna bukalemun oyunu diyorlardı ve Fanny bunu mükemmelleştirmişti.

Bir tahmin aklımda şekillenmeye başladı. Ya Fanny ve Vinca yer değiştirdilerse? Ya o meşhur pazar sabahı, Paris trenine binen Fanny idiyse? Bu, tuhaf görünebilirdi fakat imkânsız da değildi. Soruşturmayı yapanların topladığı tanık ifadeleri aklımdaydı. Lisenin güvenlik görevlisi, yolda görenler, Paris treni yolcuları ya da otelin gece görevlisi ne demişti? *Kızıl saçlı, güzel bir kızıl, açık renk gözlü ve pas rengi saçları olan genç bir kadınla karşılaştıklarını.* Hipotezimi destekleyecek kadar belirsiz tanımlamalar. Belki de yıllar boyunca aradığım yol buydu! Vinca'nın hâlâ hayatta olması mantıklı bir ihtimaldi. Tüm yol boyu bu senaryoya bir gerçeklik vermek için zihnimde tekrarlayıp durdum. Bilmediğim bir nedenle, Fanny, Vinca'nın kaçışının üzerini kapamıştı. Herkes Vinca'yı Paris'te aramıştı ama belki de o trene hiçbir zaman binmemişti.

Güneş son ışıklarını da alıp batarken Biot'ya gelmiştim. Halk otoparkı ağzına kadar doluydu. Dörtlülerini yakmış bir sürü araba iki sıra yapmış, otoparktan araç çıkmasını bekliyordu. Kasabayı iki defa turlayıp park edecek yer bulamayınca Combes Vadisi'ne doğru inen Bachettes Yolu boyunca, kaderime boyun eğmiş halde sürdüm. Nihayet sekiz yüz metre aşağıda, tenis kortlarının önünde bir yer buldum. Akan trafiğin yanı başında, yukarı doğru tırmanmaya başladım: Bacaklarda derman bırakmayan, nefesi kesen yüzde yirmilik bir eğim. Tepeye varmıştım ki babam yeniden aradı.

"Merak ediyorum Thomas. Annen hâlâ dönmedi. Bu hiç normal değil. Birkaç şey almak için çıkmıştı."

"Onu aradın değil mi?"

"Elbette, telefonunu evde bırakmış. Ne yapabilirim?"

"Bilmiyorum baba. Boşuna endişelenmediğinden emin misin?"

Annem bütün hayatını gezerek ya da ev dışında geçirdiği için babamın endişesi beni şaşırtıyordu. 2000'lerin başında Afrika'daki kızların okuması için çalışan bir STK'da görevliydi ve çoğu zaman evde yoktu, bu durum eşini hiç rahatsız etmemişti.

“Hayır,” diye yanıt verdi Richard. “Evde misafirlerimiz var, beni asla bu halde bırakmazdıl”

Anlamaya korkuyordum. Richard, eşinin ev işleri ile ilgilenmek için evde olmamasından şikâyet ediyordu!

“Gerçekten endişeleniyorsan hastaneleri aramakla başla.”

“Tamam,” diye homurdandı.

Telefonu kapattığımda nihayet yayalaştırılmış alana varmıştım. Kasaba hâlâ anılarımdaki kadar güzeldi. Tapınak Şövalyeleri’nin egemenliği döneminden izler kalmışsa da özellikle İtalya’nın kuzeyinden gelen halklar Biot mimarisini şekillendirmişti. Günün bu saatinde binaların aşiboyası ve pas rengi dış duvarları, taş sokakları ısıtıyor, ziyaretçilerine Savona ya da Cenova’nın küçük bir şehrinde dolaştıkları hissi veriyordu.

Ana cadde yerel ürün (sabun, parfüm, zeytin ağacından eşyalar) satan butiklerle doluydu fakat cam işleyen, yerel ressam ve heykeltıraşların çalışmalarını sergileyen sanat atölyeleri de vardı. Bir şarap barının önünde genç bir kadın gitariyle Cranberries şarkılarını hafiften katlediyordu fakat alkışlayarak ritim tutan etrafındaki insanlar akşamın başlangıcına tat katıyordu.

Yine de benim kafamda Biot tek bir anıyla özdeş kalmıştı. Altıncı sınıfta, okul hayatımın ilk sunumunu beni her zaman büyüleyen yerel bir hikâye üzerine yapmıştım. On dokuzuncu yüzyılın sonunda, hiçbir görünür neden olmadan, köyün sokaklarından birinde büyük bir bina aniden yıkılmıştı. Bu trajik olay, çocuklarından birinin ilk komünyon ayinini bir akşam yemeğiyle kutlamak üzere bina sakinlerinin bir araya geldiği bir anda gerçekleşmişti. Birkaç saniye içerisinde zavalcılıklar yıkıntılar altında kalmıştı. Kurtarma görevlileri yıkıntıların altından otuza yakın ceset çıkarmıştı. Bu dram uzun süre akıllarda kalmıştı, bir yüzyıl sonra bile travması görünür haldeydi, kimse bu yıkılan bina yerine bir ev inşa etmeye cesaret edememişti. İnatla boş bırakılan alan bugün *Felaket Meydanı* olarak adlandırılıyordu.

Arcades Meydanı’na vardığımda orayı yirmi beş sene önce bıraktığım gibi bulunca şaşkına döndüm. Sainte-Marie-Madeleine Kilisesi’ne kadar üzerinde iki ya da üç katlı, renk renk küçük binalar bulunan kemerli iki galeri ile çevrelenmişti.

Thierry S  n  ca'yı uzun süre aramam gerekmedi. Caf   Les Arcades'da bir masada oturmuştı, sanki beklediği kişi Fanny değil de benmişim gibi bana bir el işareti yaptı. Kısa kesilmiş kahveren-
gi saçları, düzgün burnu, ideal boyda keçi sakalıyla S  n  ca pek de-
điřmemiřti. Kumaş pantolonu, kısa kollu gömleği ve omuzlarına
atılmış bir kazakla *cool* görünüyordu. Bir geminin güvertesinden
atlamış izlenimi vardı ve Sebago'nun bazı eski reklamlarını ya da
gençliğimde, kendilerini sempatik ve rahat insanlar gibi göster-
mek isteyen RPR partisi adaylarının seçim afişlerini anımsattı.
Sonuç genellikle ilk niyetin tam tersi olurdu.

"Merhaba Thierry," dedim yanına giderek.

"Merhaba Thomas. Uzun zaman oldu."

"Fanny'yi arıyorum. Galiba seninle yemek yiyecek."

Eliyle, karşısına oturmam için beni davet etti. "Birazdan gelir.
Bu sabah seni gördüğünü söylemişti."

Pembeye dönmüş gökyüzü eski taşlar üzerine şekersi bir ışık
yansıtıyordu. Havada pesto   orbası ve ağır ateşte pişirilmiş ye-
meklerin leziz kokuları dolanıyordu.

"  in rahat olsun, akşamınızı mahvetmeyeceğim. Sadece iki
dakikada bir şey sorup öğrenmek istiyordum."

"Sorun değil."

Caf   Les Arcades gerçek bir Biot mek  nıydı. Picasso, Fernand
L  ger, Chagall buranın müdavimleri idi. Kare   rt  l   masaları tüm
meydana hafifçe taşıyordu.

"Burası her zaman bu kadar güzel mi? Bir zamanlar annem-
lerle gelirdik."

"O halde kaybolmazsın. Haritası kırk seneden beri aynı."

Bir süre zeytinyağlı biberlerden, kabak  i eği dolmalarından,
baharatlı tavşan etinden ve dış galerileri destekleyen kirişlerin
güzelliğinden bahsettik. Sonra uzun bir sessizlik oldu, ben de
doldurmaya karar verdim.

"Laboratuvar işi nasıl gidiyor?"

"Benimle konuşmak için kendini sıkmana gerek yok Thomas,"
diye yanıt verdi neredeyse saldırgan bir ses tonuyla.

Bu sabah Pianelli'nin de yaptığı gibi bir elektronik sigara çıkar-

dı ve krem karamel kokan fırtlar çekmeye başladı. Kendi kendime, Francis ya da babam gibi erkeklerin, şeker kokulu şeyleri içlerine çekerek zevk alan ve bir kadeh İskoç viskisi yerine ıspanaklı detoks içecekleri içen bugünün erkeklerini gördüklerinde neler düşündüklerini merak ettim.

“Şu eski, aptal ruh eşi teorisini bilir misin?” diye sözü aldı Thierry S  n  ca bakışlarıyla bana meydan okuyarak. “Hepimizin, m  kemmeliyarımızı aramakta oldu  ğumuzu iddia eden teori. Son-suza dek bizi yalnızlığımızdan kurtarabilecek tek insan.”

Hiç tereddüt etmeden yanıt verdim: “    len kitabında Platon bunu Aristofanes’e atfeder ve ben bunun aptalca oldu  ğunu düşünmüyorum. Aksine,   iirsel buluyorum ve bu sembolü seviyorum.”

“Evet, her zaman görev başındaki büyük romantik oldu  ğunu unutmu  şum,” dedi alaycı.

Sözü nereye getirece  ğini bilmediğim için bıraktım ki devam etsin.

“Eh, Fanny de buna inanıyor. On     , on dört yaşlarında böyle şeyler düşünülmesini anlıyorum ama insan kırklarına yaklaştığında sorunlu bir hal alıyor.”

“Bana ne demeye çalışıyorsun Thierry?” diye sordum.

“Zamanın bir yerinde sıkışıp kalmış insanlar vardır. Onlara göre geçmiş bir türlü geçmez.”

S  n  ca’nın portremi çizmekte olduğu izlenimine kapılmıştım ama üzerine konuşmak istediği kişi ben değildim.

“Fanny’nin i  ten i  e neyi düşündüğünü biliyor musun? Günün birinde senin geri dönüp onu arayaca  ğını düşünüyor. Günü gelince, senin onun hayatının kadını oldu  ğunu anlayaca  ğına ve atının üzerinde onu almaya gelip güzel bir hayata yelken a  aca  ğınıza ciddi ciddi inanıyor. Psikiyatride buna...”

“Biraz karikat  rle  tirdi  ğini sanıyorum,” diye sözünü kestim.

“Keşke   yle olsaydı...”

“Uzun zamandır mı birlikte-siniz?”

A  zımın payını verece  ğini düşünmüştüm ama o samimiyetle konuşma yolunu se  ti: “Beş ya da altı senedir. Gerçekten mutlu

olduğumuz ve daha zor geçirdiğimiz zamanlar oldu. Fakat aramız iyi olsa da, güzel bir şeyler yaşıyor olsak da hep seni düşünüyor. Fanny seninle daha yoğun, daha *tamamlanmış* bir ilişkisi olacağını söylemekten de kendini alamıyor.” Thierry Sénéca bakışlarını indirmiş, boğazı düğümlenmiş bir halde, kısık sesle konuşuyordu. Acısı sahte değildi. “Sana karşı, *başkalarından farklı bir çocukla*, savaşmak zor. Senin neyin farklı ki Thomas Degalais, ilişki bozucu ve hayal hırsız olmak dışında?”

Bana bakışlarında hem husumet hem sıkıntı vardı, sanki aynı anda kendisini kötü hissetmesinin nedeni ve potansiyel kurtarıcısıymışım gibi. Bana söyledikleri abartılı geldiği için kendimi haklı göstermeye çalışmadım.

Sakalını kaşdı, sonra ekranına koyduğu bir fotoğrafı bana göstermek için cebinden telefonunu çıkardı: Tenis oynayana sekiz ya da dokuz yaşlarında bir erkek çocuğu.

“Oğlun mu?”

“Evet, adı Marco. Velayeti annesi aldı ve onu yeni sevgilisiyle beraber yaşadığı Arjantin’e götürdü. Oğlumu daha sık göremek beni mahvediyor.”

Hikâyesi dokunaklıydı ama hiçbir zaman yakın olmadığım birinin bu ani iç döküşü beni huzursuz etmişti.

“Bir çocuğum daha olsun istiyorum,” dedi Sénéca. “Fanny ile olsun istiyorum ama aşamadığım bir engel var. O engel de sensin Thomas.”

Ona, psikoloğu olmadığım ve Fanny çocuk yapmak istemiyorsa engelin *kendisi* olduğu yanıtını vermek istemiştım ama adam öyle üzgün ve heyecanlıydı ki onu çökertmek istemedim.

“Sonsuza dek onu beklemeyeceğim,” dedi tehdit edercesine.

“Bu sizin sorunuz, benim değil...”

Cümlemleri tamamlayamadım. Fanny kemerlerin altında belirdi ve aynı masada oturduğumuzu görünce donakaldı. Bana bir işaret yaptı —*beni takip et*— ve kiliseye girmek üzere meydana yürüdü.

“Geldiğin için memnunum Thomas,” dedi biyolog ben sandalyemden kalkarken. “Vakti zamanında bir şeyler halledilememiş, umarım bu akşam bunu halledersin.”

Ona karşılık vermeden masadan kalktım ve kilisenin içinde beni bekleyen Fanny'nin yanına gitmek için üzere pembe kaldırım taşları üzerinde ilerledim.

3.

İçeri girer girmez tütsü ve fûme odun kokusu beni bir meditasyon ortamına soktu. Kilise orta sahına doğru inen bir merdiveni ve ana kapı sundurmasıyla sade bir güzelliğe sahipti. Merdivenin basamaklarından birine oturmuş olan Fanny ona yakın mumun yandığı devasa mum rafının önünde beni bekliyordu.

Günah çıkarmak için en uygun yer mi?

Bu sabah gördüğüm kot pantolonunu, ayakkabıları ve ceketini giymişti. Soğuktan ölüyormuş gibi trençkotunun düğmelerini iliklemiş, dizlerini göğsüne çekip sarmıştı.

“Merhaba Fanny.”

Yüzü beyazdı, gözleri şişmişti, yorgun görünüyordu.

“Konuşmamız gerek, öyle değil mi?”

Sesimin tonu istediğimden daha sert çıkmıştı. Başıyla onayladı. Arabadayken aklımda kurduğum senaryoya dair sorular soracaktım ama gözlerini bana doğru kaldırdı ve orada gördüğüm sıkıntı beni öylesine korkuttu ki, ilk defa gerçeği bilmek istediğimden emin olamadım.

“Sana yalan söyledim Thomas.”

“Ne zaman?”

“Bugün, dün, dünden önce, yirmi beş senedir... Sana hep yalan söyledim. Bugün anlattığım hiçbir şeyin hakikatle ilgisi yok.”

“Spor salonunun duvarında bir ceset olduğunu bildiğini söylediğinde de mi bana yalan söylüyordun?”

“Hayır, o doğru.”

Mumların aydınlattığı başının üstünde antika bir altar panosu kahverengi bir ışıkla parlıyordu. Altın renkli ahşap çerçevenin merkezinde, mantolu Meryem Ana bir eliyle Oğul İsa'nın elini, diğeriyle kızıl bir gül tutuyordu.

“Spor salonunun duvarında bir cesedin gömülü olduğunu yirmi beş seneden beri biliyorum,” diye ekledi.

Zamanın durmasını isterdim. Bana devamını anlatmasını istemiyordum.

“Fakat sen bana söyleyinceye dek, Alexis Clément’in cesedinin de orada olduğunu bilmiyordum,” diye devam etti Fanny.

“Anlamadım.”

Anlamak istemiyorum.

“O sıçtığımin duvarında iki ceset var!” diye bağırdı ayağa kalkarak. “Clément’inkinden haberim yoktu, Ahmed bana hiçbir şey söylememişti ama ötekinden haberdardım.”

“Hangi öteki ceset?”

Bana ne yanıt vereceğini biliyordum ve beynim hakikati reddetmek için çoktan planlar yapmaya başlamıştı.

“Vinca’nınki,” dedi nihayet.

“Hayır, yanılıyorsun.”

“Bu sefer gerçeği söylüyorum Thomas, Vinca öldü.”

“Ne zaman öldü?”

“Alexis Clément ile aynı gece. Kar fırtınasının olduğu, o ünlü 19 Aralık 1992 Cumartesi günü.”

“Nasıl bu kadar kesin bir şekilde konuşabiliyorsun ki?”

Bu sefer güllü Meryem’e gözlerini diken Fanny’ydi. Meryem Ana’nın arkasında hareli iki melek, onun mantosunu uçlarından açıyor, en acizlerin oraya sığınması çağrısı yapıyordu. O anda, hakikatin verdiği acıdan kaçıp onların yanına gitmek istedim. Fakat Fanny kafasını kaldırdı, gözlerimin içine baktı ve tek bir sözle, benim için önemli olan her şeyi yıktı geçti:

“Çünkü onu ben öldürdüm Thomas.”

Fanny

19 Aralık 1992, Cumartesi

Nicolas-de-Staël öğrenci yurdu

Yorgunluktan bitmiş bir halde, aralıksız esniyordum. Moleküler biyoloji ders notlarımın sayfaları gözlerimin önünde dans ediyordu ama beynim artık bunları alacak durumda değildi. Uyumamak için mücadele ediyordum. Soğuk, kemiklerime kadar işlemiş durumdaydı. Ruhumu teslim etmeme ramak kala, ek radyatörüm tozlu ve ılık havadan başka bir şey üfleliyordu. Uyanık kalmak için müzik açtım. Müzik setimin hoparlöründen The Cure'un derin hüznü yayılıyordu: *Disintegration, Plainsong, Last Dance...* Yalnız ruhumun gerçek aynası.

Kazağımın koluyla odanın camında birikmiş olan buharı sil-dim. Dışarıdaki manzara gerçeküstüydü. Kampüs bomboş ve sessiz, sedeften bir kabukla kaplanmıştı. Bir an bakışlarım uzaklara daldı, hâlâ kar tanelerinin birbiri ardına düştüğü gri inciden gökyüzünün ötesine.

Midem yanıyor, karnım gurulduyordu. Dünden beri hiçbir şey yememiştim. Çekmecem ve buzdolabım boştu çünkü cebimde metelik yoktu. Biraz uyumayı kabul etmem ve çalar saatimi sabah 04.30'a kurmam gerekeceğini biliyordum fakat suçluluk duygusu beni engelliyordu. İki haftalık tatil için hazırladığım konu tekrarı programını, hazırlık sınıfı öğrencilerinin üçte ikisini silkeleyip atacak olan tıbbın ilk yılını düşünüyordum. Ve tüm bunların gerçekten bir anlamı olup olmadığını sordum kendime. Daha doğrusu, olmam gereken yerde olup olmadığını sordum. Bende doktor kumaşı var mıydı? Bu sınavı başaramazsam hayatım ne yöne giderdi? Geleceğimi düşününce mutsuz ve donuk bir man-

zaradan başka bir şey göremiyordum. Kar kaplı bir ova bile değil, sonsuz griler seçkisi. Betonların, koca koca binaların, otoyolların, sabahın beşinde uyanmaların grisi. Hastane odalarının, uyandı-
ğınız zaman ağzında kötü bir tat bırakan çeliğin, yapış yapış be-
denlerin. Beni neyin beklediğini biliyordum çünkü hiçbir zaman
bizim lisedeki öğrencilerin çoğunun içinde taşıdığı bu hafifliğe,
bu kaygısızlığa ve iyimserliğe sahip olmamıştım. Geleceğimi her
düşündüğümde korku, sıkıntı, boşluk, kaçış, acı görüyordum.

•

Fakat aniden seni fark ettim Thomas! Rüzgârın etkisiyle öne
eğilmiş siluetin o kış gününün süt beyazlığından ayrılıyordu. Ve
her seferinde olduğu gibi, kalbim göğsümden çıkacak gibi attı ve
öfkem yatıştı. Bir anda uykum kaçtı. Bir anda yaşamak ve ileri
atılmak istedim. Çünkü ancak seninle hayatım dingin, umut ve-
rici, amaç, yolculuk, güneş ve çocuk gülüşleriyle dolu olabilirdi.
Mutluluğa giden eğri büğrü, dar bir yol olduğunu hissediyordum
ama bunu ancak seninle aşabilecektim. Çocukluğumdan beri
içimde taşıdığım acı, sefalet, karanlık seninle birlikteyken hangi
büyüyle silinip gidiyordu bilmiyordum. Fakat sen olmadan hep
yalnız olacağımı biliyordum.

Aniden seni fark etmiştim Thomas ama yanılığım geldiği ka-
dar hızlı bir şekilde yok oldu ve *benim için* gelmediğini anladım.
Merdivenlerden çıktığını ve *onun* odasına girdiğini duydum. Artık
hiç benim için gelmiyordun. Öteki için geliyordun. *Onun* için.
Hep *onun* için.

Vinca'yı senden iyi tanıyordum. Bakışında, devinişinde, bir
tutam saçını kulağının arkasına atışında ya da gülmeden gülen
dudaklarını hafifçe aralamasındaki o şeyi biliyordum. O şeyin
sadece kötücül olduğunu değil, ölümcül olduğunu da biliyordum.
Annemde de vardı, erkekleri deliye döndüren bu kötücül aura.
Sen bilmiyordun ama annem bizi terk ettiğinde babam kendi-
ni öldürmeye çalışmıştı. Bir beton bloğunun demir çubuğunun
üzerine bile isteye kendini atmıştı. Sigorta nedeniyle bunun hep
bir iş kazası olduğunu iddia ettik ama bir intihar girişimiydi. An-

nemin onu o kadar küçük düşürmesinden sonra o sersem adam onsuz yaşayamayacağını söylüyordu ve henüz reşit olmayan üç çocuğunu terk etmeye hazırdı.

Sen, sen farklısın Thomas ama o seni mahvetmeden önce onun etkisinden kendini kurtarman gerekiyordu. Tüm hayatın boyunca pişman olacağın şeyleri sana yaptırmadan önce.

•

Kapımı çaldın, ben de sana açtım.

“Merhaba Thomas,” dedim gözlüğümü burnumun üstünde iterek.

“Merhaba Fanny, yardımına ihtiyacım var.”

Vinca’nın kendisini kötü hissettiğini, birisinin onu dinlemesine ve ilaca ihtiyacı olduğunu anlattın. Ecza dolabımı karıştırdın ve benden ona bir çay hazırlamamı istedin. Aptal gibi, sana verebildiğim tek yanıt, *ben hallederim*, oldu. Ve odamda çay kalmamış olduğu için çöpün dibinden eski bir çay poşeti çıkarmak zorunda kaldım.

Elbette kendimi o yaralı, zavallı küçük kuş Vinca’ya adayacak kadar iyi biri değildim. Sen beni ne zannediyordun? O gelip hayatımızı paramparça etmeden önce mutluyduk! Onun bize neler yaptırdığına baksana! Senin dikkatini çekmek ve seni kışkırtmak için beni neler yapmaya mecbur ettiğine baksana, takıldığım tüm çocukların kollarına beni atan *sendin*. Kötü davranmaya beni zorlayan sendin.

Koridora çıkmadan önce gözyaşlarımı sildim. Orada, hiçbir şey söylemeden, hiç özür dilemeden bana çarptın ve merdivenleri koşarak indin.

•

İşte, Vinca’nın odasıdaydım ve kendimi, bir fincan çayla tek başına, biraz aptal hissettim. Neler konuştuğunuzu duymamıştım ama aynı oyunu oynadığını tahmin ediyordum. En iyi bildiği şeyi: Kendisine zavallı bir kurban rolü vermek için kukla tiyatrosundaki insanları manipüle etmek.

Sıçtığımın çay fincanını komodinin üzerine koydum ve çoktan uyuyakalmış Vinca'ya baktım. Bir yanımda onun neden arzulandığını anlıyordu. Bir yanımda neredeyse onun yanına uzanmak, duru tenini okşamak, kırmızı dudaklarını tatmak, uzun kıvrık kirpiklerini öpmek istiyordu. Fakat diğer yanımda ondan nefret ediyordu ve bir an için annemin görüntüsü Vinca'nınkinin yerine geçince gerildim.

•

Odama geri dönüp çalışmam gerekiyordu ama beni o odada tutan bir şeyler vardı. Yarisına kadar içilmiş bir votka şişesi pencerenin kenarına konmuştu. Şişenin ağzından iki yudum aldım. Sonra odasını karıştırdım, çalışma masasının üzerindeki kâğıtlara baktım, Vinca'nın ajandasına göz attım. Çekmecelerini açtım, elbiselerinden bazılarını denedim ve ecza dolabının içini keşfettim. Orada uyku ilaçları ve sakinleştirici haplar bulmuş olmak beni pek şaşırtmadı.

Mükemmel bir keşin tüm oyuncaklarına sahipti: Rohypnol, Tranxène, Témosta. Son iki kutu neredeyse boştuysa da içinde hipnotik ilaç bulunan kutu doluydu. Bu ilaçları nasıl elde ettiğini merak ediyordum. İlaç kutularının altında Cannes'lı bir doktor olan Dr. Frédéric Rubens tarafından yazılan eski reçeteleri buldum. Belli ki doktor bu uyuşturucu ilaçları şekerlemeymiş gibi yazmıştı.

Rohypnol'un özelliklerini biliyordum. Ana maddesi olan flunitrazepam ciddi uykusuzluk sorunlarında reçete edilirdi ama bağımlılık yaptığı ve çok uzun bir bırakma zamanı olduğu için kullanımı belli bir süreyle kısıtlı olmalıydı. Öylesine ya da uzun dönemli kullanılacak bir ilaç değildi. Ürünün iyice kafayı buldurması için alkolle, hatta morfinle karıştırılarak kullanıldığını biliyordum. Ben hiçbir zaman almamıştım ama kontrol kaybı, tutarsız hareketler ve genellikle hafızanın tümünden kaybı gibi yıkıcı etkileri olduğunu çok duymuştum. Fakültedeki hocalarımızdan biri, bir acil doktoru, gittikçe daha fazla hastanın aşırı doz vakalarından hastaneye kaldırıldığını ve Rohypnol'un kimi zaman tecavüzcüler

tarafından kurbanları direnemesin ve hiçbir şey hatırlamasınlar diye kullanıldığını anlatmıştı. Bir hikâye dolaşıyordu: Grasse'ın kırılık alanındaki *çılgin bir partide* bundan kuvvetli bir doz alan bir kız kendisini ateşe attıktan sonra bir falezden düşmüştü.

Öylesine yorgundum ki düşüncelerim netliğini kaybetmişti. Nereden geldiğini bilmediğim, benzodiazepin tabletini çayda çözdürme fikri bir anda aklıma düştü. Vinca'yı öldürmek istemiyordum. Sadece hayatımdan ve senin hayatından çıkmasını istiyordum. Sık sık, içinde olduğu bir arabanın yoldan çıkıp takla attığını ya da intihar ettiğini hayal ediyordum. Onu öldürmek istemiyordum ama yine de bir avuç tableti elime aldım. Sıcak fincanın içine attım. Sadece birkaç saniyemi almıştı, sanki kişilik yarılmasına uğramışım, sanki sahnenin dışındayım da bu hareketi bir başkası yapmış gibi.

Kapıyı kapattım ve odama geri döndüm. Ayakta kalacak halim yoktu. Bu sefer yorgunluk beni alt etti. Yatağıma uzandım. Ders notlarımı ve anatomi fişlerimi aldım. Çalışmam gerekiyordu, derslerime odaklanmalıydım ama gözlerim kendi kendine kapanıyor ve uyku beni esir alıyordu.

•

Uyandığımda hava karanlıktı. Ateşim yüksekmış gibi terlemiştim. Radyonun saati on iki buçuğu gösteriyordu. Sekiz saat boyunca hiç aralıksız uyuduğuma inanamıyordum. Bu sırada senin geri dönüp dönmediğini de bilmiyordum Thomas. Vinca'nın nasıl olduğunu da bilmiyordum.

Dehşet verici bir korkuyla gidip kapısını çaldım. Yanıt alamayınca odasına girmeye karar verdim. Komodinin üzerindeki çay fincanı boştu. Vinca hâlâ uyuyordu, onu bıraktığım pozisyonunda. En azından kendimi inandırmaya çalıştığım şey buydu ama ona doğru eğildiğimde vücudunun soğuk olduğunu ve nefes almadığını anladım. Kalbim sıkıştı, bir şok dalgası beni harap etti.

Belki de kader böyle yazılmıştı. Belki de en başından beri her şey böyle bitmeliydi, ölüm ve korku içinde. Bir sonraki adımın ne olduğunu biliyordum, ben de kendimi öldürmeliydim. Çok

uzun zamandan beri üzerime yapışmış olan bu sinsi acıdan son-
suza dek kurtulmalıydım. Odanın penceresini ardına kadar açtım.
Buz gibi soğuk hava beni yakalıyor, ısıyor, yutuyordu. Atlamak
için bacağımı çıkardım ama sonuna kadar gitmeyi başaramadım.
Sanki gece, beni içine çektikten sonra, benden kurtulmak istiyor-
du. Sanki ölümün, benim küçük değersiz varlığımla kaybedecek
zamanı yoktu.

•

Bitkin bir halde, kampüsü bir zombi gibi geçtim. Göl, Marron-
niers Meydanı, yönetim binaları. Her şey kapkara, soluk, cansızdı.
Annenin çalışma odası hariç. Tam da aradığım kişiydi. Camın
arkasından silüetini seçtim. Yaklaştım. Francis Biancardini ile
hararetle bir şekilde konuşuyordu. Beni fark ettiğinde başıma
ciddi bir şey geldiğini hemen anladı. Francis ve o, beni karşıladı.
Bacaklarım artık tutmuyordu. Kollarına yığılıp kaldım ve onlara
her şeyi anlattım. Birbiriyle tutarsız, hıçkırıklarla kesilmiş cümle-
ler. Ambulansı aramadan önce koşarak Vinca'nın odasına gittiler.
Ölü bedenini ilk inceleyen Francis oldu. Başını iki yana sallayarak
yardım çağırmanın hiçbir işe yaramayacağını doğruladı.

İşte o anda bayılmışım.

•

Bilincim yerine geldiğinde annenin çalışma odasındaki kanepede,
dizlerimin üzerinde bir örtüyle uzanıyordum.

Annabelle başucumdaydı. Sakinliği beni şaşırtıyor ama bana
güven de veriyordu. Onu hep çok beğenirdim. Onu tanıdığımdan
beri bana karşı çok cömert, çok iyi kalpliydi. Bana destek oldu ve
attığım adımlarda yardım etti. Onun sayesinde bu üniversite oda-
sını hak ettim. Tıp eğitimine kalkışmaya cesaret etmek için bana
güven aşıladı, sen benden uzaklaştığında bana teselli bile verdi.

Kendimi daha iyi hissedip hissetmediğimi sordu ve tam olarak
neler olduğunu ona anlatmamı istedi.

“Sakin hiçbir ayrıntıyı atlama.”

Bunu yaparken, Vinca'nın ölümüne neden olan kaçınılmaz olaylar silsilesini yeniden yaşadım. Kıskançlığım, delilik ânım, aşırı doz Rohypnol. Davranışımı haklı çıkarmaya çalışırken bir parmağını dudaklarımın üzerine koydu.

"Pişmanlığın onu geri getirmeyecek. Vinca'nın cesedini senden başka biri gördü mü?"

"Belki Thomas ama sanmıyorum. Yatakhane tatile çıkmamış tek öğrenciler bizdik."

Elini omzuma koydu, bakışlarımı yakalamaya çalıştı ve ciddiyetle şöyle dedi: "Bundan sonrası hayatının en önemli ânı Fanny. Sadece zor bir karar almak zorunda kalmayacak, bir de bunu çok hızlı bir şekilde alacaksın."

Gözlerimi ondan bir an bile ayırmıyordum, söyleyecekleri bir an bile aklımdan geçmemişti.

"Bir seçim yapman gerek. İlk olasılık, polisi aramak ve onlara gerçeği anlatmak. Bu geceden itibaren hücrede uyuyacaksın. Dava sırasında davacı taraf ve kamuoyu seni un ufak edecek. Medya bu davanın üzerine gidecek. Kıskanç ve şeytani orospu, en yakın arkadaşını, herkesin hayran olduğu, lisenin kraliçesini soğukkanlılıkla öldüren bir canavar olacaksın. Reşit olduğun için cezan düşürülmeyecek."

Bayılacak gibiydim ama Annabelle sonuna kadar gitmekte kararlıydı.

"Hapisten çıktığında otuz beş yaşında olacak ve hayatının geri kalanında hep 'katil' damgasını taşıyacaksın. Başka bir deyişle, hayatın gerçek anlamda başlamadan bitti. Bu akşam, bir daha asla çıkmayacağın bir cehenneme adımını attın."

Boğulacakmış gibi hissediyordum. Sanki kafama bir darbe almıştım, burnumdan içeri sular giriyor ve nefes alamıyordum. Yeniden cümle kurar hale gelinceye kadar bir süre sessiz kaldım: "İkinci olasılık nedir?"

"Cehennemden çıkmak için çırpınıyorsun ve ben sana yardım etmek için hazırım."

"Nasıl olacak anlamıyorum."

Annen sandalyesinden kalktı. “Bu doğrudan senin sorunun değil. Öncelikle, Vinca’nın cesedini ortadan kaldırmak gerek. Gerisini de ne kadar az bilersen o kadar rahat edersin.”

“Ama bir cesedi öylece ortadan kaldıramayız ki,” dedim.

O anda odaya Francis girdi, masanın üzerine bir pasaport ve kredi kartı koydu. Telefonun ahizesini eline aldı ve bir numarayı çevirip hoparlörü açtı:

“Hotel Sainte-Clotilde, iyi akşamlar.”

“İyi akşamlar, yarın akşam için iki kişilik yerinizin kalıp kalmadığını öğrenmek istiyordum.”

“Bir odamız var, sonuncusu,” dedi otel görevlisi fiyat bilgisini vermeden önce.

Francis odayı ayırttığı yanıtını verdi. Rezervasyonu Alexis Clément adına yaptı.

Annen bana bakıyor, planın işlemeye başladığını anlamamı sağlıyor ve devam etmek için sadece benden bir işaret bekliyordu.

“Düşünmen için seni iki dakika yalnız bırakıyorum,” dedi bana.

“Cehennem ve hayat arasında bir seçim yapmak için iki dakika düşünmeye ihtiyacım yok.”

Beklediği cevabın bu olduğunu bakışlarından anlamıştım. Yanıma oturdu, beni kucakladı.

“Bir şeyi anlamam lazım. Bu plan ancak benim söylediklerimi harfiyen yaparsan işe yarayabilir. Soru sormak, açıklama ya da mantık aramak yok. Tek şart bu ama kesinlikle pazarlığa tabi değil.”

Böyle bir planın nasıl işleyeceğini hâlâ bilmiyordum ama Annabelle ve Francis’in durumu kontrolleri altına aldıklarına ve onarılamaz durumu onarabileceklerine dair bir izlenimim olmuştu.

“En küçük bir hata yaparsan her şey biter,” diye beni uyardı Annabelle. “Sadece hapse girmekle kalmazsın, Francis ve beni de içeri tıktırırsın.”

Sessizlik içinde düşündüm ve ne yapmam gerektiğini sordum.

“Şimdilik plan, yarın zinde olmak için gidip uyuman,” diye yanıt verdi.

En saçma olan da ne biliyor musun? O gece çok iyi uyudum.

Ertesi sabah annen beni uyandırdı, üzerinde bir kot pantolon ve bir erkek ceketi vardı. Saçlarını topuz yapıp bir spor şapkasının altına saklamıştı. Bir Alman futbol kulübünün şapkası. Bana kızıl bir peruk ve Vinca'nın beyaz puantiyeli pembe kazağını uzattığında planının ne olduğunu anlamıştım. Tiyatro kulübünde bir başkasına dönüşmemizi istediğinde yaptırdığı doğaçlama egzersizleri gibiydi. Hatta bu kimi zaman bir oyunda rolleri dağıtma yöntemiymi. Fakat bu sefer doğaçlama beş dakika değil, tüm gün sürecekti ve bir tiyatro temsili için değil, hayatım için oynayacaktım.

Vinca'nın kıyafetlerini giyip peruğu taktığımda hissettiklerim hâlâ aklımda. Bir bütünlük, heyecan ve tamamlanma hissi. Vinca *olmuştum*. Sadece onda olan bir tür zarif havailik, hafiflik, rahatlık, hazırcevaplılığa sahip olmuştum.

Annen, Alpine'in direksiyonuna geçti ve kampüsten çıktık. Güvenlik görevlisi bariyeri kaldırırken ve iki karayolları görevlisi kavşaktaki karları temizlerken onlara selam vermem için pence-remi açtı. Antibes Garı'na vardığımızda SNCF bir önceki günkü iptal seferleri telafi etmek için Paris'e ek sefer koymuştu. Annen bize iki bilet aldı. Başkente yolculuk rüzgâr gibi geçti. Beni iyice fark etsinler ve kabaca hatırlasınlar diye tüm vagonlarda dolaştım ama aynı yerde hiç çok uzun süre kalmadım. Paris'e vardığımızda annen Saint-Simon Sokağı'ndaki oteli seçtiğini çünkü altı ay önce orada konakladığını ve gece görevlisinin kolaylıkla kandırılabilir kadar yaşlı olduğunu söylemişti. Otele akşam saat ona doğru vardığımızda, ertesi sabah şafakla birlikte yola çıkacağımız bahanesiyle oda ücretini ödemek istedik. Vinca'nın gerçekten oraya geldiğine inandırmak için arkamızda yeterince delil bıraktık. Vişneli kola ısmarlama fikri benimdi, Vinca'nın DNA'sını taşıyan bir saç fırçasını banyoda unutma işini de annen halletti.

En saçma olanı da neydi biliyor musun? İki bira ve bir Rohypnol tableti alarak bitirdiğim o gün, hayatımın en baş döndürücü günlerinden biriydi.

Yeryüzüne geri dönüş de aynı heyecan içinde geçti. Ertesi sabah her şey yeniden tatsız ve endişe verici hale dönmüştü. Uyanmamla birlikte neredeyse boğulacaktım. Bu suçluluk ve kendimden tiksiniye duygusunu taşıyarak bir gün daha yaşamamanın ne anlamı geldiğini bilmiyordum. Fakat annene, sonuna kadar gideceğime dair söz vermiştim. Hayatımı zaten mahvetmiştim, kendimle birlikte onu da dibe çekmeyecektim. Güneşin ilk ışıklarıyla otelden ayrılıp metroya bindik. Önce 12. hat, Rue de Bac'dan Concorde'a, sonra doğrudan Lyon Garı. Bir önceki gün Annabelle bana Nice'e dönüş bileti almıştı. O daha sonra kendisini Dax, Landes'a götürecek trene yetişmek için Montparnasse Garı'na gidecekti.

Garın karşısındaki kafede, benim için asıl en zor olacak kısmı söyledi: Yaptığım şeyle yaşamayı öğrenmek. Ama bunu başarabileceğimden hiç kuşku duymadığını çünkü tıpkı kendisi gibi benim de bir savaşçı olduğumu ve en çok saygı duyduğu insanların bunlar olduğunu ekledi.

Bizim gibi kadınlar için hayatın dur durak bilmeden savaş olduğunu anlattı, her şey için, sürekli mücadele etmek gerekirdi. Güçlülerin ve zayıfların genellikle zannettiğimiz gibi olmadığını, birçok insanın sessiz sessiz, kendi içinde acı dolu mücadeleler verdiğini anlattı. Gerçek bahsin zaman içerisinde yalan söylemeyi öğrenmek olduğunu, başkalarına iyi yalan söyleyebilmek için öncelikle kendine yalan söylemek gerektiğini anlattı.

Tek bir yalan söyleme şekli vardır Fanny, gerçeği inkâr etme: Yalanın gerçek oluncaya kadar gerçek, yalanın tarafından yok edilir.

Annabelle bana trenime kadar eşlik etti ve sarıldı. Son sözleri, kanın anısıyla yaşayabileceğimizi bana söylemek oldu. Bunu biliyordu çünkü kendisi de bunu deneyimlemişti. Düşüncelere daldıran şu cümleyle beni bıraktı: "Uygarlık, yakıcı bir kaosu üstündeki önemsiz bir zardan başka bir şey değildir."

14

Bum

*Gecenin içinde yok olmuştu.
Ve bunu bildiği anda,
bilmeyi bırakmıştı.*
Jack London

1.

Fanny ateşlenmiş gibi sayıklayarak anlattığı hikâyesini bitirmişti. Taşın içine oyulmuş basamaklardan ayrılmış, kilisenin ortasında, dengesini yitirdi yitirecek, ayakta duruyordu. Ahşap sıraların arasında sallanırken bana fırtınada batmakta olan bir geminin son yolcusu izlenimini veriyordu.

Ben de daha cesur değildim. Nefesim neredeyse kesilmişti. Öylesine aparkat yemiştım ki nakavt olmakla kaos arasında gidip geliyordum. Zihnım öylesine dolmuştu ki olaylara doğru açıdan bakamıyordum. *Vinca, Fanny tarafından öldürülmüştü ve annem cesedini yok etmekte sağlam bir işbirliği yapmıştı...* Hakikati reddetmiyordum ama annemin ve arkadaşımın her zaman tanıdığım karakterlerine uygun düşüyor gibi gelmiyordu.

"Fanny bekle!"

Genç kadın koşarak kilisenin dışına çıkmıştı. Bir saniye önce düşüp bayılmak üzereydi, şimdiyse sanki hayatı buna bağlıymış gibi koşuyordul

Siktir!

Merdivende sendelediğim için kilise avlusuna çıkıncaya kadar Fanny çoktan uzaklaşmıştı. Arkasından koştum ama bileğimi fena halde burkmuştum. Çok ilerlemişti ve benden daha hızlıydı.

Kasabayı topallayarak geçtim ve olabildiğince hızlı bir şekilde Vachette Yokuşu'ndan indim. Üzerinde para cezası olan arabamı buldum, direksiyona geçtim ve ne yapmam gerektiği konusunda tereddüt ettim.

Annem. Annemle konuşmam gerekiyordu. Fanny'nin anlattıklarını doğrulayabilecek, yanlış ve doğruyu birbirinden ayırma yardım edebilecek tek kişi oydu. Kilisenin içinde kapatmış olduğum telefonumu yeniden açtım. Babamdan yeni bir arama yoktu fakat Maxime mesaj atıp kendisini aramamı istemişti. Onu hemen aradım.

"Konuşmamız gerek Thomas. Bir şey keşfettim. Çok ciddi bir şey..."

Sesindeki heyecanı hissediyordum. Sadece korku değil, sahici bir çaresizlik de vardı.

"Söylesene."

"Telefonda olmaz. Sonra Kartal Yuvası'nda buluşuruz. Saint-Ex gecesi için okula geldim sayılır, biraz kampanya yapmam gerekiyor."

Yolda, Mercedes'in sessizliğinde, düşüncelerimi sıraya sokmaya çalıştım. 19 Aralık 1992 Cumartesi günü, Saint-Exupéry Lisesi kampüsünde, birkaç saat arayla *iki cinayet* işlenmişti. Önce Alexis Clément, sonra Vinca. İki cinayetin birbiriyle ilişkisi nedeniyle annem ve Francis üçümüzü, Maxime'i, Fanny'yi ve beni korumak için bir senaryo ortaya koydular. Öncelikle bizi korumak için iki cesedi ortadan kaldırmak ve daha sonra —ki burası dahice— suç mahalini Côte d'Azur'den Paris'e taşımak.

Bu senaryoda romantik bir şeyler vardı —genç evlatlarını korumak için her türlü riski almaya hazır ana babaların işbirliği— fakat beynim bunu reddediyordu çünkü işin içinde Vinca'nın ölümü vardı.

Fanny'nin bana söylediklerini düşününce aklıma takılan bir noktayı aydınlatmak için bir doktoru aramaya karar verdim. New York'taki doktorumu aramaya çalıştım ama elimde sadece hafta sonu açık olmayan muayenehanesinin numarası vardı. Başka birini de bulamayınca çözümü abimi aramakta buldum.

Bir kahramanın kardeşi olmak insanın gözünü korkutuyordu. Onunla her konuştuğumda çocukları iyileştirmeye ayıracağı zamandan çalışırmışım izlenimine kapılıyordum ve bu da konuşmamıza garip bir hava veriyordu.

“Merhaba kardeşim!” diye açtı telefonu. Her zamanki gibi ilişimsel olmaktan uzak coşkusu beni boğuyordu.

“Merhaba Jérôme, nasıl gidiyor hayat?”

“Hoşbeş yapmayı bırak da senin için ne yapabilirim onu söyle.”

En azından bugün işimi kolaylaştırıyordu.

“Bu öğleden sonra annemi gördüm. Kalp krizi geçirdiğini biliyor muydun?”

“Elbette.”

“Neden bana söylemedin?”

“Söylemememi benden o rica etti. Seni endişelendirmek istemedi.”

Saçmalıyorsun...

“Rohypnol’u biliyor musun?”

“Evet, elbette. Tam bir zırvalık ama artık reçete edilmiyor.”

“Sen daha önce aldın mı?”

“Hayır, bunu neden bilmek istiyorsun ki?”

“Yazdığım bir roman için gerekli. 1990’larda geçiyor. Ölümcül hale gelmesi için kaç tablet yutulması gerekir?”

“Hiç bilmiyorum, dozajına bağlı. Tabletlerin çoğu 1 mg flunitrazepam içeriyordu.”

“Yani?”

“Yani organizmadan organizmaya değişir.”

“Bana hiç yardımcı olmuyorsun.”

“Kurt Cobain de intihar etmek için ondan almıştı.”

“Ben kafasına silah sıktığını sanıyordum.”

“Ben birkaç ay öncesinde başarısız olan intihar girişiminden bahsediyorum. O dönemde midesinde elliye yakın tablet bulunmuştu.”

Fanny bir avuç tablet demişti, elli tane olamaz.

“Peki ya on beş tane alırsan?”

“Fena halde kendini kaybedersin, komaya girmiş gibi, özellikle de alkolle karıştırırsan. Ama tekrar söylüyorum, bu dozajına bağlı.

1990'lerde bunu üreten laboratuvar piyasaya 2 mg'lık tabletler de çıkarmıştı. Bu durumda on beş tablet ve Jim Bean seni öteki tarafa uçurmaya yeter."

Başa döndük...

Daha önce aklıma gelmeyen bir soru geliverdi. "Yaklaşık yirmi yıl önce Cannes'da doktorluk yapan Frédéric Rubens'i duymuş muydun?"

"Dr. Mabusel Herkes onu tanırdı ama pek de iyi tanınmazdı."

"Mabuse ilk adı mı?"

"Başka isimleri de vardı," dedi Jérôme kıkırdayarak. "Zehir Frédo, Satıcı Fred Krueger... Kendisi de keşti ve satıcıydı. Aklına gelebilecek tüm kaçak işlerde eli vardı: doping, illegal ilaç satma, reçete sahtekarlığı..."

"Tabipler Birliği'nden çıkarılmış mıdır?"

"Evet ama yeterince erken olmamıştır."

"Hâlâ Côte'da mı yaşıyor, biliyor musun?"

"Kullandığı onca şeyle uzun yaşamadı. Ben öğrenciyken Rubens ölmüştü. Yeni kitabın tıbbi korku kitabı mı?"

2.

Okula vardığımda akşam çökmüştü. Otomatik bariyer açık tutulmuştu. Güvenlik görevlisinin sadece listede adınızın olup olmadığını doğrulaması gerekiyordu. İsmim hiçbir yerde yoktu ama adam beni birkaç saat evvel görmüştü. Beni tanıdı ve arabamı gölün yanındaki otoparka bırakmamı isteyerek içeri soktu.

Gece şehir muhteşemdi, güneşin altında olduğundan daha uyumlu ve tutarlı görünüyordu. Poyrazın etkisiyle bulutlar dağılmıştı, gökyüzü berraktı ve yıldızlarla doluydu. Otoparktan itibaren mumlar, meşaleler ve led ışıklar kampüse büyümlü bir hava veriyor ve ziyaretçileri eğlencenin olduğu yere doğru yönlendiriyordu. Dönemlere göre farklı partiler vardı. Spor salonunda gerçekleşen 1990-1995 dönemi öğrencilerini ağırlıyordu.

Salona girdiğimde bir gariplik hissettim. Teması 1990'ların en kötü kıyafetleri olabilecek bir kıyafet balosunu andırıyordu. Kırk-

larındaki insanlar Converse'lerini, yüksek belli yırtık 501'lerini, Schott bomber ceketlerini ve oduncu gömleklerini kutularından çıkarmışlardı. En sportif olanlar kargo pantolonlarını, Tacchini takımlarını ve Chevignon şişme montlarını giymişti.

Uzaktan, Chicago Bulls forması giymiş olan Maxime'i fark ettim. Çoktan milletvekili seçilmiş gibi insanlar etrafına toplanmıştı. Macron ismi herkesin ağzındaydı. Girişimcilerden, serbest meslek sahiplerinden ve beyaz yakalılarından oluşan bu buluşmada, ülkenin nasıl artık kırk yaşından küçük, İngilizce konuşan, ekonominin işleyişini bilen ve pragmatik bir şekilde eski ideolojik ayrımları geride bırakma iradesini ortaya koyan bir başkan tarafından yönetildiğini hâlâ anlayamıyordu. Bu ülkede bir şeyler bir gün değişecekse ya şimdi olmalıydı ya da asla.

Maxime beni fark ettiğinde bana eliyle, "On dakika?" diye işaret etti. Başımı salladım ve beklerken kalabalığın içine girdim. Salonu boylu boyunca geçip ironik bir şekilde, yirmi beş seneden beri Alexis Clément ve Vinca'nın cesetlerinin çürüdüğü duvarın önüne kurulmuş büfeye yürüdüm. Binanın içi led ışıklarla ve eski posterlerle donatılmıştı. Bu sabah olduğu gibi hiçbir özel rahatsızlık hissetmiyordum. Fakat beynimin, Vinca'nın ölümünü reddetmek için her türlü savunmayı harekete geçirdiğini biliyordum.

"Size ne ikram edebilirim Mösyö?"

Tanrıya şükürler olsun bu sefer alkol vardı. Hatta istenen kokteyli hazırlayan bir barmen de vardı.

"Bir *caipirinha* yapabilir misiniz?"

"Memnuniyetle."

"İki tane olsun!" dedi arkamdan bir ses.

Arkama döndüm ve Maxime'in Antibes belediye multimedya kütüphanesini yöneten kocası Olivier Mons'u tanıdım. İki küçük kızının sevimliliklerinden dolayı onu tebrik ettim ve "çok da güzel olmayan o eski güzel günlerden" birkaç anekdot paylaştık. Ben onu ukala bir entel olarak anımsıyordum ama sevimli ve esprili biri çıkmıştı. On dakika sohbet ettikten sonra Maxime'in birkaç günden beri çok endişeli olduğunu söyledi. Sıkıntısının nedenini sakladığı kesindi ve benim bir şeyler bildiğimden de emindi.

Gerçeğin yarısını söylemeye karar verdim ve sonraki seçimlerde Maxime'in bazı düşmanlarının onu aday olmaktan vazgeçirmek için kirli çamaşırlarını çıkarmaya çalıştıklarını anlattım. Bunun biraz da siyasete girmenin bedeli olduğunu anımsatarak muğlak konuşmayı tercih ettim. Ona yardım etmek için her zaman yanında olduğuma ve bu tehditlerin yakında uzak bir hatıradan başka bir şey olmayacağına dair söz verdim.

Ve Olivier bana inandı. Bu da hayatın garipliklerinden biriydi. Doğuştan endişeli biri olmama rağmen insanları rahatlatılabilmek gibi tuhaf bir gücüm vardı.

Barmen içkilerimizi verdi ve kadeh kaldırdıktan sonra davetlilerin kıyafetlerine bakıp dalga geçtik. Bu açıdan Olivier de benim gibi sade görünüyordu. Bunu herkes için söylemek mümkün değildi. Kadınların büyük kısmı belli ki göbeklerin açık gezildiği bir dönemin nostaljisi içindeydi. Kimileri kot şortlar, tişörtlerin üzerine askılı elbiseler, boyuna yapışan kolyeler ya da çantalarına bağladıkları bandanalarla dolaşıyordu. Neyse ki kimse platformlu Buffalo ayakkabıları giymeye cüret etmemişti. Tüm bunların anlamı neydi? Sadece eğlenmek mi yoksa kayıp giden gençliklerinden bir parçayı tutmaya çalışmak mı?

İkinci kokteylimizi de söyledik.

"Bu sefer *cachaça*'yı korkarak koymayın amal" dedim.

Barmen beni ciddiye aldı ve çok sert bir içki hazırladı. Olivier ile vedalaştım ve elimde kokteylimle sigara içenlerin topladığı terasa yürüdüm.

3.

Gece daha yeni başlamıştı ama bir adam, salonun arka tarafında açıkça kokain pazarlığı yapıyordu. Her zaman kaçtığım her şey. Eski deri bir ceket ve bir Depeche Mode tişörtü giymiş olan Stéphane Pianelli demirlere dirseklerini yaslamış, elektronik sigarasından çekip alkolsüz birasını içiyordu.

"Demek konsere gitmedin?"

Başıyla masaların altında saklanarak oyun oynayan beş yaşında bir erkek çocuğunu gösterdi.

“Ernesto’ya annemler bakacaktı ama son dakika bir işleri çıktı,” dedi baharat kokulu dumanı üflerken.

Pianelli’nin takıntısı oğluna verdiği isimden bile belli oluyordu.

“Ona Ernesto adını sen mi verdin? Ernesto Guevara’dan mı?”

“Evet, neden ki? Beğenmedin mi?” diye sordu bir kaşını tehditkâr şekilde kaldırarak.

“Yo beğendim,” diye yanıt verdim onu kızdırmamaya çalışarak.

“Annesi fazla klişe olduğunu düşünüyordu.”

“Annesi kim?”

Yüzü asıldı. “Tanımazsın.”

Pianelli beni güldürüyordu. İnsanların özel hayatıyla ilgilenmeyi, onun özel hayatı olmaması koşuluyla meşru buluyordu.

“Céline Feulpin, öyle değil mi?”

“Evet o.”

Onu iyi hatırlıyordum. Haksızlıklara karşı çok duyarlı, liselilerin grev hareketlerinde her zaman en önde olan bir kızdı. Pianelli’nin kadın versiyonu olarak edebiyat fakültesine devam etti. Aşırı sol hareketi içerisinde öğrenci ve azınlık hakları için beraber mücadele ettiler. Ona en son, iki ya da üç sene önce, bir New York-Cenevre uçuşunda rastlamıştım. Büyük bir değişim geçirmişti. Bir Lady Dior çanta takıyor ve çok âşık olduğu her halinden belli İsviçreli bir doktora eşlik ediyordu. Merhabalaştık, onu çok neşeli ve coşkulu görmüştüm, tabii bunu Pianelli’ye söylemedim.

“Sana söyleyeceklerim var,” dedi konuyu değiştirerek.

Yana doğru bir adım attı ve led ışıkların beyaz ampullerinden biri aniden yüzünü aydınlattı. Onun da gözlerinin altı, uzun zamandır uyumuyormuş gibi halkalanmıştı.

“İnşaatın finansmanı ile ilgili bir bilgi edindin mi?”

“Pek sayılmaz. Stajyerim iş üzerinde ama kalın bir sır perdesi var. Bir şey bulunca sana haber verecek.”

Gözleriyle oğlunu aradı ve ona küçük bir hareket yaptı. “Bununla birlikte projenin son haline bir göz atabildim. Çalışmalar gerçekten devasa. Bazı aşırı pahalı şeylerin kullanılacak olması da gözümünden kaçmadı.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Devasa bir gül bahçesinden: Melekler Bahçesi. Duymuş muydun?”

“Hayır.”

“Çılgınca bir şey. Şu anda lavanta tarlası olan yerden göle kadar uzanacak bir meditasyon alanı inşa etmeyi amaçlıyorlar.”

“Meditasyon alanı da ne?”

Omuzlarını silkti. “Stajyerim telefonda söyledi. Pek bir şey anlamadım ama sana söyleyecek başka bir şeyim var.”

Gizemli bir havaya büründü ve cebinden üzerine notlar aldığı bir tomar kâğıt çıkardı. “Francis Biancardini’nin ölümüyle ilgili polis raporunu ele geçirdim. Zavallı adamı çok hırpaladıkları doğru.”

“İşkence mi etmişler?”

Gözlerinden kötücül bir kıvılcım çıktı. “Evet, fena halde. Bence hesaplaşma işi olduğu tezini kuvvetlendiriyor.”

İç çektim. “Ne hesaplaşması Stéphan? Hâlâ mafya ve para aklama hikâyesi mi anlatıyorsun? Bir düşünsene ya. Francis onlar için çalışıyor olsa bile —ki ben buna inanmıyorum— neden onu yok etsinler?”

“Belki de ‘Ndrangheta’nın adamlarını üçkâğıda getirmeye çalışmıştır.”

“İyi de ne yapmak için? Yetmiş dört yaşındaydı, yeterince malı mülkü vardı.”

“Bu adamlar asla yetinmez.”

“Saçmalıyorsun. Kendisine saldıran kişinin adını gerçekten kendi kanıyla yazmaya çalışmış mı?”

“Hayır, kız bunu makalesine dram katmak için uydurduğunu bana itiraf etti. Fakat Francis ölmeden hemen önce birini aramaya çalışmış.”

“Kim olduğunu biliyorlar mı?”

“Evet, senin annenmiş.”

Taş kesilmiştim, bana fırlattığı bombayı etkisiz hale getirmeye çalıştım: “Mantıklı, onlar komşuydu ve okuldan beri birbirleriyle görüşüyorlardı.”

Başını salladı ama gözleri şöyle diyordu: *Git bunu başkasına anlat ahab, ben yemem.*

“Telefonu açıp açmadığını biliyorlar mı?”

“Bunu ona sorarsın,” diye yanıt verdi.

Alkolsüz birasını bitirdi.

“Hadi, eve dönüyoruz, yarın futbol antrenmanının var,” dedi oğlunun yanına giderken.

4.

Salona bir göz attım. Maxime’in etrafı hâlâ küçük tebaasıyla çevriliydi. Terasın öteki ucuna, votka shot’ları ikram eden ikinci bir bar koymuşlardı.

Bir bardak (votka nane) aldım, sonra bir tane daha (votka limon). Yaptığım akıl kârı değildi ama ne eve ne de yarın antrenmana götüreceğim çocuklarım vardı. Ne alkolsüz bira ne de ıspanak suyu severdim ve belki de gelecek hafta hapiste olacaktım...

Annemi bulmam gerekiyordu. Neden kaçmıştı? Benim hakkı keşfedeceğimden mi korkmuştu? Francis ile aynı sonu paylaşacağından mı korkuyordu?

Üçüncü bir votka shot’tan (vişneli) sonra sarhoşken daha iyi düşünebildiğime inandım. Uzun vadede bu elbette doğru değildi ama sarhoşluk yerleştiği süre içerisinde, kimi zaman kısa bir kendini iyi hissetme dönemi oluyor ve bu dönemde, büyük zihinsel kaostan hemen önce, birbiriyle çarpışan düşünceler bir kıvılcım yaratıyordu. Annem kiralık arabamı almıştı. Arabanın elbette GPS’i vardı. Kiraladığım şirketi arayabilir, arabamı çaldıklarını söyleyebilir ve nerede olduğunu sorabilirdim. Bu yapılabilir bir şeydi fakat cumartesi akşamı kimseyi bulamazdım.

Yol için son bir votka shot (portakal). Beynim fırıl fırıl dönüyordu. Baş döndürücüydü ama uzun sürmeyecekti. Neyse ki daha parlak bir fikir aklıma geldi. Neden arabada kalmış olan iPad’imin yerini belirlemiyordum ki? Modern ve kabul edilen gözetleme yöntemi buna izin veriyordu. Telefonumdan ilgili uygulamayı açtım. Parametreler doğru girildiğinde yeterince etkiliydi ve yüzde elli ihtimalle işe yarıyordu. Bilgilerimi girdim —e-posta adresim ve şifrem— ve nefesimi tuttum. Harita üzerinde bir nokta yanıp sön-

meye başladı. İki parmağımla haritayı büyüttüm. Tabletim hâlâ arabadaysa, Cap d'Antibes'in güney noktasındaydı, bildiğim bir yerde, denizin kenarındaki patikada dolaşmak isteyen turistlerin ve restoran müşterilerinin arabalarını park ettiği Keller Plajı otoparkında.

Hemen babamı aradım. "Annemin arabasını buldum!"

"Nasıl buldun?"

"Ayrıntıları sonra anlatırım ama Keller otoparkında."

"Annabelle'in orada ne işi var Tanrı aşkına?"

Bir kez daha onun korkunç bir şekilde endişeli olduğunu hissettim ve benden bir şeyler sakladığını anladım. Şiddetle reddetti ve beni sesimin tonun yükseltmeye zorladı: "Canımı sıkıyorsun Richard! Bir sorun olduğunda beni arıyorsun ama bana güvenmiyorsun."

"Tamam, haklısın," diye kabul etti. "Annen giderken yanına bir şey almış..."

"Ne almış?"

"Av silahlarımdan birini."

Ayaklarımın altından yer çekildi sanki. Annemi bir silahla düşünemiyordum. Gözlerimi üç saniye kapadım ve zihnimde birer birer görüntüler belirdi. Kendimi inandırdığımın aksine Annabelle'i bir av silahıyla *gayet iyi* hayal ediyordum.

"Nasıl kullanacağını biliyor mu?" diye sordum babama.

"Ben Cap d'Antibes'e gidiyorum," diye cevap verdi.

Bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim ama yapılabilecek başka bir şey de göremiyordum.

"Yapmam gereken bir şey var, sonra oraya, yanına geliyorum. Tamam mı baba?"

"Tamam. Çabuk ol."

Telefonu kapadım ve salona geri döndüm. Ortamın havası değişmişti. Alkolün kana karışmasıyla davetliler kendilerini bırakmaya başlamıştı. Müziğin sesi çok yüksekti, hatta sağır ediciydi. Maxime'i arayıp durdum. Sonra çıkmış olduğunu ve beni dışarıda beklediğini anladım.

Kartal Yuvası, elbette...

Spor salonundan çıktım ve çiçekli patikaya götüren yola sap-
tım. Yol ışıklandırılmıştı, cam içindeki mumlar ve fenerler adım-
larıma yön veriyordu.

Tepenin eteğine vardığımda başımı kaldırdım ve sigara içen
birini fark ettim. Demir korkuluklara yaslanmış olan Maxime
bana el işareti yaptı.

“Çıkarken dikkatli ol!” diye seslendi. “Geceleri tehlikeli oluyor.”

Önlemimi alıp düşmemek için telefonumun fenerini açtım ve
yanına gitmek için hızlandım. Kilisede burktuğum bileğim var-
lığını hissettiriyordu. Her adımda acıyordu. Kayaları tırmanır-
ken sabahtan beri esen rüzgârın durduğunu anladım. Gökyüzü
kapanmıştı ve hiçbir yıldız görünmüyordu. Yolu yaralamıştım ki
tüyler ürpertici bir çığlıkla başımı kaldırdım. Griliğin içinde iki si-
luet belirdi. Biri Maxime’di, kime ait olduğunu bilmediğim diğeri
ise onu korkuluklardan aşağı itiyordu. Çığlık attım ve arkadaşına
yardım etmek için koşmaya başladım ama yukarıya vardığımda
çok geçti. Maxime yaklaşık on metreden düşmüştü.

Saldırganın peşine düştüm ama burkulan bileğimle uzakla-
şamadım. Geri döndüğümde küçük bir davetli grubu Maxime’in
yanına gelmişti ve ambulansı arıyorlardı.

Gözyaşlarıyla dolu gözlerimi kırıştırdım. Bir an, Vinca’nın
hayaletinin eski öğrenciler arasında gezindiğini gördüğümü zan-
nettim. Yarı saydam ve çekici, mükemmel siyahlıkta kısa bir gece
elbisesi, ince külotlu çorap ve deri botlar içinde genç bir kız geceyi
yarıyordu.

Ulaşılması imkânsız hayalet, etrafındaki herkesten daha can-
lıydı.

Annabelle

19 Aralık 1992, Cumartesi

Adım Annabelle Degalais. 1940'ların sonuna İtalya'da, Piémont'un küçük bir köyünde doğdum. Okulda çocuklar bana "Avusturyalı" ismini takmışlardı. Bugünse okulda öğrenciler ve öğretmenler için ben "Müdire Hanım"ım. Adım Annabelle Degalais ve bu akşam sona ermeden katil olacağım.

Fakat yine de bu akşamüstü hiçbir şey tatilin ilk gününün trajik sonuçlarının habercisi değildi. Kocam Richard üç çocuğumuzun ikisini alarak gitmiş ve beni okulun idaresinde yalnız bırakmıştı. Sabahın ilk saatlerinden itibaren ayaktaydım ama koşturmacayı ve karar almayı severdim. Olumsuz hava koşulları bölgedeki hayatı darmaduman etmişti ve inanılmaz bir karışıklığa neden olmuştu. Nihayet akşam saat altıda nefes alabilecek vakit bulmuştum. Termosum boşaldığı için öğretmenler odasındaki otomattan çay almaya karar verdim. Sandalyemden yeni kalkmıştım ki çalışma odamın kapısı açıldı ve genç bir kadın davet edilmeden içeri girdi.

"Merhaba Vinca."

"Merhaba."

Vinca Rockwell'e kaygıyla bakıyordum. Soğuk havaya rağmen üzerinde sadece mini bir elbise, deri bir ceket ve yüksek topuklu botlar vardı. Tamamen uyuşturucu etkisi altında olduğunu hemen anladım.

"Senin için ne yapabilirim?"

"Yetmiş beş bin frank daha verebilirsin."

Vinca'yı iyi tanıyordum ve oğlumun ona âşık olduğunu, bu yüzden acı çektiğini bilmeme rağmen onu severdim. Tiyatro ku-

lübündeki öğrencilerimden biriydi. En yeteneklilerden biri. Hem entelektüel hem de onu ilgi çekici birine dönüştürüp önünü tıkayan bir yanıyla duygusaldı. Kültürlüydü, sanatçıydı, parlak biriydi. Kendi köşesinde yazdığı folk şarkılarını bana daha önce dinletmişti. PJ Harvey ve Leonard Cohen'den etkilenilmiş gizemli bir güzelliği olan zarif nakaratları vardı.

"Yetmiş beş bin frank mı?"

Bana kraft kâğıttan bir zarf uzattı ve otur dememi beklemeden tam karşımdaki koltuğa kendini bıraktı. Zarfı açtım ve fotoğraflara baktım. Şaşırmış ama şaşırmamıştım. Üzülmemiştim çünkü bu hayatta aldığım her kararın tek bir amacı vardı: Asla kolay incinir biri olmamak. Bu da benim gücümün çıkış noktasıydı.

"Kendini iyi hissetmiyor gibisin Vinca," dedim zarfı ona geri verirken.

"Domuz kocanızın fotoğraflarını öğrencilerin velilerine gönderdiğim zaman asıl kendini iyi hissetmeyen siz olacaksınız."

Titrediğini görebiliyordum. Aynı anda ateşli, heyecanlı ve bitkin bir hali vardı.

"Neden benden yetmiş beş bin frank *daha* istiyorsun? Richard sana daha önce para mı verdi?"

"Bana yüz bin frank verdi ama yetmez."

Richard'ın ailesinin cebinde üç kuruş bile olmamıştır. Ailenin tüm parası bana aitti. Tüm Akdeniz sahilindeki villaları inşa ederek servet edinen üvey babam Roberto Orsini'den bana kalmıştı.

"Üzerimde o kadar para yok Vinca."

Zaman kazanmaya çalışıyordum ama hiç utanması yoktu: "Acele et! Parayı hafta sonundan önce istiyorum."

Kafayı bulduğunu ve kontrol edilemez halde olduğunu anlıyordum. Hiç kuşkusuz alkol ve uyuşturucu karışımı etkisi altındaydı.

"Hiçbir şey alamayacaksın," dedim sertçe. "Şantaj uzmanlarını ciddiye alacak değilim. Richard da sana para vererek büyük salaklık etmiş."

"Çok güzel, bunu siz istediniz!" diye tehdit etti beni ve ayağa kalkıp kapıyı çarptı.

Çalışma odamda oturdum kaldım. Bu kıza deli olan ve onun yüzünden eğitim hayatını mahveden oğlumu düşündüm. Çükünden başka bir şey düşünmeyen Richard'ı düşündüm. Korumam gereken ailemi ve Vinca'yı düşündüm. Bu zehirli auranın ona nereden geldiğini gayet iyi biliyordum. Onun *daha sonrasını* hayal etmemizin imkânsızlığından. Sanki kaderinde yirmi yaşını geçmek hiç olmayan, kayan bir yıldız gibiydi.

Uzun uzun düşündükten sonra gece dışarı çıktım ve Nicolas-de-Staël yatakhaneğine kadar karın içine bata çıka yürüdüm. Onu ikna etmem gerekiyordu. Odasının kapısını açtığımda ona para vermek için geldiğimi sanmıştı.

“Dinle beni Vinca. Hiç iyi durumda değilsin. Sana yardım etmek için buradayım. Neden böyle yaptığını anlat bana. Neden paraya ihtiyacın var?”

O zaman deliye döndü ve beni tehdit etmeye başladı. Ona doktor çağırmayı ya da onu hastaneye götürmeyi teklif ettim. “Normal bir durumda değilsin. Sorununu çözebiliriz.”

Onu sakinleştirmeye, tüm ikna gücümü kullanmaya çalışıyordum ama üzerinde hiçbir etkim yoktu. Vinca delirmiş gibiydi ve her şeyi yapabilir haldeydi. Gözyaşlarına boğulmakla haince kahkaha atmak arasında gidip geliyordu. Sonra aniden cebinden bir gebelik testi çıkardı.

“Bunu senin sevgili kocan yaptı!”

Normalde beni hiçbir şey etkilemezdi ama uzun zaman sonra ilk defa sarsılmıştım. Nasıl durduracağımı bilmediğim, içimde derin ve gürültülü bir çatlak açılmıştı. İçsel bir deprem dalgası beni dehşete düşürüyordu. Hayatımın yangın yerine döndüğünü *görüyordum*. Hayatımın ve tüm aileminkinin. Hiçbir şey yapmadan kalmam söz konusu bile değildi. Varlığımın bu on dokuz yaşındaki bağımlı kız yüzünden yanıp küle dönmesini kabul edemezdim. Vinca bana sataşmaya devam edince bir Brancusi heykelciğinin replikası gözüme çarptı. Oğlum için Louvre Müzesi'nden satın aldığım ve Thomas'ın da ona vermekte gecikmediği bir hediye. Gözlerimin önüne beyaz bir perde indi. Heykelciği elime aldım

ve Vinca'nın kafatasına vurdum. Vurmanın şiddetiyle kâğıttan bir kukla gibi yere serildi.

•

Baygınlığı uzun sürmüş, bu süre içinde zaman durmuştu sanki. Hiçbir şey yoktu. Zihnim, dışarıdaki manzarayı heykelleştiren kar gibi donmuştu. Aklım yerine gelmeye başladığında Vinca'nın ölmüş olduğunu anladım. Yapılması gereken tek şey zaman kazanmaya çalışmak gibi gelmişti. Vinca'yı yatağına taşıdım ve yarasını saklayacak şekilde yan tarafına yatırdım, sonra da yorganını üzerine çektim.

Hayalet bir çalı gibi sessizce kampüsten çalışma odamın sükûnetini bulmak üzere yürüdüm. Koltuğuma oturunca Francis'i aramaya çalıştım, üç defa, ama yanıt vermedi. Bu sefer her şey bitmişti.

İçimdeki ateşe rağmen gözlerimi kapatıp odaklanmaya çalıştım. Hayat bana birçok sorunun düşünerek aşılabileceğini öğretmişti. Aklıma gelen ilk fikir, en aşikâr olanı, kimse onu bulmadan Vinca'nın cesedinden kurtulmanın yeterli olacağıydı. Bu mümkündü fakat zordu. Bir sürü hipotez ve senaryo hazırlamıştım ama her seferinde aynı sonuca varıyordum: Rockwell'in genç mirasçısının okulda ortadan yok oluşu gerçek bir şok dalgası yaratacaktı. Onu bulmak için her türlü imkân seferber edilecekti. Polis okulun altını üstüne getirecek, her türlü bilimsel analizi yapacak, öğrencileri sorgulayacak, Vinca'nın görüştüğü kişileri sorguya çekecekti. Richard ile ilişkisinin tanıkları olabilirdi. Fotoğrafları çeken kişi şantaj yapmayı sürdürebilir ya da polise yardım edebilirdi. Kurtuluş yolu yoktu.

Hayatımda ilk defa kendimi bir cendere içinde bulmuştum. Teslim olmak zorundaydım. Akşam saat onda jandarmaları aramaya karar verdim. Tam telefonu elime alıyordum ki Francis'in, yanında Ahmed ile birlikte Agora'yı geçip çalışma odama doğru yürüdüğünü gördüm. Onu karşılamaya çıktım. Onun da yüzü daha önce hiç görmediğim şekilde allak bullaktı.

“Annabelle!” diye haykırdı, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hemen anlamıştı.

“Korkunç bir şey yaptım,” diye kollarına atıldım.

•

Vinca Rockwell ile korkunç tartışmamı ona anlattım.

“Metin ol,” diye fısıldadı nihayet ben susunca, “çünkü sana bir şey söylemem gerekiyor.”

Uçurumun kıyısında olduğumu zannediyordum ama aynı gün içinde ikinci defa nefesim kesilmişti ve Thomas ile Maxime’in karıştığı Alexis Clément cinayetini bana anlattığında kanadım kolum kırılmıştı. Ahmed ile birlikte cesedi spor salonunun duvarına gömmek için okuldaki çalışmalardan faydalandığını anlattı. Beni korumak için başta bana hiçbir şey söylememeye kararlı olduğunu itiraf etti.

Bana sarıldı, bir çözüm yolu bulacağımıza dair beni teskin etti ve hayatımız boyunca atlattığımız onca badireyi anımsattı.

•

Fikir önce onun aklına geldi.

Mantıksızdı ama ortadan kaybolan iki kişinin, ortadan kaybolan bir kişiden daha az endişe verici olduğunu söyledi. İki kişinin kaderini birbirine bağlamayı başarırız, Vinca cinayetini Alexis’inkiyle, Alexis’inkini de Vinca’nınkiyle örtbas edebileceğimizi anlattı.

İki uzun saat boyunca en iyi senaryoyu düşündük. Vinca’yla Alexis’in arasındaki ilişki dedikodusunu Francis’e anlattım. Oğlumun kalbini kıran ve bu tezi kuvvetlendiren mektuplardan bahsettim. Francis umutlanmıştı ama ben onun kadar iyimser değildim. Cesetleri ortadan kaldırsak bile soruşturma okula odaklanacaktı ve üzerimizdeki baskı dayanılmaz hale gelecekti.

Bunu kabul etti, artıları eksileri tarttı, hatta cinayetleri üzerine almayı bile düşündü. Hayatımızda ilk defa teslim olma noktasına gelmiştik. İradesizlikten ya da cesaretsizlikten değildi, sadece kazanamayacağımız mücadeleler vardı.

Gecenin sessizliği içinde aniden bir *tak* sesi bizi ürküttü. Aynı anda pencereye doğru döndük. Sert yüzlü bir kız cama vuruyordu. Bizi yakalamak için geri dönen Vinca Rockwell'in hayaleti değildi bu. Tatil süresince kampüste kalması için izin verdiğim küçük Fanny Brahimi'ydi.

"Müdire Hanım!"

Francis ile endişeyle bakiştık. Fanny, Vinca ile aynı yatakhanede kalıyordu. Bana söyleyeceği şeyden emindim: Arkadaşını cansız yatarken bulmuştu.

"Bitti Francis," dedim. "Polisi aramak zorundayız."

Fakat çalışma odamın kapısı açıldı ve Fanny gözyaşları içinde kollarıma atıldı. O sırada hâlâ Tanrı'nın tüm sorunlarımıza çözüm olacak şeyi gönderdiğini bilmiyordum. İtalyanların Tanrı'sı. Biz küçükken Montaldicio'nun küçük şapelinde dua ettiğimiz Tanrı.

"Vinca'yı öldürdüm!" diye kendini suçladı. "Vinca'yı öldürdüm!"

Okulun En Güzel Kızı

*Kendini onlara karşı savunmanın
en mükemmel yolu,
onlara benzemekten kaçınmaktır.*
Marc Aurèle

1.

Fontonne Merkez Hastanesi acilinden çıktığımda saat sabaha karşı ikiydi. Ölümün kokusu neye benziyor? Bence hastane koridorlarına sinmiş, ilaç, dezenfektan ve temizlik malzemesi kokusu.

Maxime, ziftlenmiş yola düşmeden önce sekiz metreden daha yüksekten düşmüştü. Ağaç dallarıyla bayırın eğimi düşüşünün şiddetini azaltmıştı fakat omurgasına, kalçasına, bacaklarına ve yanlarına birden çok yara almasını yeterince engellememişti.

Olivier'yi arabama bindirirken ambulansı hastaneye kadar takip etmiştim ve vardığımızda arkadaşımı az da olsa görmüştüm. Tüm vücudu yara bere içinde, bir boyunluk ve sert bir kılıf içerisinde hareketsizdi. Oksijen maskesinin altında kaybolmuş solgun ve cansız yüzü, onu koruyamadığımı bana acıyla hatırlattı.

Olivier'nin konuşabildiği doktorlar ciddi bir durumdan bahsetmişti. Maxime komadaydı. Nabızı düşüktü ve noradrenalin iğnesine rağmen yükselmemişti. Bir beyin travması geçiriyordu, hatta beyinde kan toplanmıştı. Bekleme salonunda oturduk ama hastane görevlisi orada oturmamızın hiçbir faydası olmayacağını söyledi. Tüm vücut taraması lezyonların daha ayrıntılı bir bilançosunu ortaya koysa da tam teşhis çok zordu. Önümüzdeki yetmiş

iki saat gidişatı belirlemek için hayati öneme sahipti. Söylemeye sakındıkları şeyden gayet iyi anlamıştım ki Maxime'in hayatı pamuk ipliğine bağlıydı. Olivier hastaneden ayrılmak istememişti ama benim gidip dinlenmem için ısrar etti.

"Perişan haldesin, ayrıca yalnız beklemeyi tercih ederim."

Polis ifade almaya geldiğinde orada bulunmaya pek istekli olmadığım için kabul ettim ve yağan yağmurun altında hastanenin otoparkına yürüdüm. Birkaç saat içinde hava tamamen değişmişti. Rüzgâr yerini yeryüzüne yakın gri bulutlara bırakmıştı, şimşekler göğü aydınlatıyor, gökgürültüleri duyuluyordu.

Annemin Mercedes'ine sığındım ve cep telefonumu kontrol ettim. Ne Fanny'den ne de babamdan haber vardı. Onları aramaya çalıştım ama ikisi de yanıt vermedi. Richard'ın huyu suyu buydu. Eşini bulmuş olmalıydı ve kendi içi rahatlayınca başkalarının canı cehennemeydi!

Arabanın motorunu çalıştırdım ama otoparkta kaldım. Üşümüştüm. Gözlerim kapanıyordu, boğazım kurumuştı, kafam hâlâ alkolün etkisiyle sersemdi. Nadiren bu kadar bitkin olurdum. Bir önceki gece uçakta ve ondan önceki gece de uyumamıştım. Saat farkının, votkayı ölçüsüzce içmemin ve stresin bedelini ödüyordum. Darmadağın olmuş düşüncelerimi toplayamıyordum. Yağmurun camı dövme sesine kapılıp direksiyonun üzerine kapandım.

Konuşmamız gerek Thomas. Bir şey keşfettim. Çok önemli bir şey... Maxime'in son sözleri kulağımdaydı. Bana söylemek istediği bu önemli şey neydi? Gelecek kapkaranlıktı. Araştırmamın sonuna kadar gidememiştım ama Vinca'yı bir daha hiç bulamayacağımı kabul etmeye başlamıştım.

Alexis, Vinca, Francis, Maxime... Bu meselenin kurban listesi uzuyordu. Buna bir son verecek olan bendim ama nasıl? Arabanın içindeki koku beni çocukluğuma götürmüştü. Annemin o zamanlar kullandığı parfümün kokusuydu. Jicky de Guerlain. Provence'in kokularının —lavanta, turuncgiller, biberiye— tazeliğini ve deri ile sarımsağın kalıcı derinliğini harmanlayan gizemli ve baş döndürücü bir kokuydu. Parfümün notalarına takılıp kaldım. Hepsi beni hep anneme götürüyordu...

Tavan ışığını açtım. Basit bir soru geldi aklıma; böyle bir külüstür ne kadar tutardı? Yüz elli bin avro belki. Annem böyle bir arabayı alacak parayı nereden bulmuştu? Annemlerin iyi bir emekli maaşı ve orta sınıfların henüz Côte d’Azur’deki evleri alabildiği 1970’lerin sonunda satın alınmış güzel bir evleri vardı.

Ama bu araba hiç onların alabileceği bir araç değildi. Aniden aydınlandım: Annabelle üstü açık arabasını bana tesadüfen bırakmamıştı. Bu eylemi daha önceden düşünülmüştü. Bu öğleden sonraki sahneyi görebiliyordum. Annabelle bana emrivaki yapmıştı. Bana kendi arabasını almamdan başka seçenek bırakmamıştı. *Ama neden?*

Anahtar tomarını inceledim. Arabanın anahtarına ek olarak, evinkini, daha uzun olan mektup kutusununkini tanıdım fakat oldukça dikkat çekici, siyah kauçuk kılıflı bir başka anahtar daha vardı. Üç anahtar şık ve pahalı bir anahtarlığın ucundaydı: Krom kaplı iki baş harfinin —bir P’nin içine girmiş bir A— işlendiği oval, deri bir anahtarlık. A, Annabelle’in baş harfiyse P kiminkiydi?

GPS’i açtım ve önceden kaydedilmiş adreslere, şüphe çekici hiçbir şey bulamadan göz attım. İlk adrese —ev— bastım ve hastane, Constance Mahallesi’ne iki kilometreden az mesafede olmasına rağmen GPS bana Nice istikametine doğru deniz kıyısından karmaşık bir yolla yirmi kilometrelik bir mesafe hesapladı.

Kafam karışarak el frenini kaldırdım ve annemin evi olarak kabul ettiği bu meçhul yerin neresi olduğunu merak ettim.

2.

Yağmura rağmen, gece yarısı yollar bomboştu. Yirmi dakikadan az sürede GPS’in yönlendirmesiyle varış yerine ulaştım: Cagnes-sur-Mer ile Saint-Paul-de-Vence arasında güvenli bir site. “Aurelia Park”, Francis’in garsoniyerinin olduğu yer. Öldürüldüğü yer. Arabamı, girişi koruyan otuz metrelik döküm demirden parmaklıkların kenarına çektim. Geçen seneki hırsızlık dalgasından sonra güvenlik baştan aşağı güçlendirilmiş olmalıydı. Emir eri havasındaki bir gece bekçisi güvenlik kulübesinin önünde nöbetteydi.

Yanımdan bir Maserati geçti ve kapının önüne ilerledi. İki farklı giriş vardı. Ziyaretçiler soldan geçip güvenliğe haber vermek zorundaydı, orada yaşayanlar ise sağ yoldan girebiliyordu. Otomobilin plakası otomatik olarak taranıyor ve parmaklıklar kendiliğinden açılıyordu. Motoru kapatmadan biraz düşündüm. A ve P harfleri Aurelia Park'ın baş harfleriydi ve Francis buranın girişimcilerinden biriydi. Bir anda aklıma bir şey geldi. Aurelia annemin ikinci adıydı. Fakat Annabelle'i kullanmayı tercih ederdi. Aklımdan bir başka düşünce geçti: Anneme üstü açık Mercedes'i hediye eden Francis'ti.

Annem ve Francis sevgili miydi? Böyle bir ihtimal aklımın köşesinden bile geçmemişti fakat şimdi hiç de tuhaf gelmiyordu. Sinyal verdim ve orada yaşayanlara ayrılmış yola girdim. Yağmur öyle kuvvetliydi ki bekçinin yüzümü seçememesi neredeyse ke-sindi. Elektronik okuyucu Mercedes'in plakasını taradı ve kapı açıldı. Plaka burada kayıtlı olduğuna göre annem belli ki buraya sık sık geliyordu.

Bir çam ormanı ve zeytin ağaçları arasında kaybolan, dar asfalt yolu takip ettim. 1980'lerin sonunda yapılmış olan Aurelia Park'ın ünlü olmasının nedeni girişimcilerinin, Akdeniz'in nadir ve egzotik bitkilerinden oluşan devasa bir park yapmış olmalarıydı. O dönemde üzerine çokça konuşulan parka, arazinin ortasından geçen yapay bir nehir de konulmuştu.

Sitede sadece otuz ev vardı ve hepsi birbirinden çok uzaktaydı. *L'Observateur* dergisinde okuduğum makalede Francis'in evinin 27 numara olduğu yazıyordu. Arazinin en üst kısmında, yoğun bitki örtüsünün ortasındaydı. Gecenin içinde palmyelerin ve manolyaların gölgesini seçiyordum. Selviden kalın çitlerin yanındaki ferforje bahçe kapısının önüne park ettim.

Kapıya yaklaşırken bir çit sesi duydum ve kapı kendiliğinden açıldı. Elimdeki anahtarın, eve elektronik giriş sağlayan akıllı bir anahtar olduğunu anladım. Arnavut taşları üzerinde yürürken suyun sesi beni şaşkına döndürdü. Uzaktan gelen bir şırıltı değildi, nehir sanki ayaklarımın dibinden akıyordu. Dışarıdaki elektrik düğmesini açtım; bahçe ve farklı teraslar aynı anda aydınlandı.

Evin etrafında bir tur atınca anladım. Ünlü mimar Frank Lloyd Wright'ın başyapıtı olan çağlayan üzerindeki ev gibi, Francis'in evi de doğrudan suyun üzerine inşa edilmişti.

Ne Provence'a özgü ne de Akdenizli olan modern bir binaydı ama bazı Amerikalı mimarların eserlerini anımsatıyordu. Alttan destekli iki katlı binada farklı materyeller —cam, açık renk taş, betonarme— birlikte kullanılmıştı, üzerine yapıldığı kayalık ve yeşillik alanla bütünleşmiş haldeydi.

Yaklaşır yaklaşmaz şifreli girişi olan kapı açılıverdi. Bir alarmın devreye gireceğinden korktum. Duvara monte edilmiş bir kutu vardı ama hiçbir şey olmadı. Burada da tek bir düğmeyle tüm ışıklar açılıyordu. Düğmeye bastım ve zarif olduğu kadar gösterişli de olan içeriyi keşfettim.

Giriş katında bir salon, yemek salonu ve açık bir mutfak vardı. Mekân, Japon mimarisinde olduğu gibi açık yapıdaydı, farklı yaşam alanları ışığın geçmesine izin veren delikli ahşap panolar aracılığıyla bölünmüştü.

İçeriye doğru birkaç adım attım ve gözlerimle ölçüp biçtim. Francis'in garsoniyerini böyle hayal etmemiştim. Her şey rafine ve sıcaktı. Beyaz taştan büyük bir şömine, tavanda sarı ağaç kü-tükleri, yuvarlak formu ceviz mobilyalar. Kokteyl barı tezgâhının üzerinde yarısı içilmiş bir bira şişesi, kısa süre önce burada birinin olduğunu gösteriyordu. Corona şişesinin yanında bir sigara paketi ve bir Japon resmiyle süslü lake bir çakmak.

Maxime'in Zippo'su...

Elbette ya, annem de yaptığımız konuşmadan sonra buraya gelmişti. Her ne bulduysa sigarasını ve çakmağını burada unutup çıkacak kadar kafasını karıştırmış olmalıydı.

Büyük pencereye yaklaşırken buranın tam da Francis'in öldürüldüğü alan olduğunu anladım. Şöminenin yanında işkenceye uğramış olmalıydı. Sonra bu cilalı parkenin üzerinde sürünerek nehre bakan camdan duvara kadar gitmişti. Burada anneme telefon etmeyi başarmıştı. Ama annemin telefonu açıp açmadığını bilmiyordum.

Annem...

Hissediordum, varlığı bu evin içine işlemiştir. Her mobilyada, dekorasyonun tamamında onun eli olduğunu tahmin ediyordum. Burası onun da eviydi. Bir çıtırtı sesiyle irkildim. Arkamı döndüğümde onunla burun buruna geldim.

Daha doğrusu, salonun öteki tarafındaki duvara asılmış olan portresiyle. Başka fotoğrafların da asılı olduğu kütüphane tarafına doğru yürüdüm. Yaklaştıkça bugüne kadar bilmediğim hikâyeyi anlamaya başlıyordum. On beşe yakın fotoğraf, Francis ve Annabelle'in yıllar boyunca sürdürdüğü paralel hayatın bir retrospektifi gibiydi. Beraber dünyayı gezmişlerdi. Fotoğraflar içinde simgesel yerleri tanıyordum: Afrika çölleri, kar altında Viyana, Lizbon tramvayı, İzlanda'daki Gullfoss Şelalesi, Toskana Vadisi, İskoç Eilean Donan Şatosu, İkiz Kuleler'in yıkılmasından önce New York.

Yerlerden ziyade yüzlerindeki gülümseme ve mutluluk tüylerimi diken diken etmişti. Annem ve Francis birbirlerine âşıktı. Onyıllar boyunca gerçek ama kaçak göçek bir aşk hikâyesi sürdürmüşlerdi. Herkesin bakışlarından uzakta, kuşku götürmez ve uzun bir ilişki.

Ama neden? Neden ilişkilerini hiç açıktan yaşamamışlardı?

Aslında cevabı biliyordum. Ya da tahmin ediyordum. Cevap karmaşıktı ve ikisinin de kişiliklerinde gizliydi. Annabelle ve Francis sert ve sivri iki karakterdi, beraber kurdukları dünyalarında karşılıklı bir huzur bulmuş olmalıydı. Her zaman kendilerini *dünyaya karşı* konumlandıran iki kişilik. Dünyanın vasatlığına karşı, hiç durmadan kendilerini uzak tutmak için uğraştıkları başkalarının cehennemine karşı. Cesur ve güzel. Görgü kurallarını, kuralları, evliliği hor gören sıradışı iki kişilik.

Ağladığımı fark ettim. Hiç kuşkusuz, annemin gülümsediği fotoğraflarda, kimi zaman sıcaklığı Avusturyalı buzdan maskesinin altından çıkan ve çocukluğumdan bildiğim o öteki kişiliğini bulduğum içindi. Deli değildim. Tüm bunları hayal etmemiştim. Bu öteki kadın güzel ve iyiydi ve bugün bunun kanıtı elimdeydi.

Gözyaşlarımı sildim ama akmaya devam etti. Bu ikili hayat, sadece onlara ait olan bu kendine has aşk hikâyesi beni duygulandırmıştı. Gerçek aşk aslında her türlü kuraldan bağımsız değil miydi? Bu mayası tam tutmuş aşkı Francis ve annem hissetmişti, bense ancak kitaplar sayesinde hayalini kurabiliyordum.

Duvara asılı son bir fotoğraf dikkatimi çekti. Bir köy meydanında çekilmiş, sepya renkli, küçük formatta çok eski bir sınıf fotoğrafıydı. Dolmakalemlle köşesine not düşülmüştü: *Montaldicio, 12 Ekim 1954*. Üç sıra banka oturmuş çocuklar on yaşlarında görünüyordu. Hepsinin saçları simsiyahtı. Sadece tek bir sarışın, renkli gözlü kız vardı ve diğerlerinden hafifçe ayrı duruyordu. Tüm çocuklar objektife bakıyordu, yuvarlak ve asık suratlı küçük bir erkek çocuğu dışında. Fotoğrafçı deklanşörüne bastığı anda Francis başını çevirmişti, gözleri Avusturyalı'daydı. Okulun en güzel kızında. Tüm hikâyeleri zaten bu fotoğraftaymış. Her şey beraber büyüdükleri bu İtalyan köyünde, çocuklukları sırasında başlamış.

4.

Masif ahşaptan bir asma merdiven odalara doğru çıkıyordu. Birinci kata göz attım: çok büyük bir süit, içinde çalışma odası, giyinme odası ve hamam. Giriş katından daha büyük olan bu kattaki camlı yüzeyler, içeriyle dışarıyı arasındaki sınırları siliyordu. Manzarası istisnaiydi. Ormanın çok yakında olduğunu hissediyordunuz ve nehrin gürültüsü yağmurun sesine karışıyordu. Cam kaplı bir teras, gökyüzüne ve morsalkım, mimoza ve Japon kiraz çiçeği ile bezenmiş bir bahçeye açılan kapalı bir havuza kadar dolanmanızı sağlıyordu.

Bir an neredeyse keşfedebileceğim şeyden korkup geri dönecektim. Ama artık dönüş yoktu. Odanın kapısını ittim ve en özel alana girmiş oldum. Yine fotoğraflar vardı ama bu sefer benimkiler. Çocukluğumun her yaşından. Bütün gün beni bırakmayan, araştırmamda ilerledikçe daha da kuvvetlenen izlenim, Vinca'yı ararken aslında önce *kendimi* arayıp durduğumdu.

En eski fotoğraf siyah beyazdı. *Jeanne-d'Arc Doğumevi, 8 Ekim 1974, T'nin doğumu.* Bir nevi *selfie*. Fotoğraf makinesini Francis tutuyor. Henüz doğurduğu bebeği tutan anneme sarılmış. O bebek benim.

Şaşkınlık ve her şeyin aşikârlığı. Gerçek, bir tokat gibi yüzüme çarptı. Bir duygu dalgası altında ezildim. Dalga geri çekilirken arındırıcı köpüğü beni serseme çevirdi. Her şey aydınlandı, her şey yerini buldu ama zalim bir acı eşliğinde. Gözlerim inatla fotoğrafa takılmış kalmıştı. Francis'e bakıyordum ve sanki aynada kendime baktığımı sanıyordum. Bunca zaman nasıl bu kadar kör olabilmişim? Her şeyi şimdi anlıyordum. Neden kendimi hiçbir zaman Richard'ın oğlu gibi hissetmediğimi, neden Maxime'i kardeşim yerine koyduğumu, neden Francis'e her saldırdıklarında bir içgüdüyle onu savunduğumu.

Birbiriyle çatışan duyguların saldırısı altında, gözyaşlarımı silmek için yatağın kenarına oturdum. Francis'in oğlu olduğumu bilmek omuzlarıma bir ağırlık vermişti ama onunla bir daha konuşamayacağımı bilmek beni bin bir pişmanlık içinde bırakmıştı. Richard'ın bu aile sırrından ve eşinin ikili hayatından haberdar olup olmadığı sorusu içimi kemirmeye başladı. Kuşkusuz ama kesin değildi. Belki de, Annabelle'in kendisinin sayısız münasebetsizliklerini neden hoşgördüğünü tam olarak anlamadan senelerce başını kuma gömmüştü.

Odadan çıkmak için ayağa kalktım ama doğduğum gün çekilen fotoğrafı duvardan almak niyetiyle geri döndüm. Köklerimin bir kanıtı olarak bu fotoğrafı yanımda götürmeliydim. Çerçeveyi kaldırıncı duvara gömülü küçük bir kasa gördüm. Dijital bir tuş ekranı altı rakamlı bir sayı girmemi istedi. *Doğum tarihim mi?* Bu hiç inandırıcı gelmemişti ama denemekten kendimi de alamadım. Bazen her şey fazlasıyla aşikâr...

Kasanın kapısı bir klik sesiyle açıldı. Kasa çok derin değildi. İçindeki silahı çıkarmak için elimi soktum. Francis'in, saldırıya uğradığı zaman kullanmaya fırsat bulamadığı ünlü silahı. Kumaştan küçük bir kese içinde 38 kalibre dokuz on tane mermi buldum. Silahlar hiçbir zaman ilgimi çekmemişti. Bende genellikle bir tik-

sinti yaratırdı. Fakat romanlarımda kullanmak için ilgilenmek zorunda kalmıştım. Revolveri elimle tarttım. Ufak ve ağırdı, Model 36 eski bir Smith & Wesson'a benziyordu. Kabzası ahşap, karkası çelikten ünlü Chiefs Special.

Bu fotoğrafın arkasında bu silahın olmasının anlamı neydi? Mutluluk ve gerçek aşk her ne yolla olursa olsun korunmalı mıydı? Bunlara sahip olmanın bedeli kan ve gözyaşı mıydı?

Silaha beş mermi sürdüm ve belime taktım. Kullanacağımdan emin değildim ama tehlikenin artık her yerde olduğundan emindim. Çünkü birileri, Vinca'nın ölümünden sorumlu tuttuğu herkesi ortadan kaldırmaya ant içmişti. Listesinde sırada benim olduğuma kuşku yoktu.

Aşağı kata inmiştim ki telefonum çaldı. Açıp açmamakta tereddüt ettim. Sabaha karşı üçte gizli bir numaradan gelen arama hiçbir zaman iyiye işaret değildi. Nihayet açmaya karar verdim. Polisti. Annemin ölü bulunduğunu ve babamın da cinayetle suçlandığını bana haber vermek için Antibes Emniyet Müdürlüğü'nden arayan Vincent Debruyne'du.

Annabelle

Antibes

13 Mayıs 2017, Cumartesi

Adım Annabelle Degalais. 1940'ların sonunda İtalya'da, Piémont'un küçük bir köyünde doğdum. Önümüzdeki birkaç dakika belki de hayatımın son dakikaları olacak.

Geçen 25 Aralık'ta Francis gecenin bir yarısı, ruhunu teslim etmeden önce bana telefon etti, cümlesinin sonunu getirecek zamanı olmadı: *Thomas ve Maxime'i koru...*

O gece, geçmişin geri döndüğünü anladım. Yanında tehdit, tehlike ve ölümle birlikte. Daha sonra gazetelerde Francis'in ölmeden önce maruz kaldığı acıları anlatan yazıları okuduğumda bu eski hikâyenin ancak başladığı gibi, kan ve korku içinde bitebileceğini anladım.

Yirmi beş sene boyunca geçmişin uzak tutmayı başarmıştık. Çocuklarımızı korumak için arkamızda hiçbir iz bırakmadığımızdan emin olarak tüm kapıları sıkı sıkıya kapamıştık. Tetikte olmak bizim için normal hale gelmişti, gerçi zamanla güvensizliğimiz aşırı hassaslığını kaybetmişti. Bazı günler, bana yıllar boyu işkence etmiş o endişe duygusu buharlaşıp gitmiş gibi gelirdi. Gardımı düşürmüştüm ve bu bir hataydı.

Francis'in ölümü beni neredeyse öldürüyordu. Kalbim parparça oldu. Artık yolcu olduğuma inandım. Beni hastaneye kaldırdıklarında, ambulansa, bir parçam her şeyi bırakıp gitmek ve Francis'e kavuşmak istiyordu ama bir güç beni hayata yeniden bağladı.

Oğlumu korumak için mücadele etmeliydim. Tehditin geri dönüşü Francis'i benden almıştı ama Thomas'ı alamayacaktı.

Son savaşım bu işi bitirmek olacaktı, yani oğlumun geleceğini tehlikeye atan kişiye yok etmek. Ve sevdiğim tek erkeğin ölümünün hesabını ödetmek.

Hastaneden çıktıktan sonra anılarımı gözden geçirdim ve bunca yıldan sonra kimin böyle bir şiddet, hınç ve korkutucu bir kararlılıkla  almak isteyebileceğini anlamak üzere kendi araştırmamı yaptım. Artık genç değildim ama zihnim hâlâ berraktı. Sorularımın cevaplarını aramaya tüm zamanımı vermiş olsam da en küçük bir ipucu bulamadım. İntikam almak isteyebilecek tüm önemli kişiler ya ölmüştü ya da çok yaşlıydı. Bilmediğimiz bir şey hayatımızın huzurlu gidişatının önüne geçmiş ve onu yoldan çıkarmakla tehdit ediyordu. Vinca bir sırla birlikte gitmişti. Varlığını bile bilmediğimiz ve geçtiği yerlere ölüm ekerek yeniden gnişiğina çıkan bir sır.

Her yerde aradım ama hiçbir şey bulamadım. Ta ki biraz önce Thomas eski eşyalarını bodrum kattan çıkarıp mutfak masasının üzerine serinceye kadar. Aniden her şey tüm ığlaklığıyla gnişişina çıkmıştı. fkeden ağlamak istedim. Hakikat o kadar uzun zamandan beri oradaydı ki, gözlerimizin önünde, hiçbirimizin görmeyi beceremediği bir detayın arkasına saklanmıştı.

Her şeyi değiştiren bir detay.

•

Cap d'Antibes'e vardığımda hâlâ gndzd. Bacon Bulvarı'na bakan, evin boyu ya da genişliğine dair bir fikir vermeyen beyaz bir duvarın önünde durdum. Arabamı ikinci sıraya bırakıp zile bastım. imleri biçen bir bahçıvan aradığım kişinin Tire-Poil Patikası'na köpeklerini gezdirmeye gittiğini söyledi.

Garoupe Yolu ile Andr-Sella Meydanı'nı kesen kavşaktaki Keller Plajı'nın küçük otoparkına kadar birkaç kilometre daha yol aldım. İçerisi boştu. Richard'dan aldığım silahı almak için bagajı açtım.

Cesaret bulmak için bir zamanlar pazar günleri üvey babamla birlikte gittiğim ormandaki av partilerini düşündüm. Ona eşlik etmeye bayılırdım. Pek konuşmasak da birlikte geçirilen zaman,

uzun bir konuşmadan daha anlamlıydı. İrlanda seteri cinsi köpeğimiz Butch'ı sevgiyle anımsıyorum. Her zaman keklik, çulluk ve tavşan için pusuda, biz daha tetiği çekmeden önce onlara yaklaşmakta ve takibe almakta ustaydı.

Silahı elimle bir tırtım, yağlanmış kabzasını okşadım ve üzerindeki kabartmaların inceliğini inceledim. Bir hamlede çelik baskülü açtım ve iki mermi sürdüm. Etrafı çalılarla kaplı dar yola girdim.

Elli metre gittikten sonra daha ileriye gitmeyi engelleyen bir bariyer vardı. "Tehlikeli Bölge - Giriş Yasaktır". Geçen çarşamba denizdeki fırtına yüzünden göçükler olmuş olmalıydı. Kayaların üzerinden atlayarak bariyerin etrafından dolaştım.

Deniz havası bana iyi geliyordu, Alp Dağları'na kadar uzanan nefes kesici manzara bana nereden geldiğimi anımsatıyordu. Sarp kayaların dönemecinde Francis'in katilinin uzun ve ince silüetini fark ettim. Etrafındaki üç büyük köpek sürü halinde bana doğru ilerliyordu.

Tüfeğimi omzuma dayadım. Bakışım hedefime doğru kaydı. Nişan çizgimdeydi. İkinci bir şansım olmayacağını biliyordum.

Silah patladığında —net, kısa ve hızlıca— her şey geri tepti.

Montaldicio, İtalya manzarası, küçük okul, köy meydanı, hakaretler, şiddet, kan, ayakta kalmanın gururu, üç yaşındayken Thomas'ın insanın içini ısıtan gülüşü, başkalarından farklı bir adamın uzun soluklu aşkı.

Hayatta benim için önemli her şey...

Gece Hep Seni Bekler

*Gecenin hep seni beklediğine
inanmaya başla.*
René Char

1.

Fırtınalı gecede Antibes caddeleri, beceriksiz bir ressamın tuvaline döküverdiği kalın ve yapışkan bir çamuru sıçratıyor gibiydi.

Sabahın dördüydü. Yağmurun altında, Frères-Olivier Meydanı polis karakolu önünde bir aşağı bir yukarı yürüyordum. Yağmurluğumu giymiştim ama saçlarım sıırılsıklamdı ve yağmur gömleğimin yakasından aşağı sızıyordu. Cep telefonum kulağıma dayalı, gözaltı süresi uzayacaksa babama eşlik etmesi için Nice barosundan ünlü bir avukatı ikna etmeye çalışıyordum.

Birbiri ardına gelen felaketler selinde boğulmuş gibi hissediyordum kendimi. Bir saat önce Aurelia Park'tan ayrıldığımda yolda jandarmalar tarafından hız limitini aştığım için durduruldum. Telaşla arabayı otoyolda yüz seksen kilometreden daha hızlı kullanmıştım. Alkolmetreye üfleyince içmiş olduğum kokteyller ve votka shot'lar ehliyetimin elimden alınmasına sebep oldu. Oradan ayrılabilmek için Stéphane Pianelli'yi yardıma gelmesi için aramaktan başka çarem kalmamıştı. Gazeteci annemin ölümünün haberini çoktan almıştı ve hiç gecikmeden geleceğini söyledi. Arka koltuğunda küçük Ernesto'nun mışıl mışıl uyuduğu SUV Dacia'sı ile gelip beni aldı. Araba baharatlı ekmek kokuyor ve hiç oto yıkamaya girmemiş gibi görünüyordu. Karakola doğru giderken

Komiser Debruyne'un bana aktardığı bilgileri tamamlayarak durumu özetledi. Annemin cansız bedeni Cap d'Antibes'in kayalık kıyı patikasında bulunmuştu. Silah sesini duyan endişeli bölge sakinlerinin aramasıyla önce polis bulmuştu.

"Bunu sana söylediğim için çok üzgünüm Thomas ama öldürölme şekli gerçekten korkunç. Daha önce Antibes'de hiç görülmedi."

Dacia'nın tavan lambası açık kalmıştı. Pianelli titriyordu. Beti benzi atmıştı, kendi ilişki halkası içinde aniden meydana gelen bu dehşet onu çok etkilemişti. Ayrıca anne babamı çok iyi tanıyordu. Bense uyuşturulmuş gibiydim. Yorgunluk, mutsuzluk ve acının ötesinde.

"Suç mahalinin yakınında bir av tüfeği varmış ama Annabelle kurşun yarasıyla ölmemiş," dedi.

Devamını anlatmakta zorlandı, bense gerçeği bana söylemesi için ısrar etmek zorundaydım.

Şimdi de karakoldan ayrılmış, avukata açıklamaya çalışıyordum: Annemin yüzü silah kabzasıyla defalarca vurularak paramparça edilmişti. Elbette bunu yapan babam değildi. Richard, ben ona söylediğim için oraya gitmişti ve o vardığında Annabelle çoktan ölmüştü. Kayaların üzerine gözyaşları içinde yığılmıştı ve tek hatası hıçkırıklar içinde eşinin cesedine bakmak olmuştu: "Bunu yapan benim!"

"Bu söz," diye açıkladım avukata, "onu elbette baş şüpheli yapmaz." Suçunu itiraftan ziyade bu cinayeti engelleyememiş olmanın üzüntüsünü ifade ediyordu. Avukat ile bunun üzerinde anlaştık ve bize yardım edeceğini söyledi.

Telefonu kapadığımda hâlâ yağmur yağıyordu. Général de Gaulle Meydanı'ndaki kimseciklerin olmadığı otobüs durağına sığındım ve oradan, annemizin ölüm haberini abimle ablama vermek için Port-au-Prince'e ve sonra Paris'e can sıkıcı iki telefon ettim. Jérôme, her zamanki gibi, her ne kadar derinden etkilense de sakin kaldı. Ablamla olan konuşmam ise gerçeküstüydü. Ben onu on yedinci bölgedeki evinde zannederken o hafta sonu için erkek arkadaşıyla Stockholm'deydi. Geçen sene kocasından boşandığını

bile bilmiyordum. Bana önce boşanma haberini verdi, sonra ben de ona ailemizin başına gelen felaketi anlattım. Öyle bir ağlama krizine girdi ki onu sakinleştiremedim, yanında uyuyan adam da bunu başaramadı.

Sonra uzun bir süre fırtınada, meydanın ortasındaki bir gölgeymişim gibi gezindim. Meydan su altındaydı. Kanalizasyon patlamış olmalıydı. Hâlâ aydınlatılan çeşmeler, hoş görünen bir sis oluşturacak şekilde altın renkli fışkiyelerden su fışkırtıyordu.

Üstüm başım sıırıslıkla, kalbim katranlaşmış, nöronlarım yanı-
mış, bedenim yenik düşmüştü. Adımlarımı yıkayan sis, meydanın sınırlarını, kaldırımların kenarlarını, yer işaretlerini boğuyordu. Tüm değerlerimi ve referans noktalarımı da boğuyor gibi geliyordu. Yıllardan beri beni yıkıp geçen bu hikâyedeki rolümün ne olduğunu gerçekten bilmiyordum. Hiç sonu olmayan bir düşüş. Üzerine gittikçe daha fazla içine girdiğim bir kara film senaryosu.

2.

Aniden kalın sis perdesini iki far deldi ve bana doğru ilerlemeye başladı, Stéphane Pianelli'nin şişko Dacia'sı geri dönmüştü.

"Thomas, arabaya bin!" dedi camı indirdikten sonra. "Nasıl geri döneceğini bilmediğini düşündüm. Seni eve bırakayım."

Gücümün son damlasındaydım, önerisini kabul ettim. Ön koltuk hâlâ döküntülerle doluydu. Gelirken olduğu gibi, yine arka koltuğa, uyuyan Ernesto'nun yanına oturdum.

Pianelli bana, *Nice-Matin*'in ajansından döndüğünü söyledi. Gazete akşam daha erken saatlerde basılmıştı ve yarınki ilk bas-
kıda annemin ölüm haberi gazetede olmayacaktı. Gazeteci yine de internet sitesine bununla ilgili makaleyi yazmak için bürosuna uğramıştı.

"Baban üzerindeki zayıf şüphelerden bahsedilmeyecek bile," diye beni teskin etti.

Deniz kenarından Fontonne yönüne doğru ilerlerken Pianelli bana, akşam daha erken saatte Maxime ile ilgili haber almak için gittiği hastaneden ayrılırken Fanny'ye rastladığını itiraf etti.

“Sinirleri çok bozuktu. Onu hiç böyle görmemiştim.”

Yorgun zihnimde bir alarm çalmaya başladı. “Sana ne anlattı?” Siesta ışıklarında durmuştuk. Dünyanın en uzun kırmızı ışığı...

“Bana *her şeyi* anlattı Thomas. Vinca’yı öldürdüğünü ve annenin Francis ile kanıtları örtbas etmesine yardım ettiğini söyledi.”

Pianelli’nin biraz önceki darmadağın halini daha iyi anlıyordum; sadece annemin ölümü etkilememişti onu, bu ölümden bir cinayet hikâyesi de keşfetmişti.

“Clément’a ne olduğunu sana anlattı mı?”

“Hayır,” dedi. “Yapbozun tek eksik parçası bu.”

Yeşil ışık yandı. Dacia otoyola girdi ve Constance’a doğru tırmandı. Harap haldeydim. Zihnim bulanıktı. Bugün sanki hiç bitmeyecek gibi geliyordu. Bir dalga her şeyi götürecekti gibiydi. Sevdiğim insanlar üzerinde fazlaca itiraf, fazlaca dram, fazlaca ölüm, fazlaca tehdit. Bu yüzden asla yapılmaması gerekeni yaptım. Gardımı düşürdüm. Yirmi beş senelik sessizliğimi çiğnemiştik çünkü insanoğluna inanmak istiyordum. Pianelli’nin bir gazeteciden önce dostumuz olan iyi bir adam olduğuna inanmak istiyordum.

Her şeyi ortaya döktüm: Clément cinayetini ve bugün öğrendiğim her şeyi. Annemlerin evinin önüne vardığımızda Pianelli kapının karşısına park etti ve motoru kapamadı. Bir yarım saat, olayları daha iyi anlayalım diye eski SUV’un içinde konuştuk. Öğleden sonra olup bitenleri değerlendirmemde bana sabırla yardım etti. Ben Maxime ile konuşurken annem konuşmamızı bir şekilde dinlemiş olmalıydı. O da benim gibi Alexis Clément tarafından ödevimin üzerine yazılan notla kitaplardaki atıf arasındaki elyazısı farkını görmüştü. Benim aksime, bu ayrıntı onun Francis’in katilinin kim olduğunu anlamasını sağlamıştı. Ona randevu vermiş ya da öldürmek amacıyla Cap d’Antibes’e kadar onu takip etmişti. Kısacası, bizim beceremediğimizi o başarmış, hiddetinin sınırı yokmuş gibi görünen katil bir canavarın maskesini düşürmüştü.

Bu önsezisi hayatına mal olmuştu.

“Dinlenmeye çalış,” dedi Stéphane beni kucaklayarak. “Seni yarın ararım. Maxime ile ilgili bilgi almak için hastaneye beraber gideriz.”

Nadiren gösterdiği sıcaklığa rağmen ona yanıt verecek halim yoktu, arabanın kapısını kapatıp çıktım. Anahtarım olmadığı için çitleri atlamak zorunda kaldım. Annemlerin hiç kilitlemediği bodrum kattaki garaj bölümünden eve girebildiğimizi hatırlıyordum. Salona girince ışığı bile yakma zahmetine girmedim. Çantamı ve Francis'in silahını masanın üzerine koydum. Islak giysilerimi çıkardım ve bir uyurgezer gibi salonda dolandıktan sonra kanepeye serildim. Yün bir koltuk örtüsünü üzerime aldım ve kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Kumar oynamış ve her alanda kaybetmişim. Talihsizlik beni un ufak etmişti. Hiç hazırlıksız, hayatımın en kötü gününü yaşamıştım. Dün sabah uçağım Côte d'Azur'e inerken bir depremin eli kulağında olduğunun farkındaydım ama ne gücünü ne de zalim ve yıkıcı karakterini öngörmüştüm.

Melekler Bahçesi

*Belki öldüğümüzde, belki de sadece ölüm
bize bu eksik kalmış maceranın
devamını ve anahtarını verecek.*
Alain-Fournier

14 Mayıs 2017, Pazar

Gözlerimi açtığımda öğle güneşi salona dolmuştu. Hiç uyanmadan öğlen saat bire kadar uyumuştum. Gerçek hayatın karanlığından kopmamı sağlayan yoğun ve derin bir uyku.

Beni uyandıran cep telefonumun sesi oldu. Cevap vermeye yetişemedim ama bırakılan mesajı dinledim. Babam, avukatın telefonundan, serbest bırakıldığını ve eve dönmekte olduğunu haberi veriyordu. Onu hemen aramaya çalıştım ama telefonumun şarjı bitti. Valizim kiraladığım araçta kalmıştı, evde telefonuma uyan bir şarj aleti arayıp durdum, sonunda vazgeçtim. Evin sabit telefonundan Antibes Merkez Hastanesi'ni aradım ama bana Maxime'den haber verebilecek kimseye ulaşamadım.

Duşa girdim ve babamın dolabında bulduğum bir gömlekle yün bir ceket giyindim. Banyodan çıktım ve pencereden mavi gözlerini kırıp duran denize bakarak üç espresso içtim. Mutfakta bıraktığım eski eşyalarım dün koyduğum yerde duruyordu. Bir taburenin üzerinde dengede duran büyük bir karton kutu, masif ahşap tezgâh üzerinde eski ödevlerim, ders notlarım, karışık kasetlerim, ilk sayfasına yazılmış ithafı yeniden okumak için açmış olduğum Tsvetaïeva şiirleri derlemesi:

Vinca'ya,
Seni hiç bırakmamak için
Bedeni olmayan bir ruh olmak isterdim.
Seni sevmek, yaşamaktır.
Alexis.

Kitabı önce dikkatsiz bir gözle, sonra daha dikkatli bir şekilde karıştırdım. Mercure de France Yayınları'ndan çıkmış olan *Feminen Erkek Kardeşim* benim her zaman zannettiğimin aksine bir şiir derlemesi değildi. Birinin –Vinca ya da ona kitabı veren kişinin– sık sık altını çizerek not aldığı bir denemeydi. Altı çizili cümlelerden birinde durdum. “Birbirini seven iki kadının mükemmel birlikteliğindeki [...] tek gedik budur. Çocuk yapılması gerektiğinde erkeğin baştan çıkarmasına direnmemek mümkündür.”

Cümledeki bir şey –*birbirini seven iki kadının mükemmel birlikteliği*– bana dokunmuştu. Sandalyelerden birine oturdum ve okumaya devam ettim.

Birbirini seven iki kadın... 1930'ların başında çok güzel yazılmış bu metin, lezbiyen aşkın şiirsel bir yüceltmesiydi. Bir manifesto değildi ama iki kadının, biyolojik olarak iki sevgiliden olan bir çocuğu dünya getirmesinin imkânsızlığı üzerine yazılmış öfke dolu bir metindi.

İlk günden beri gözden kaçırdığım şeyi anladım. Ve bu her şeyi değiştirdi. Vinca kadınları seviyordu. Her ne olursa olsun, Vinca bir kadını sevmişti. Alexis. Hem kadın hem erkek ismi. Fransa'da hemen hemen her zaman erkek ismi olsa da Anglosakson dünyada çoğunlukla kadın adıydı. Bu keşif beni öylesine darmadağın etmişti ki yeniden yanlış yolda olup olmadığımı merak ettim.

Kapı çaldı. Babam olduğunu düşünerek otomata bastım ve onu karşılamak için balkona çıktım. Fakat Richard yerine çok zayıf, ince hatlı ve endişe verici saydamlıkta gözleri olan genç bir adamla burun buruna geldim.

“Corentin Meirieu, Mösyö Pianelli'nin asistanıyım,” diye kendini tanıttı bisiklet kaskını çıkarıp kızıl saçlarını sallarken.

Mon Frère Féminin. (E.N.)

Stajyer gazeteci aracını duvara yaslamıştı: Yaylı, deri seleli, bambudan tuhaf bir bisiklet.

“Başınız sağ olsun,” dedi çocuksu yüzüyle uyumsuz gür sakalı altındaki üzgün ifadesini göstererek.

Bir kahve içmeye içeri davet ettim.

“Memnun olurum, kahve kapsülünden başka bir şeyle yapıyorsanız.”

Mutfağa yanıma geldi ve kahve makinesinin yanında duran arabica paketini incelerken göğsüne yapışık tuttuğu karton dosyaya hafifçe vurdu.

“Size verecek haberlerim var!”

Ben içeceklerimizi hazırlarken Corentin Meirieu taburelerden birine oturdu ve üzerine notlar alınmış bir belge destesi çıkardı. Önündeki fincana kahvesini koyarken çantasındaki *Nice-Matin*’in ikinci baskısının manşetini fark ettim. Kıyı patikasının, üzerinde **ŞEHİRDE KORKU** yazan bir fotoğrafıydı.

“Kolay olmadı ama lisenin finansmanı ile ilgili ilginç bilgilere ulaştım,” dedi.

Karşısına oturdum ve bir baş hareketiyle devam etmesini söyledim.

“Haklıdınız, Saint-Ex’teki çalışmaların finansmanı tamamen kurumun kısa süre önce aldığı önemli ve beklenmedik bir bağışla sağlanıyor.”

“Kısa süre önce derken ne zamanı kastediyorsun?”

“Bu yılın başı.”

Francis’in ölümünden birkaç gün sonra.

“Kim yapmış bağışı? Vinca Rockwell’in ailesi mi?”

Torununun ortadan kaybolmasını hiçbir zaman kabullenemeyen ve ölümünden sonra bir tür kan davası güdebilecek Vinca’nın büyükbabası Alastair Rockwell aklıma gelmişti.

“Hiç ilgisi yok,” diye yanıt verdi Meirieu kahvesine bir şeker atarken.

“Kim peki?”

Hipster notlarına baktı. “Bu bağışın ardında Amerikalı bir kültür vakfı var: Hutchinson & DeVille Vakfı.”

Önce bu isim bana bir şey ifade etmemişti. Meirieu kahvesini tek dikişte bitirdi. "İsminden de anlaşılabilceği üzere, vakıf iki aile tarafından fonlanıyor. Hutchinson ve DeVille aileleri, bugün tüm Amerika kıtasında yüzlerce şubesi olan bir brokerlik şirketini savaş sonrası California'da kurarak servet edinmiş."

Gazeteci notlarına bakmaya devam etti. "Vakıf, sanat ve kültür alanında destekler veriyor. Öncelikli olarak Jean Baptiste Lisesi, Berkeley, UCLA, San Francisco'daki MoMa, Los Angeles Sanat Müzesi gibi okulları, üniversiteleri ve müzeleri finanse ediyor."

Meirieu kot ceketinin kollarını sıyırdı, vücuduna öylesine yapışmıştı ki ikinci teni olduğunu sanabilirdiniz. "Vakfın son yönetim kurulu toplantısında alışıldık olmayan bir öneri oylandı: Üyelerden biri, ilk defa ABD dışında bir yatırım yapma fikrini ortaya attı."

"Saint-Exupéry Lisesi'nin yenilenmesi ve büyütülmesi fikri mi?"

"Kesinlikle. Hararetli tartışmalar olmuş. Proje aslında ilginç ama gölün yanına Melekler Bahçesi adı verilen bir gezinti yeri yapılması gibi tuhaf şeyler içeriyor."

"Stéphane bana devasa bir gül bahçesinden bahsetmişti."

"Evet, o. Tasarımcının niyeti burayı Vinca Rockwell anısına ithaf edilmiş bir alan yapmak."

"Bu çok garip değil mi? Vakıf böyle bir hezeyanı nasıl kabul edebilmiş?"

"Aslında yönetim kurulu üyelerinin büyük kısmı buna karşı çıkmış ama iki aileden biri tek bir mirasçı ile temsil ediliyormuş. Bu kişinin de psikolojik sorunları olduğu için yöneticilerin çoğu ona güvenmiyormuş. Bununla birlikte statüsü gereği oy hakkı diğerlerinden fazla olduğu için çoğunluğu elde edebilmiş."

Gözkapaklarımı ovuşturdum. Hem hiçbir şey anlamamıştım hem de hedefe çok yakın olmadığımı hissediyordum. Sırt çantamı almak için ayağa kalktım. Bir şeyleri kontrol etmeliydim. Çantanın içinde 1992-1993 okul yıllığını buldum. Ben sayfaları çevirirken Meirieu açıklamalarını bitiriyordu:

“Hutchinson & DeVille Vakfı’ndaki üst düzey mirasçının adı Alexis Charlotte DeVille. Galiba tanıyorsunuz. Siz öğrenciyken Saint-Ex’ta öğretmenmiş.”

Alexis DeVille... Karizmatik İngiliz edebiyatı öğretmeni.

Şaşkınlıktan donakalmıştım; gözlerim, o dönemde herkesin Matmazel DeVille dediği kadının portresine takılmıştı. Yıllıkta bile ismi, A.C. baş harfleri ardında kayboluyordu. Nihayet Alexis’i bulmuştum. Annemin ve Francis’in katili. Maxime’i öldürmeye çalışan kadın. Ve dolaylı bir şekilde, Vinca’yı uğursuz kaderinin yollarına sürükleyen kadın.

“Bir süreden beri yılın altı ayını Côte d’Azur’de geçiriyormuş,” dedi Meirieu. “Cap d’Antibes’deki eski Villa Fitzgerald’ı satın almış. Nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Artık arabam olmadığını fark etmeden önce kendimi dışarı attım. Gazetecinin bisikletini alıp almamakta tereddüt ettim ama onun yerine garajdan bodrum katına indim ve eski mobiletimin üzerindeki muşambayı kaldırdım. On beş yaşındaymışım gibi selesine oturdum ve 103’ü çalıştırmayı denedim.

Fakat bodrum katı soğuk ve nemliydi, motor tutukluk yapıyordu. Alet çantasını buldum ve motoruma geri döndüm. Parazit gidericiyi aldım, bir anahtar yardımıyla bujiyi gevşettim. Kapkara olmuş, kirlenmişti. Okula gitmeden önce yüzlerce defa yaptığım gibi eski bir kumaş parçasıyla temizledim ve yerine takmadan önce zımpara kâğıdıyla ovdum. Bir zamanlar yaptığım şeyler hafızamda bir yere mihlanmıştı, hayatın bana çok şey vadettiğini sandığım çok da uzak olmayan bir dönemin eski anıları.

Mobileti bir kez daha çalıştırmayı denedim. Bir iyileşme vardı ama hâlâ hızlanamıyordu. Ayağını kaldırdım, selesine atladım ve yokuş aşağı kendimi bıraktım. Motor boğuluyor gibiydi, nihayet patlamaya başladı. Birkaç kilometre dayanması için dua ederek yola çıktım. Hızlanmam gerekiyordu.

Richard

Kafamın içinde görüntüler bir oraya bir buraya çarpıyordu. Dayanılmaz ve gerçekdışı. En korkunç kâbustan daha katlanılmaz. Eşimin vurulmuş, parçalanmış, un ufak edilmiş yüzü. Annabelle'in güzel yüzü kanlı bir et maskesine dönüşmüş.

Adım Richard Degalais ve yaşamaktan yoruldum.

Hayat bir savaşa bu hücumla karşı koyamadım. Varlığın siperlerinde karnımı kasatura ile kestim. En acı çarpışmalarda kayıtsız şartsız teslim olmak zorunda kaldım.

Salonun ışığı altında altın gibi parıldayan toz zerreciklerinin ortasında kalakaldım. Evim artık bomboştu ve hep öyle olacaktı. Bu felaketin gerçekliğini kabullenmekte zorlanıyordum. Annabelle'i sonsuza dek kaybetmiştim. Fakat onu gerçekten ne zaman kaybetmiştim? Birkaç saat önce Cap d'Antibes Plajı'nda mı? Birkaç sene evvel mi? Onlarca yıl önce mi? Yoksa Annabelle'i gerçekten kaybetmediğimi çünkü hiçbir zaman benim olmadığımı kabul etmek mi doğru olurdu?

Önümdeki masanın üzerine konmuş tabancaya hipnotize olmuş gibi baktım. Varlığından bile haberdar olmadığım bir silahtı. Bazen eski filmlerde gördüğümüz ahşap kabızlı bir Smith & Wesson. Namlusu doluydu: 38 kalibreli beş mermi. Elimle silahı tarttım, çelik karkasının ağırlığını hissettim. Silah beni çağırıyordu. Tüm sorunlarımın hızlı ve açık çözümü. Kısa süre içinde ölme olasılığının beni rahatlatmış doğrudur. "Beni kendi bildiği şekilde sevdiğini" söyleyen, anlaşılması imkânsız bu kadınla yan yana yaşadığım, garip bir evlilikle geçen unutulmuş şu kırk sene.

Gerçek şu ki Annabelle bana göz yumuyordu ve bu zaten hiç yoktan iyiydi. Onunla yaşamak bana acı veriyordu ama onsuz

yaşamak beni öldürürdü. Beni başkalarının gözünde maymun iştahlı bir koca olarak gösteren —ki öyleydim— ve dedikodulardan, meraklı bakışlardan kendisini koruyan gizli anlaşmalarımız vardı. Hiçbir şey, hiç kimse Annabelle üzerinde güç uygulayamazdı. Her türlü sınıflandırma, her türlü norm, her türlü gelenek görenek ona uzaktı. Beni büyüleyen de bu özgürlüktü. Zaten bir başkasında, onun gizeminden başka neyi severiz ki? Onu seviyordum ama kalbi fethedileceklerden değildi. Onu seviyordum ama onu koruyabilecek maharette değildim.

Chiefs Special'ın namlusunu şakağıma dayadım ve aniden daha iyi nefes almaya başladım. Bu silahı gözümün önüne kimin koyduğunu bilmek isterdim. Belki Thomas mı? Benim oğlum olmayan oğlum mu? Beni hiçbir zaman sevmeyen —o da beni sevmemişti— oğlum. Gözlerimi kapadım ve yüzü gözümün önüne geldi, küçüklük haline dair onlarca anıyla birlikte. Hayranlık ve üzüntüye boyalı görüntüler. Bu zeki, meraklı ve çok akıllı çocuğa karşı hayranlık; onun babası olmamanın verdiği üzüntü.

Erkeksen tetiğe basarsın.

Beni vazgeçiren şey korku değildi. Mozart'tı. Annabelle'in bana mesaj gönderdiğini haber veren üç nota arp ve obua. Olduğum yerde sıçradım. Telefonuma doğru koşmak için silahı yerine koydum. *Richard, mektubun var. A.*

Mesaj Annabelle'in telefonundan o anda gönderilmişti. Fakat öldüğü ve telefonunu evde bıraktığı için bu imkânsızdı. Bunun tek açıklaması, ölmeden önce bu yazılı mesajın gönderilmesini programlamış olmasıydı.

Richard, mektubun var. A.

Mektup mu? Ne mektubu? Telefonumdaki e-postaları kontrol ettim ama kayda değer bir şey yoktu. Evden çıkıp posta kutumuza kadar giden beton yola indim. Eve sushi servisi ilanlarının yanında çok eski zamanlarda birbirimize verdiğiniz aşk mektuplarını anımsatan, gök mavisi kalın bir zarf bulfum. Pul yapıştırılmamış zarfı açtım. Belki de Annabelle bunu dün öğleden sonra doğrudan buraya koymuştu ya da öyle görünüyor ki özel bir kurye getirip koymuştu. İlk cümleyi okudum: *Richard, eğer bu mektubu aldıysan beni Alexis DeVille öldürdü.*

Üç sayfayı okumam sonsuz vakit almıştı sanki. Okuyup öğrendiğim şeyler beni şaşkına çevirmiş, darmaduman etmişti. Ölümden sonraki itiraftı bu. Kendi tarzında bir tür aşk mektubuydu da ve şöyle bitiyordu: *Şimdi ailemizin kaderi senin ellerinde. Oğlumuzu koruma ve kurtarma gücüne ve cesaretine sahip olabilecek tek kişi sensin.*

Genç Kız ve Gece

*Sonunda puzzle'ın parçaları elimizdeydi
ama ne şekilde bir araya getirirsek getirelim
hep boşluklar kalıyordu,
tıpkı adlandıramadığımız ülkeler gibi.
Jeffrey Eugenides*

1.

Mobiletim ruhunu teslim etmişti. Gidonun başında, deli gibi pedallıyordum. Seleden kalkmıştım, ayakta, sanki elli kiloluk birinin çevikliğiyle Ventoux Dağı'nı tırmanıyordum.

Bacon Bulvarı'nda, Cap d'Antibes'in ucunda yer alan Villa Fitzgerald, caddeden bakılınca bir tür ambar gibi görünüyordu. İsmine rağmen hiçbir zaman Amerikalı yazarın yaşadığı bir yer olmamıştı fakat her yerde olduğu gibi Côte d'Azur'de de efsanelerin hayatı zordu. Varış noktandan elli metre önce mobiletimi kaldırıma bıraktım ve deniz kıyısı boyunca uzanan korkuluğun üzerinden atlardım. Cap'ın bu bölgesinde beyaz kumlu plajlar yerini sarp kayalıklı ve zorlukla erişilen bir kıyıya bırakıyordu. Güçlü rüzgârlar tarafından şekillendirilmiş dev falezler ve uçurumlar. Boynumu kırma riskiyle kayaların üzerinde yürüdüm, villanın arkasına girmeyi sağlayan dik yamacı tırmandım.

Havuzun –denize yukarıdan bakan ve dubalı küçük iskeleye kadar taştan merdivenle inilen masmavi, uzun, dikdörtgen bir havuz– cilalı beton yolunda birkaç adım attım. Falezin üzerine kondurulmuş Villa Fitzgerald'ın ayakları kelimenin tam anlamıyla

denizin içindeydi. Villa, Çılgın Yıllar'da' yapılmış, mimarisi Art Deco ile Akdeniz etkileri arasında gidip gelen, modernist yapılardan biriydi. Beyaz sıvalı geometrik dış duvarının üstünde, bir pergola ile korunan terasla bezenmiş düz bir çatı vardı. Günün bu saatinde gökyüzü ve deniz aynı baş döndürücü maviye, sonsuzluğun rengine karışmıştı.

Kemerlerin içine sokulmuş bir galeri yazlık salon olarak kullanılıyordu. Evin içine girebileceğim yarı açık bir pencere buluncaya kadar kemerlerin altından yürüdüm.

Manzarayı Akdeniz değil de Hudson Körfezi varsayarsak, ana salon biraz benim TriBeCa'daki daireme benziyordu, her bir ayrıntıya önem verilmiş sağaltıcı bir mekândı. Dergilerde ya da dekorasyon bloglarında fotoğraflarını gördüğümüz türden bir yerdi. Kütüphanede neredeyse benimkiyle aynı kitaplar, aynı kültürü –klasik, edebi, uluslararası– yansıtan kitaplar vardı.

Çocukların yaşamadığı evlerin kusursuz temizliği burada da hüküm sürüyordu. Hayatın asıl anlamından –çocuk gülüşü, oyuncak ayılar, her köşede Legolar, masaların altında ve üstünde bisküvi kırıntıları– nasibini almamış mekânların iç burkucu soughukluğu vardı.

“Gerçekten de sizin ailede kendini ateşin içine atmak alışkanlığı dönuştü.”

Arkamı döndüm ve Alexis DeVille ile karşı karşıya geldim. Onu geçen gün, Saint-Ex'in ellinci yıl töreninde görmüştüm. Sade giyinmişti –kot pantolon, çizgili gömlek, V yaka kazak, Converse ayakkabılar– fakat cazibesi olan ve her koşulda fark edilen insanlardandı. Arkasında üç bekçi köpeğiyle –kulakları kesik bir doberman, kızıl renkli bir Amerikan terriyer ve düz suratlı bir rottweiler– heybetli görünüyordu.

Köpekleri görünce tüm vücudum gerildi. Kendimi korumak için hiçbir şey almadan geldiğime pişman olmuştum. Annemlerin evinden öfkeden kudurmuş halde, telaşla çıkmıştım. Hem sonra, her zaman silahımın aklım olduğuna inanmıştım. Öğretmenim Jean-Christophe Graff'tan öğrendiğim bir dersti bu fakat Alexis

---

* Fransa'da I. Dünya Savaşı'ndan sonra 1929'daki Büyük Buhran'a kadar süren, yoğun kültür, sanat ve eğlence dönemi. (Ç.N.)

DeVille'in anneme, Francis'e ve Maxime'e yaptıklarını düşününce bu kadar fevri hareket etmekte hatalı olduğumu anladım.

Hakikatin kaynağına ulaştığım anda kendimi dımdızlak hissettim. Aslında Alexis DeVille'in ağzından hiçbir şey duymayı beklemiyordum. Zaten her şeyi anlamamış mıydım? Bunun bir aşk olduğunu da anlayabilseydik... Yine de bu iki zeki, özgür ve güzel kadının zamanında hissetmiş oldukları karşılıklı göz kamaşmasını gayet iyi anlıyordum. Entelektüel ortaklığın verdiği heyecanı, bedensel sarhoşluğu, aykırılığın yarattığı baş dönmesini. Beni rahatsız etse de Alexis DeVille ve ben pek farklı sayılmazdık. Yirmi beş sene boyunca aynı kızı sevmiş ve bundan hiç vazgeçmemiştik.

Saçlarını topuz yapmış olan Alexis DeVille uzun ve inceydi, yaşını ele vermeyen pürüzsüz, mükemmel bir cildi vardı. Duruma hâkim olduğuna emin görünüyordu. Köpekleri gözlerini benden ayırmıyordu ama DeVille bana arkasını dönme lüksüne sahipti, duvarlardaki neredeyse her yere asılı fotoğraflara bakıyordu. Bunlar Dalanegra'nın bana bahsettiği ünlü erotik fotoğraflardı. Böylesi bir modelle fotoğrafçı kendini aşmıştı. Genç kadının baş döndürücü ve karmaşık güzelliğini öylesine mükemmel şekilde kavramıştı ki. Gençliğinin o geçici yanını. *Güllerin yaşadığı şeyleri...*

2.

Saldırıya geçmeye karar verdim.

"Vinca'yı hep sevdiğinize kendinizi inandırmışsınız ama bu doğru değil. İnsan sevdiğini öldürmez."

DeVille o buz gibi bakışıyla, beni tiksintiyle süzmek için gözlerini fotoğraflardan ayırdı. "Size kolaylıkla, birini öldürmenin kimi zaman en mutlak aşk eylemi olduğu cevabını verebilirdim. Ama asıl sorun bu değil. Vinca'yı öldüren ben değilim, sizsiniz."

"Ben mi?"

"Siz, anneniz, Fanny, Francis Biancardini ve oğlu... Derecesi önemli değil, hepiniz sorumlusunuz. Hepiniz suçlusunuz."

"Tüm bunları size Ahmed anlattı, değil mi?"

Kerberoslari eşliğinde bana doğru ilerledi. Hekate geldi aklima, her zaman Ay'a uluyan bir köpek sürüsüyle dolaşan Yunan mitolojisindeki gölge tanrıçası. Kâbuslarda, bilinçüstüne çıkmış arzularda, kadınlarla erkeklerin en murdar ve en kırılğan oldukları ruhların alanlarında hüküm süren Hekate.

"Tanıkların tutarlı ifadelerine rağmen Vinca'nın hiçbir zaman o herifle kaçmış olduğuna inanmadım," dedi Alexis. "Seneler boyunca gerçeğin peşinde iz sürdüm. Ve kaderin bir oyunu sayesinde, artık hiçbir şey beklemediğim bir anda hakikat bana altın tepside sunuldu."

Köpekler kıpırdanıyor ve bana bakarak hırıyordu. Panikleme-ye başlamıştım. Hayvanların görünüşü beni sanki felce uğratiyordu. Gözlerine bakmamaya çalışıyordum ama mutlaka huzursuzluğumu hissediyorlardı.

"Yedi ay önceydi," dedi Alexis. "Bir süpermarketin meyve sebze reyonunda. Ben alışverişimi yaparken Ahmed beni tanıdı ve benimle konuşmak istediğini söyledi. Vinca'nın öldüğü gece Francis onu, Vinca'nın bazı eşyalarını alması ve sizi ele verebilecek her türlü izden odayı arındırması için göndermiş. Ahmed, Vinca'nın mantolarından birinin ceplerini karıştırırken bir mektupla bir fotoğraf bulmuş. Alexis'in ben olduğumu ilk anlayan kişi o. Alık herif yirmi beş sene boyunca bu sırrı saklamış."

Sakin görüntüsünün altındaki öfkesini ve kızgınlığını tahmin ediyordum.

"Ahmed'in memleketine dönmek için paraya ihtiyacı vardı, ben de bu bilgileri istiyordum. Ona beş bin avro verdim, o da bana her şeyi anlattı, spor salonu duvarına gömülü iki cesedi, Saint-Exupéry'yi kana bulayan o 1992 Aralık gecesinin dehşetini, sizin cezasız kalışınızı."

"Bir hikâyenin doğru olması için onu tekrar edip durmak yetmez. Vinca'nın ölümünde tek bir sorumlu var, o da sizsiniz. Bir suçun faili her zaman elinde silah olan değildir ve siz bunu iyi biliyorsunuz."

---

* Yunan mitolojisinde Hades'in yönettiği ölülerin bulunduğu yeraltının kapısında bekçilik yapan üç başlı köpek. (Ç.N.)

Alexis DeVille'in yüzü ilk defa hoşnutsuzlukla asıldı. Tanrıçalarının verdiği içsel bir emre itaat eder gibi üç köpek bana yaklaştı ve etrafımı sardı. Aniden sırtımdan soğuk terler boşaldı. Korkumu kontrol edemiyordum. Genellikle, kendi kendime korkularımın abartılı ve gerçekdışı olduğunu söyleyip ikna eder, kendimi fobime kaptırmamayı başarırdım. Fakat şu anda köpekler yırtıcıydı ve saldırmaya hazırlanıyorlardı.

Korkuma rağmen sözlerime devam ettim: "O dönemki halinizi hatırlıyorum. Etrafınıza yaydığınız çekiciliği ve aurayı. Tüm öğrenciler size hayrandı. İlk başta da ben. Öğrencilerine saygı gösteren ve onları yukarı çekmeyi bilen otuz yaşında, genç, parlak ve güzel bir öğretmen. Sanat hazırlık sınıfındaki kızlar size benzemek isterdi. Belli bir özgürlük ve bağımsızlık sembolüydünüz. Bana göre de zekânın, dünyanın vasatlığına karşı kazandığı zaferi temsil ediyordunuz. Jean-Christophe Graff'in kadın versiyonu ve..."

Eski öğretmenimden bahsedince kötücül bir kahkaha attı. "Ah! Şu zavallı Graff! O da alıgın tekiydi ama başka bir türden, kültürlü alık. O da hiçbir şeyi tahmin edememişti. Yıllar boyunca, özenle beni takip etti. Bana şiirler, ucu yanmış mektuplar yazardı. Sizin Vinca'yı idealize etmeniz gibi o da beni ederdi. Bu, sizin gibi erkeklerin huyudur. Kadınları sevdiğinizi iddia edersiniz ama bizi hiç tanımazsınız ve tanımaya da çalışmazsınız. Bizi dinlemez, bizi duymak istemezsiniz. Size göre biz sadece sizin romantik düşlelerinize bir payandayız!"

Söylediklerini desteklemek için Stendhal'dan ve onun aşkın kristalleşme süreci tezinden alıntı yaptı: "Bir kadınla ilgilenmeye başladığınız anda, onu *gerçekten olduğu gibi* görmezsiniz, size münasip görüldüğü haliyle görürsünüz."

Fakat onun entelektüel savunmalarla bu işten sıyrılmasına izin vermeyecektim. Onu severek Vinca'yı mahvetmişti ve bunu kabul etmesini istiyordum.

"Söylediğinizin aksine Vinca'yı tanıyordum. Hem de siz onu tanımadan önce. Aklımda ne içki içen ne de uyuşturucu ilaçlara kendini veren bir kız var. Onun üzerinde hâkimiyet kurmak için

tüm bunları yaptırdınız ve başardınız da. Sizin için kolay bir avdı: Zevki ve tutkuyu keşfeden genç ve coşkunun bir kız."

"Onu yoldan çıkardığımı mı söylüyorsunuz?"

"Hayır, bence siz onu uyuşturucu ve alkole itelediniz çünkü bu onun muhakemesini değiştiriyor ve kolay manipüle edilir hale getiriyordu."

Sivri dişleri görünen köpekler bana hafifçe dokunuyor, ellerimi koklayıp duruyorlardı. Doberman çenesini üst bacağıma yasladı ve beni bir kanepenin sırtına kadar geri geri yürümeye zorladı.

"Onu babanızın kollarına ittim çünkü bir çocuk sahibi olabilmemiz için tek çözüm buydu."

"Gerçek şu ki o çocuğu isteyen sizdiniz. *Sadece siz!*"

"Hayırlı Vinca da istiyordul!"

"O şartlar altında mı? Hiç sanmıyorum."

Alexis DeVille sinirlendi: "Bizi yargılayamazsınız. Bugün kadın çiftlerin çocuk sahibi olması makul bulunuyor, çoğu zaman da buna saygı duyuluyor. Zihniyet çok değişti, yasalar değişti, bilim ilerledi. Ama 1990'ların başında bunların hepsi yoksayılıyordu."

"Paranız vardı, başka türlü de yapabilirdiniz."

Hemen karşı çıktı: "Hiçbir şeyim yoktu, hiç! Gerçek yenilikçi insanlar sanıldığı gibi değil. California'daki DeVille'in toleransı sadece görünüşteydi. Tüm ailem ikiyüzlü, alçak ve zalimdir. Benim yaşam tarzımı ve cinsel yönelimimi hiçbir zaman onaylamadılar. O dönemde, bana para vermeyi çoktan kesmişlerdi. Babanızı gözümüze kestirerek bir taşla iki kuş vurmuştuk: Çocuk ve para."

Konuşmamız beyhudeydi. İkimiz de konumumuzu koruyorduk. Belki de bir sorumlu aramak boşunaydı. Belki ikimiz de suçlu ve masum, kurban ve katildik. Belki de kabul edilmesi gereken tek gerçek, 1992 yılında, Sophia Antipolis'teki Saint-Exupéry Lisesi'nde, hayatına girmesine izin verdiği insanları deli divane eden büyüleyici bir kız olduğuydu. Çünkü onunla birlikteyken, onun varlığının, hepimizin kendisine sorduğu şu sorunun bir yanıtı olduğuna dair çılgınca bir yanılsamaya kapılıyordunuz: Gecenin içinden nasıl geçilir?

3.

Hava marazi bir gerilimle dolup taşıyordu. Üç köpek şimdi de beni duvara kadar geriletmişti ve artık üzerime atılacaklarına hiç kuşku kalmamıştı. Tehlikenin eli kulağında olduğunu, kalbimin atışlarını, terden tenime yapışan gömleğimi, ölüme doğru kaçınılmaz yürüyüşü hissediyordum. De Ville tek bir jest, tek bir sözle hayatıma bir son verme gücüne sahipti. Düşünüp taşınınca, ölmek ya da öldürülmekten başka bir seçenek olmadığını görüyordum. Korkmama rağmen devam ettim:

“Evlat edinebilirdiniz ya da o çocuğa siz gebe kalabilirdiniz.”

Yıkıcı ve coşkulu bir bağınazlıkla bana daha da yaklaştı ve işaretparmağını yüzüme birkaç santim kala sallayarak şöyle dedi: “Hayır! Ben *Vinca’nın* bebeğini istiyordum. Onun genlerine, onun mükemmelliğine, onun zerafetine, onun güzelliğine sahip bir bebek. Aşkımızın bir uzantısı.”

“Sizin ona Dr. Rubens sayesinde temin ettiğiniz Rohypnol reçetelerinden haberim var. Sevgilisini elinde tutmak için uyuşturucu bağımlılığına ihtiyacı olan birinin aşkı sizce de çok garip değil mi?”

“Seni pislik...”

De Ville ne diyeceğini şaşırmıştı. Köpeklerinin saldırganlığını da kontrol etmekte gittikçe zorlanıyordu. Göğsüm sıkışıyor, kalbim son hız atıyor, başım dönüyordu. Bunu görmezden gelmeyi denedim ve hançerimi sapladım: “*Vinca’nın* ölmeden önce söylediği son cümle neydi biliyor musunuz? Bana, *Alexis beni zorladı, onunla yatmak istemiyordum*, dedi. Yirmi beş sene boyunca bu cümlemin anlamını küçümsedim ve bu bir adamın hayatına mal oldu. Ama bugün ne anlama geldiğini biliyorum: *Alexis De Ville beni babanla yatmam için zorladı ama elimden bir şey gelmedi.*”

Nefes almakta zorlanıyordum. Tüm vücudum titriyordu. Bu kâbustan çıkmanın tek yolunun kendimi ikiye bölmek olduğunu hissediyordum. “Gördüğünüz gibi, *Vinca* ne boktan biri olduğunuzu bilerek öldü. Bin tane Melekler Bahçesi de yaptırırsanız tarihi baştan yazmayı başaramayacaksınız.”

Öfkeden deliye dönmüş Alexis DeVille saldırı işaretini vermişti.

İlk saldıran Amerikan teriyer oldu. Köpeğin atlayışının gücüyle arkaya doğru düştüm. Parkenin üzerinde geri geri giderken başımı duvara vurdum, sonra da metal bir koltuğun keskin köşesine. Köpeğin sivri dişlerini boynuma sapladığını, şah damarımı aradığını hissediyordum. Onu itmeye çalışıyor ama başaramıyordum.

Üç el silah sesi duyuldu. İlki boynumu paramparça etmekte olan köpeği yere serdi ve iki ortağının kaçmasına neden oldu. Diğer ikisi ben hâlâ yerdeyken patladı. Aklımı toparlayınca Alexis DeVille'in bedeninin, şöminenin yanında bir kan gölü içinde yatmakta olduğunu fark ettim. Başımı pencereye doğru çevirdim. Richard'ın silueti güneşi arkasına almıştı.

"Her şey yolunda Thomas," diye teskin etti beni rahatlatıcı bir sesle.

Altı yaşında, gece kâbus gördüğüm zamanlardaki gibi. Eli titremiyordu. Francis Biancardini'nin Smith & Wesson'unun ahşap kabzasını sıkı sıkı tutuyordu.

Babam, kerberoslardan biri dönüp bize saldırır endişesiyle tetikte kalıp ayağa kalkmama yardım etti. Elini omzuma koyduğunda kısa bir için yeniden altı yaşındaki o çocuk olmuştum. Bir önceki jenerasyonun, Francis ve onun gibi, nesli tükenmekte olan erkeklerini düşündüm. Başka bir çağın değerlerine sahip sert ve köşeli erkeklerini. Bugün, erkeksiliklerini geri kafalılık olarak gördüğümüz için hor gördüğümüz erkekleri. Fakat yolum iki defa kesiştiği için çok mutlu olduğum erkekleri. Çünkü hayatımı kurtarmak için ellerini kirletmekte tereddüt dahi etmemişlerdi.

Kan gölünün dibine sokmuşlardı.

Epilog(lar)

Geceden Sonra

İyi Huylu İnsanların Talihsizliği

Alexis DeVille'in ölümünü ve babamın tutuklanmasını takip eden günler hayatımın en tuhaf günleriydi. Her sabah, polis soruşturmasının Vinca ve Clément'in ortadan kayboluşuyla ilgili dosyanın yeniden açılmasıyla sonuçlanacağı fikriyle kalkıyordum. Fakat babam, hücrelerinden, bu tehlikeyi ustalıkla savuşturmayı başarmıştı. Birkaç aydan beri Alexis DeVille ile bir aşk yaşadığını iddia etmişti. Eşi bu ilişkiyi keşfetmiş ve metresini, elinde bir tüfekle görmeye gitmişti. Tehlikede olduğunu anlayan Alexis kendini savunmuş ve babam tarafından öldürülmeden önce annemi ortadan kaldırmıştı. Senaryo işler haldeydi. Tüm başkışiler için anlaşılır ve inandırıcı bir devinim sağlıyordu. İlk meziyeti bu cinayetleri "aşk" cinayeti alanına toplamasıydı. Babamın avukatı davanın gidişatından şimdiden memnundu. Annemin Alexis DeVille tarafından vahşice öldürülmesi —psikiyatrik geçmişi ve bana saldıran köpeklerle ilgili konu gibi— babamın eylemini neredeyse meşru bir intikam olarak gösteriyordu ve beraat etmesini sağlamayacaksa da hafif bir ceza almasını sağlayacaktı. Aşk cinayeti hipotezinin, Vinca ve Clément meselesiyle hiç kesişmemesi bir avantajdı.

Fakat olayların gidişatı bana, gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu.

•

Birkaç hafta içerisinde şansın yine de bize gülmeye devam edeceğine inandım. Maxime komadan çıktı ve sağlığı büyük bir hızla iyileşti. Haziranda milletvekili seçildi ve ismi kimi zaman basında bakanlık için geçiyordu. Saldırı soruşturması, bir suç mahali haline

gelmiş spor salonu çevresinde kuş uçurtulmamasına sebep oldu. Dolayısıyla yıkım öngörülen tarihte başlamadı. Ayrıca Hutchinson & DeVille vakfının heyeti, bu şartlar altında, Saint-Exupéry Lisesi'ne yapılacak bağışı geri çekti, çalışmalar çıkmaz ayın son çarşambasına kaldı ve yönetim o güne kadarkinin tam tersi bir söylem geliştirdi. Ekolojik ve kültürel nedenlerle Saint-Ex temsilcileri böylesi bir doğal alanın tahrip edilmesinin tehlikelerini, tüm eğitim öğretim aktörlerinin yürekten bağlı olduğu ruhunun zarar göreceğini öne sürdüler. İşte budur.

•

Fanny, babamın tutuklanma haberi sonrasında benimle iletişime geçti. Hastanede tüm geceyi, bilinci hâlâ kapalı olan Maxime'in odasında, o 1992 gecesiyle ilgili tüm gerçeği konuşarak geçirdik. Vinca'nın ölümünden sorumlu olmadığını öğrenmek hayatının dizginlerini yeniden eline almasını sağladı. Kısa bir süre sonra Thierry Séneca'dan ayrıldı ve laboratuvar ortamında dölleme için Barselona'daki bir tüp bebek merkezini aradı. Maxime gitgide iyileştiği için sık sık hastanede onunla birlikte zaman geçiriyorduk.

Birkaç gün boyunca duvara gömülü iki cesedin bizi mahkûm ettiği trajik kaderden üçümüzün de kaçabileceğine gerçekten inandım. Birkaç gün boyunca iyi huylu insanların talihsizliğini yenebileceğimize gerçekten inandım.

Fakat güvenmekle hata ettiğim Stéphane Pianelli'nin ihanetini hesaba katmamıştım.

"Hiç hoşuna gitmeyecek ama Vinca Rockwell'in ölümü hakkındaki gerçeği anlatan bir kitap yayımlayacağım," dedi bana sakin sakin, bir haziran sonu akşamı beni bir şeyler içmek için davet ettiği eski bir Antibes barında otururken.

"Hangi gerçek?"

"Tek ve eşsiz olan gerçek," diye yanıt verdi Pianelli serinkanlılıkla. "Yurttaşlarımızın Vinca Rockwell ve Alexis Clément'in başına neler geldiğini bilmeye hakları var. Saint-Ex öğrencileri velilerinin, yirmi beş seneden beri iki cesedin gömülü olduğu bir kuruma çocuklarını gönderdiklerini bilmeye hakları var."

“Peki Stéphane, bunu yaparsan Fanny’yi, Maxime’i ve beni hapse yollayacağını biliyorsun.”

“Gerçek ortaya çıkmalı,” dedi elini barın tezgâhına vurarak.

Daha sonra, lafı başka yerlere çekip bana birkaç avroluk hata yüzünden işini kaybeden bir kasiyerden ve mahkemelerin siyasetçilere ya da patronlara karşı ne kadar hoşgörülü olduğundan bahsederek uzun bir tirat atmaya girişti. Sınıf çatışması ve kapitalist sistem, *para babalarının hizmetindeki kölelik araçları* üzerine hiç bitmeyen söylevini –lisenin sonundan beri aynı şeyi tekrar edip duruyordu– otomatige bağlamıştı.

“İyi de Stéphane, bunun bizimle ne ilgisi var?”

Neşe ve ağırbaşlılıkla karışık bir bakışla beni süzdü. Sanki ilk günden beri bu güç ilişkisini bulmayı umuyordu. Pianelli’nin bizim temsil ettiğimiz şeylere karşı nasıl derinden bir nefret beslediğini, belki de ilk defa, hissettim.

“İki kişiyi öldürdünüz. Bunun bedelini ödemeniz gerekir.”

Biramdan bir yudum aldım ve umursamaz bir hava takınmaya çalıştım.

“Sana inanmıyorum. Bu kitabı hiçbir zaman yazmayacaksın.”

Bunun üzerine cebinden kalın bir zarf çıkarıp bana uzattı. Paris’te bir yayıneviyle, *Tuhaf Bir Olay. Vinca Rockwell ile İlgili Gerçekler* isimli bir kitap için imzalanmış bir kontrattı.

“İleri süreceğin şeyler için hiçbir kanıtın yok, zavallı şey. Bu kitapla bir gazeteci olarak güvenilirliğini yitireceksin.”

“Kanıtlar spor salonunda,” dedi sinirle gülerek. “Kitap çıktığı zaman öğrencilerin velileri isyan edince görürsün. O kadar güçlü bir baskı olacak ki yönetim duvarı yıkmaktan başka çare bulamayacak.”

“Vinca ve Alexis Clément cinayetleri zaman aşımına uğradı.”

“Olabilir, bu hukukta çok tartışılır olsa da annenin ve Alexis DeVille’inkiler öyle değil. Mahkeme bunu anlayacak ve tüm bu cinayetler arasındaki ilişkiyi kuracak.”

Editörü tanıyordum. Çok prestijli bir yayınevi değildi ama kitabı güçlü bir şekilde pazarlayacak araçları vardı. Pianelli gerçekten kitabını çıkarırsa yıkıcı bir etkisi olurdu.

“Bizi neden mahkûm ettiğini anlamıyorum Stéphane. Küçük bir zafer ânı elde etmek için mi? Bu hiç senin tarzın değil.”

“Ben işimi yapıyorum, hepsi bu.”

“İşin dostlarına ihanet etmek mi?”

“Saçmalama, benim işim gazetecilik ve biz hiçbir zaman dost olmadık.”

Aklıma akreple kurbağanın masalı geldi: “Neden beni soktun?” diye sordu kurbağa akrebe nehrin ortasında. “Hatan yüzünden ikimiz de öleceğiz.” “Çünkü bu benim doğam,” diye yanıt verdi akrep.

Gazeteci bir bira daha söyledi ve bıçağını yaranın içinde kanırttı. “Gerçekten büyüleyici bir hikâye! The Borgias’ın modern versiyonu! Netflix’e dizi yaparlar mı sence?”

Ailemin yıkılmasından zevk alan bu aşağılığa bakıyor ve onu öldürmek istiyordum.

“Céline’in seni neden terk ettiğini anlıyorum,” dedim. “Çünkü sen zavallı, boktan bir herifsin...”

Pianelli bira bardağını yüzüme fırlatmaya kalktı fakat ben ondan daha hızlıydım. Geriye doğru bir adım attım, yüzüne bir yumruk ve böbreğine onu dizlerinin üzerine çökertecek bir darbe indirdim.

Gece bardan çıkarken hasmım yerdeydi ama kaybeden bendim. Ve bu sefer beni koruyacak kimsem yoktu.

Jean-Christophe

Antibes, 18 Eylül 2002

Sevgili Thomas,

Aylar süren sessizlikten sonra size veda etmek için yazıyorum. Aslında bu satırlar Atlantik'i aştığında ben bu dünyadaki varlığıma son vermiş olacağım.

Toprak olmadan evvel size son bir defa selam vermek istedim. Öğretmeniniz olmaktan ne kadar mutlu olduğumu, sohbetlerimizi ve birlikte geçirdiğimiz tüm anları nasıl mutlulukla anımsadığımı size tekrar söylemek istedim. Meslek hayatımdaki en iyi öğrenciydiniz Thomas. En zekisi, en iyi notları alan değil ama hiç kuşkusuz en cömerti, en duygusalı, en insanisi, başkalarına karşı en özenlisi.

Lütfen üzülmeyin! Gidiyorum çünkü devam etmeye gücüm yok. Emin olun ki korkaklıktan değil fakat hayat beni sürdüremeyeceğim bir mücadeleye soktu. Ve ölüm, içine düşmüş olduğum cehennemden onurumla çıkabileceğim tek kapı artık. Kitaplarım, en sadık dostlarım bile bugün başımı suyun üstünde tutmama yardım edemez.

İçinde bulunduğum dram fena halde bayağı fakat değersizliği acımı hafifletmiyor. Yıllar boyu beni reddeder korkusuyla içimi açmadan bir kadını gizli gizli sevdim. Uzun süre tek oksijenim onun yaşamasını, gülümsemesini, konuşmasını seyretmektir. Entelektüel birlikteliğimiz bana eşsiz görünüyordu ve kimi zaman duygularımın karşılıklı olduğu izlenimi, kendimi kötü hissettiğim zamanlarda beni ayakta tutuyordu.

Kimi zaman sizin iyi huylu insanların talihsizliği teorinizi düşündüğümü ve safça bunun doğru olmamasını umduğumu itiraf etmeliyim ama hayat bana iyiliklerimin karşılığını hiç vermedi.

Son haftalarda bu aşkın hiçbir zaman karşılıklı olmadığını ve bu insanın hiç de benim zannettiğim insan olmadığını üzümlere anlardım. Kaderini zorlamayı başaran insanlardan olamayacağım belli.

Kendinize dikkat edin sevgili Thomas ve sakın benim yüzümden üzülmeyin lütfen! Size nasihatte bulunamam ama mücadelenizi iyi seçin. Hepsi, uğruna savaşmayı hak etmiyor. Diğerlerine tutunmayı bilin ve benim beceremediğimi siz başarın Thomas. Hayatınızı zenginleştirin çünkü yalnızlık bizi öldürüyor.

Hayatınızın geri kalanında size bol şans diliyorum. Benim başaramadığımı, varoluşun gelgitlerine karşı koymak için ruh eşinizi bulmayı başaracağınızdan hiç kuşku yok. Çünkü en sevdiğimiz yazarlardan birinin dediği gibi, "İnsanlar arasında yalnız olmaktan daha kötü hiçbir şey yoktur."

Hayata karşı hevesinizi canlı tutun. Sizi başkalarından farklı yapan şeyi canlı tutun. Ve kendinizi ahmaklardan koruyun. Stoacıların yolunda, kendini onlardan korumanın en iyi yolunun onlara benzemekten kaçınmak olduğunu unutmayın.

Kaderimiz tersini gösterse de ben hâlâ zaaflarımızın en büyük gücümüz olduğuna inanıyorum.

Sizi öpüyorum.

Jean-Christophe Graff

Doğum

Antibes, Jeanne-d'Arc Doğum Kliniği

9 Ekim 1974

Francis Biancardini odanın kapısını usulca itti. Sonbahar güneşinin turuncuya çalan ışınları balkona açılan kapıdan içeri giriyordu. Bu akşamüstü gerçekleşen doğumun dinginliği ancak uzaktan gelen okul çıkışı sesiyle bulanıyordu.

Francis odanın içinde ilerledi. Kolları hediye doluydu: Oğlu Thomas için pelüş ayı, Annabelle için bir bilezik, iki paket *biscotti* ve onlarla iyi ilgilenen hemşireler için bir kavanoz vişne marmelatı. Annabelle'i uyandırmamak için mümkün olduğunca az ses çıkarmayı deneyerek elindeki hediyeleri tekerlekli tepsiye koydu.

Beşiğe eğildiğinde yeni doğmuş bebek hayat dolu bir bakışla ona baktı.

“Nasılsın bakalım?”

Sandalyeye oturmadan önce bebeği kollarına aldı ve bir çocuğun doğumunun ardından gelen o büyülü ve heybetli ânın tadını çıkardı.

Pişmanlık ve acizlikle karışık derin bir mutluluk hissediyordu. Annabelle klinikten çıktığında eve onunla birlikte dönmeyecekti. Kocasını Richard'ın, Thomas'ın resmi babasının yanına dönecekti. Alışmak zorunda olduğu rahatsız edici bir durumdu bu. Annabelle hayatının kadınıydı ama normların dışında biriydi. Aşk her şeyin üzerinde tutan ve verdiği söze çok kişisel bir yaklaşımı olan büyük bir âşıktı.

Francis, ilişkilerini saklamaya en sonunda ikna olmuştu. “Aşkımızı değerli kılan biraz da onun gizliliği,” demişti ona. “Aşkın tüm dünyanın gözü önüne sermek onu bayağılaştırıyor, gizimini

yitirmesine neden oluyor.” Francis bunun bir başka avantajını görmüş, en değerlilerini olası düşmanlarından saklamış olmuştı. Gerçekten sahip olduklarımızı herkese göstermenin bir faydası yoktu çünkü bu bizi fazla korumasız bir hale getiriyordu.

*

Francis iç çekti. Oynamaktan keyif aldığı budala rolü bir maskeydi. Annabelle dışında kimse bunu gerçekten bilmiyordu. Kimse içindeki şiddet ve ölüm güdüsünü de bilmiyordu. Bu öfke ilk defa 1961’de Montaldicio’da, on beş yaşındayken açığa çıkmıştı. Bir yaz akşamıydı, meydandaki çeşmenin yanında. Köyün gençleri içkiliydi. İçlerinden biri Annabelle’e fazla yaklaşmıştı. Annabelle onu defalarca itmişti ama herif ona dokunmaya devam etmişti. Francis o zamana kadar bu işin dışında kalmıştı. Gençler ondan büyüktü. Köydeki bir çiftliğin seralarını kurmak ve tamir etmek için Turin’den gelen camcılar ve boyacıları. Daha sonra kimse-nin müdahale etmeyeceğini anladığında gruba yaklaştı ve adama çekip gitmesini söyledi. O dönemde pek iriyarı değildi, hatta biraz hantal biri olduğu izlenimi veriyordu. Dalga geçip güldüklerinde adamı boğazından yakaladı ve yüzüne bir yumruk indirdi. Fizikine rağmen bir boğanın gücüne sahipti ve içinde bir öfkeyle yaşıyordu. Bir kere başlayınca, genç işçiyi, kimse onun elinden alamadan dövmeye devam etti. Küçüklüğünden beri konuşmakla ilgili sorunları vardı ve bu onu Annabelle ile konuşmaktan hep caydırıyordu. Sözcükler boğazında düğümleniyordu. O akşam yumruklarıyla konuşmuştu. Zavallı adamın kafasını parçalarken Annabelle’e, *benimle birlikteyken kimse sana bir kötülük yapamaz* diyen bir mesaj göndermiş oluyordu.

Francis dayağı bitirdiğinde adamın yüzü kanlar içindeydi, ağzının içine dişleri dolmuştu ve bilincini kaybetmişti.

Bu olay bölgede büyük bir telaşa neden olmuştu. İlerleyen günlerde jandarmalar Francis’i aramaya başlamış fakat o çoktan İtalya’dan Fransa’ya geçmişti.

Yıllar sonra Annabelle’i bulduğunda, Annabelle onu koruduğu için teşekkür etmiş ama ondan korktuğunu da itiraf etmişti. Her

şeye rağmen yakınlaşmışlardı ve Francis, Annabelle'in sayesinde içindeki şiddeti yatıştırmayı başarmıştı.

Oğlunu salladığında Francis bebeğin uyuyakaldığını anladı. Thomas'ın alnına bir öpücük kondurdu. Bebeğin yumuşak ve baş döndürücü kokusu onu sarsmış, ona portakal çiçeğinin ve sütlü ekmeğin kokusunu anımsatmıştı. Thomas kollarının arasında minicikti. Güzel yüzünden yayılan huzur, geleceğin umut vaadiydi. Fakat bu küçük harika şey öyle narin görünüyordu ki.

Francis ağladığını fark etti. Üzgün olduğu için değil, bu narinlik onu korkuttuğu için. Yanağına süzülen gözyaşını sildi ve elinden geldiğince nazik bir şekilde, uyandırmadan, Thomas'ı beşiğine geri koydu.

•

Sürgülü kapıyı açtı ve hastane odasının balkonuna çıktı. Gömleğinin cebinden Gauloises paketini çıkardı, bir sigara yaktı ve birdenbire gelen bir istekle, bunun son sigarası olacağı kararını aldı. Ailesinden sorumlu olduğu o andan itibaren kendine dikkat etmeliydi. Oğulları kaç yıl babalarına ihtiyaç duyacaktı? On beş yıl? Yirmi? Tüm hayat boyu? Tütünün kekremesi dumanını içine çektiğinde, büyük bir ıhlamur ağacının yapraklarının arasından kendisine bir yol bulan güneşin son ışıklarından daha iyi yararlanmak için gözlerini kapadı.

Thomas'ın doğumu ona ağır bir sorumluluk yüklüyordu ama bunu yerine getirmeye hazırdı.

Bir çocuk büyütme, onu koruma, her an uyanık olmayı gerektiren çok uzun soluklu bir mücadeleiydi. En kötüsü, hiç habersiz ortaya çıkabilirdi. Dikkatinin hiçbir zaman dağılmasına izin vermemeliydi. Francis bu mücadeleden kaçmayacaktı. Derisi kalındı.

Körfezin gürültüsü Francis'i düşüncelerinden uzaklaştırdı. Arkasını dönünce, dudaklarında bir gülümsemeyle kendisine doğru ilerleyen Annabelle'i gördü. Onu kollarına aldığı anda tüm korkularının buharlaştığını hissetti. Ilık bir rüzgâr esip onları sar-

maladığında, Francis kendi kendine, Annabelle onun yanında olduğu sürece her şeye göğüs gerebileceğini söyledi. Kaba güç zekâ olmadan hiçbir şeydi. Beraberken her zaman tehlikenin bir adım önünde olacaktı.

Tehlikeden Bir Adım Önde

Pianelli'nin kitabının üzerimizde sallandırdığı tehdite rağmen Maxime, Fanny ve ben, bu tehdit hiç yokmuşçasına yaşamaya devam ettik. Korku içinde yaşama yaşını geçmiştik. İkna etmeyi ya da kendimizi doğrulamayı isteme yaşını da geçmiştik. Tek bir şey için birbirimize söz vermiştik: Her ne olursa olsun, artık beraber göğüs gerecektik.

Her geçen gün bir fırtınanın kopacağı zannıyla, birlikte zaman geçiriyorduk ama ben bunun asla gerçekleşmeyeceğine dair gizli bir umudu içimde tutuyordum.

İçimde bir şeyler değişmişti ve bana yeni bir güven vermişti. Beni yiyip bitiren endişe ortadan kaybolmuştu. Keşfettiğim yeni köklerim beni başka bir adam haline getirdi. Elbette pişmanlıklarım vardı; annemle ancak ölümü aracılığıyla barışmış olmak, kendimi Richard'a yakın hissetmek için onun hapse girmesini beklemek gibi. Ayrıca Francis'in aslında kim olduğunu bilerek onunla hiç konuşamamış olmaktan da pişmandım.

Üç "ebeveynimin" geçtiği yollar beni düşünmeye sevk ediyordu.

Acıdan, hezimetlerden, tezatlıklardan geçen yolları tümüyle kendine özgüydü. Kimi zaman cesarettten yoksunlardı ama kimi zaman saygıyı hak eden bir fedakârlık duygusunu kanıtlamışlardı. Yaşamış, âşık olmuş, öldürmüşlerdi. Kimi zaman kendilerini tutkularının içinde kaybetmişlerdi ama hiç kuşku yok ki ellerinden gelenin en iyisini denemişlerdi. Sıradan bir kadere sahip olmamak için, kişisel macera ile sorumlulukların anlamını bağdaştırmak için, kendilerine has bir gramerle aile sözcüğünü söylemek için ellerinden geleni yapmışlardı.

Bu soydan gelmek beni onları taklit etmeye değil, bu mirası savunmaya ve bazı dersler çıkarmaya zorluyordu.

Duyguların ve insanoğlunun karmaşıklığını inkâr etmek boşunaydı. Yaşamlarımız çeşitliydi, genellikle çözmesi imkânsızdı, birbirine karşıt isteklerle aşınmıştı. Kâh yalnızlığın buzlu sularında kâh ab-ı hayat çeşmesinde yüzülen, kimi zaman değerli ve önemsiz yaşamlarımız kırılıyordu. Özellikle de, yaşamlarımız kontrol altında olmaktan fersah fersah uzaktı. Bir hiç uğruna yıkılabilirdi. Fısıltıyla söylenmiş bir söz, ıslıl ıslıl bir bakış, gecikmiş bir gülümseme bizi yükseltebilirdi de hiçliğe fırlatabilirdi de. Ve bu belirsizliklere rağmen, kalplerimizin kıvrımlarının Tanrı'nın gizli niyetlerindeki yerini bulmasını umut ederek, bu kaosu yönetebiliyormuşuz gibi yapmaktan başka bir seçeneğimiz yoktu.

•

14 Temmuz' akşamı, Maxime'in hastaneden çıkışını kutlamak için hepimiz annemlerin evinde toplandık. Olivier, Maxime, küçük kızları, Fanny ve hatta zeki ve komik bir kız çıkan, sonradan uzlaştığım Pauline Delatour.

Barbeküde ızgara yaptım, çocukların hoşuna gitsin diye hot-dog hazırladım. Bir Nuits-Saint-Georges şişesi açtık, sonra da Antibes Körfezi'nden atılan havai fişekleri seyretmek için terasa oturduk. Kapının zili çaldığında gösteri yeni başlamıştı.

Misafirlerimi bıraktım ve dış kapıya inmeden evvel bahçenin ışıklarını açtım. Parmaklıkların arkasında Stéphane Pianelli beni bekliyordu. İyi görünmüyordu, saçları uzamış, sakalları birbirine karışmıştı, gözüklüleri halka halkaydı ve gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Ne istiyorsun Stéphane?"

"Merhaba Thomas." Nefesi alkol kokuyordu. "İçeri girebilir miyim?" diye sordu ferforje korkuluk demirlerini tutarak.

Açmadığım bu parmaklıklar artık aramızdaki engeli temsil ediyordu. Pianelli bir haindi. Hiçbir zaman bizden biri olmayacaktı.

"Siktir git Stéphane."

* Fransa'nın cumhuriyet bayramı. (Ç.N.)

“Sana iyi bir haberim var artiz. Kitabımı yayımlayıp sana rakip olmayacağımı!”

Cebinden dörde katlanmış bir kâğıt çıkarıp parmaklığın ardından bana uzattı. “Annenle Francis gerçekten anasının gözüymüş!” dedi. “Kitabım çıkmadan önce bu makaleyi bulmam bir şans oldu. Aptal yerine düşmeyeceğim böylece!”

Havai fişekler patlarken kâğıdı açtım. 28 Aralık 1997 tarihli eski bir *Nice-Matin* makalesinin fotokopisiydi. Olaylardan beş sene sonrası.

Saint-Exupéry Lisesi’nde Vandallık ve Zarar

Sophia Antipolis teknoparkındaki kurum Noel gecesini, vandalların hedefi oldu. En önemli zarar, uluslararası lisenin spor salonunda gerçekleşti.

25 Aralık sabahı hazırlık sınıfları müdiresi Madam Annabelle Degalais hasarın büyüklüğünü tespit etti. Spor salonunun duvarlarına birçok aşağılayıcı resim ve yazı çizilip yazıldı. Vandallar birden fazla pencereyi kırdı, yangın söndürücüyü boşalttı ve soyunma odası dolaplarına zarar verdi.

Savcılığa şikâyetinde bulunan Müdire, bu kişilerin hiç kuşkusuz okul dışından olduğunu belirtti.

Jandarma bir soruşturma başlattı ve incelemelerde bulundu. Soruşturmanın devamını beklerken okul yönetimi 5 Ocak’a yetiyecek şekilde spor salonunda temizlik ve gerekli çalışmaları başlattı.

Claude Angevin

Makalede iki fotoğraf vardı. İlkinde spor salonundaki hasarın boyutunu görebiliyorduk; duvarlar karalanmış, yangın söndürücüler yerlerde, camlar kırılmış.

“Vinca ve Clément’in cesetlerini asla bulamayacağız,” diye burundan soludu Pianelli. “Zaten çok açıktı, öyle değil mi? Annen ve Francis boş tahtaya basmayacak kadar zeki ve kurnazdı. Sana

bir şey diyeceğim artiz. Sen ve arkadaşların, annenle babanın sizi bir bok çukurundan çekip kurtardığı için şükran duyabilirsiniz.”

İkinci fotoğrafta önde, kavuşturulmuş kolları, dar bir tayyör, toplanmış saçlar ve huzursuz bir ifade ile annem görölüyordu. Arkasında eskitilmiş deri ceketiyile Francis Biancardini’nin devasa gövdesi. Bir elinde mala, diğer elinde yontma kalemiyle poz vermişti.

Her şey çok açıktı. 1997’de, cinayetlerden beş sene sonra ve okuldan istifa etmeden birkaç ay önce annem, sevgilisiyle birlikte spor salonundaki cesetleri tahliye etmeye karar vermişti. Başlarının üzerinde Demokles’in kılıcıyla yaşamaları söz konusu olmazdı. Francis’in müdahalesini haklı göstermek için bu vandalizm eylemini tezgâhlamışlardı. Onarım işleri Noel tatilinin ortasında yapılmıştı. Okulun neredeyse ıssız olduğu yılın tek zamanı. Francis için –bu sefer Ahmed’in yardımı olmadan– cesetleri oradan çıkarıp bunlardan kesin olarak kurtulmak çocuk oyuncağıydı.

Cesetleri bulacaklar diye o kadar endişelenmiştik, oysa cesetler yirmi senedir okulda değilmiş!

Bir süre sonra Francis’in fotoğrafına tekrar baktım. Yırtıcı gözleri fotoğrafı delip geçiyor gibiydi ve bu fotoğraf aracılığıyla, günün birinde yoluna çıkabilecek herkesi. Çelikten bir bakış, “Kimseden korkmuyorum çünkü ben her zaman tehlikenin bir adım önündeyim,” diyen biraz kabadayı bir adam.

Pianelli gerisini sormadan gitti. Ben de arkadaşlarımin yanına dönmek için yavaşça yürüdüm.

Artık korkacak hiçbir şeyimiz olmadığını tam olarak anlayınca-ya kadar uzun zaman geçmiş olmalıydı. Yukarı çıktığımda makaleyi bir kez daha okudum. Fotoğrafta anneme bir daha dikkatlice baktığımda elinde bir tomar anahtar tuttuğunu gördüm. O lanet spor salonunun anahtarlarıydı. Geçmişin ama aynı zamanda geleceğe de açılan anahtarlardı.

Yazarın Ayrıcalığı

Yazar olmak için yazı yazılmaz.

*Her aşkta eksik kalan bu aşka
sükût içinde ulaşmak için yazılır.*

Christian Bobin

Önümde tükenmezkalem ve kareli bir defter vardı. Kendimi bildiğimden beri tek silahlarım.

Lisenin kütüphanesine, arnavut taşlı avlu ve sarmaşık kaplı çeşmeye bakan küçük girintideki eski yerime oturmuştum. Çalışma salonu balmumu ve erimiş mum kokusu içinde yüzüyordu. Eski edebiyat kitapları önümdeki rafların tozunu alıyordu.

Zélie'nin emekli olmasından sonra lise yönetimi tiyatro kulübünün toplandığı binaya benim adımı vermeye karar verdi. Bu teklifi reddettim ve benimkinin yerine Jean-Christophe Graff'in adının verilmesini istedim. Fakat küçük bir açılış konuşması yazmayı ve öğrencilerin önünde okumayı kabul ettim.

Kalemimin kapağını açtım ve notlar almaya başladım. Tüm hayatım boyunca bundan başka bir şey yapmamıştım. Yazmak. Birbirine zıt ikili bir hareket içerisinde: Duvarlar yükseltmek ve kapılar açmak. Duvarlar, gerçek hayatın yıkıcı zulmünü engellemek için; kapılar, paralel bir dünyaya –gerçeğin olduğu gibi değil, olması gerektiği gibi olduğu yere– kaçabilmek için.

Her seferinde işe yaramaz ama bazen, birkaç saatliğine kurgu, gerçekten çok daha güçlüdür. Bu belki genelde sanatçıların ve özellikle romancıların ayrıcalığıdır: Gerçeğe karşı mücadelelerini kimi zaman kazanabilme.

Yazdım, üzerini karaladım, tekrar yazdım. Yazılı sayfalar birikti. Yavaş yavaş bir başka hikâye oluşuyordu. O ünlü, 19'u 20 Aralık 1992'ye bağlayan gece gerçekte neler olup bittiğini açıklayan alternatif bir hikâye.

Düşünün... Kar, soğuk, gece. Francis'in duvara gömme maksadıyla Vinca'nın odasına geri döndüğü o ânı düşünün. Sıcak yatağında yatan bedene yaklaştı. Genç kızı, boğa gücüyle kaldırdı ve bir prenses gibi taşıdı. Fakat muhteşem bir şatoya götürmek için değil. Onu beton kokan ve nem içinde yüzen karanlık, buz gibi bir şantiyeye götürdü. Yalnızdı. Yanında sadece şeytanları ve hayaletleri. Ahmed'i evine gönderdi. Vinca'nın bedenini yerdeki bir brandanın üzerine koydu ve şantiyenin tüm ışıklarını açtı. Genç kızın bedenine hipnotize olmuş gibi baktı ve üzerine beton dökeceğini kabullenemedi. Birkaç saat önce, hiç soru sormaksızın Alexis Clément'in cesedinden kurtulmuştu. Ama bu aynı şey değildi, çok daha zordu. Ona uzun uzun baktı. Sonra, sanki hâlâ üşüyebilirmiş gibi üzerine bir örtü örtmek için cesede yaklaştı. Bu süre içinde, gözyaşları yanaklarına süzülürken, kızın hâlâ yaşadığını hayal etti. Öyle güçlü bir yanılsama içerisindeydi ki kızın göğsünün yavaşça inip kalktığını gördüğünü zannetti.

Ta ki Vinca'nın *gerçekten* nefes aldığını anlayıncaya kadar.

Aman Tanrım. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Annabelle kızın başına dökme demirden bir heykelcikle vurmuştu. Kızın midesinde alkol ve ilaç vardı. Herhalde sakinleştiriciler kalp ritmini yavaşlatmıştı fakat biraz önce baktığında hiçbir yaşam belirtisi hissetmemişti. Kulağını genç kızın göğsüne yasladı ve kalbini dinledi. O güne kadar duyduğu en güzel melodiydi.

Francis tereddüt etmedi. Bu işi bitirmek için son darbeyi de o vurmayacaktı. Bunu yapamazdı. Vinca'yı 4x4'üne taşıdı ve arka koltuğa yatırdı. Bir av kulübesinin olduğu Mercantour'a doğru sürmeye başladı. Kimi zaman Etraunes yakınlarında dağ keçisi avlayacağı geceler gittiği küçük bir kulübeydi burası. Normalde iki saat sürerdi fakat trafik olduğunda dört saati bulabiliyordu. Alpes-de-Haute-Provence sınırına vardığında şafak sökmekteydi. Vinca'yı av kulübesindeki kanepeye yatırdı, şömineyi yaktı ve su kaynatı.

Arabayı sürerken çok düşünmüştü ve kararını vermişti. Ufaklık uyanırsa ortadan kaybolmasına ve sıfırdan başlamasına yardım edecekti. Başka bir ülkede, başka bir kimlikle, başka bir hayat. Tanık koruma programlarında olduğu gibi. Sadece bir devlet kurumundan yardım istememiş olacaktı. 'Ndrangheta'nın kapısını çalmaya karar verdi. Calabri mafyası bir süreden beri paralarını aklamaları için etrafında dolanıp duruyordu. Onlardan Vinca'yı ülke dışına kaçırmalarını isteyecekti. Şeytanla aynı sofraya oturduğunu biliyordu fakat hayatın size kaldıramayacağınız bir yükü asla vermeyeceği fikrini seviyordu. *Her şerde bir hayır, her hayırda bir şer vardır.* Hayatının hikâyesi buydu.

Francis bir fincan kahve hazırladı ve koltuğa oturup bekledi. Ve Vinca uyandı.

Sonra günler, aylar ve yıllar geçti. Bir yerlerde, ardında bir yangın yeri bırakmış genç bir kadın yeniden doğar gibi yeniden var oluyordu.

•

Yani bir yerlerde Vinca yaşıyordu.

•

İşte benim hikâye versiyonum da böyle. Araştırmam sırasında topladığım tüm unsurları ve ipuçlarını barındırıyor: Francis'in mafyayla ilişkisi, New York'a giden para akışı, Manhattan'da Vinca ile şans eseri karşılaşmam.

Bu hikâyenin doğru olduğunu düşünmeyi seviyorum. Olayların böyle olmuş olması binde bir ihtimal olsa bile. Soruşturmanın bu haliyle kimse bu versiyonu tümüyle çürütemez. Vinca Rockwell meselesine benim yazar olarak katkım da bu.

Yazımı bitirdim, eşyalarımı topladım ve kütüphaneden ayrıldım. Dışarıda soğuk bir rüzgârın etkisiyle sararmış yapraklar sonbahar güneşinde dönüp duruyordu. Kendimi iyi hissediyorum. Hayat beni daha az korkutuyor. Bana saldırabilirsiniz, beni yargılayabilirsiniz, beni yıkabilirsiniz. Ben her zaman elimde, ucu

iğnenmiş eski bir tükenmezkalem ve bir defter tutuyor olacağım.
Tek silahımı. Aynı zamanda hem alaycı hem güçlü.

Gecenin içinden geçmeme yardım etmesi için her zaman güvenebileceğim tek silahım.

Yanlışın Doğrusu

New York benim için gerçek bir aşk hikâyesi olduğu için romanlarımın düğümleri önceleri Kuzey Amerika'da geçerdi. Daha sonra, yavaş yavaş, Fransa'ya doğru göç etmeye başladı. Yıllardan beri çocukluğumun geçtiği Côte d'Azur'de geçen bir hikâye anlatmak istiyordum. Özellikle de onca anımın olduğu Antibes şehri ve etrafında.

Fakat istemek yetmiyor; bir romanın yazılması narin, karmaşık ve belirsiz bir süreç. Kardan felç olmuş bu kampüs, gençken yaptıklarına takılıp kalmış bu yetişkinleri yazmaya başladığımda o ânın geldiğini biliyordum. Böylece Fransa'nın güneyi *Onu Ben Öldürdüm*'ün dekoru oldu. Bu mekânların iki dönemini kafamda canladırımdan büyük keyif aldım.

Bununla birlikte roman gerçek değil, anlatıcı yaratıcısı ile birbirine karışmasın, Thomas'ın bu sayfalarda yaşadıkları sadece kendisine aittir. Suquette Yolu, *Nice-Matin*, Café Arcades, Fontonne Hastanesi gerçekte var olsalar da romanın deformasyonuna uğradılar. Thomas'ın okulu, öğretmenleri, yakınları ve arkadaşları tümüyle kurgusal ya da benim gençlik anılarımdan farklı. Kısacası, sizi temin ederim ki henüz kimseyi bir spor salonunun duvarına gömmedim...

Kaynakça

Sayfa 11: Matthias Claudius'un dizelerinin ("Genç Kız ve Ölüm") Franz Schubert'in no 14 re minör D.810 yaylı dördlünün ikinci bölümüne adaptasyonu, *40 Mélodies choisies avec accompagnement au piano* içinde, Fransızcaya çeviren Emile Deschamps, Brandus ve Cie, 1851.

Sayfa 21: Bernhard Lloyd, Marian Gold ve Frank Mertens, Alphaville grubunun albümü *Forever Young*, WEA - Warner Music Group, 1984.

Sayfa 23: Haruki Murakami, *1Q84*, çev. Hüseyin Can Erkin, Doğan Kitap, 2012.

Sayfa 29 George Orwell, *1984*, çev. Celal Üster, Can Yayınları, 2000.

Sayfa 32: Brad Bird'ün filmi *Ratatouille*'da Anton Ego karakterinin repliği, Pixar Animations Studio (© Disney) yapımı, 2007.

Sayfa 37: Jean-Jacques Goldman, "Puisque Tu Pars", EPIC - Sony Music Entertainment, 1988.

Sayfa 37: Mylène Farmer, "Pourvu Qu'elles Soient Douces", Polygram Music, 1988.

Sayfa 40: "Living Is Easy With Eyes Closed", John Lennon ve Paul McCartney, "Strawberry Fields Forever", *Magical Mystery Tour*, The Beatles, EMI, 1967.

Sayfa 49: P.D.James, *La Prise de l'ombre*, çev. Lisa Rosenbaum, Fayard, 2004.

Sayfa 57: Albert Camus, *Yabancı*, çev. Samih Tiryakioğlu, Can Yayınları, 1996.

Sayfa 58: Exercice: © Jean-Louis Rouget, 2014, maths-france.fr.

Sayfa 73: Vladimir Nabokov, *Maşenka*, çev. Esra Birkan, İletişim Yayıncılık, 2012.

Sayfa 85: Françoise Sagan, *Des Bleus à l'âme*, Flammarion, 1972.

Sayfa 97: Jesse Kellerman, *Les Visages*, çev. Julie Sibony, Sonatine, 2009.

Sayfa 101: Henri Cartier-Bresson, *Images à la Sauvette*, Verve, 1952.

Sayfa 107: Tennessee Williams, *Le Train de l'aube Ne S'arrête Pas Ici*, içinde *Théâtre*, vol. IV, çev. Michel Arnaud ve Matthieu Galey, Robert Laffont, 1972.

Sayfa 119: Hervé Bazin, *Vipère au Poing*'in yayımlanmasına dair.

Sayfa 119: <http://quartiermauresconstance.weebly.com/la-suquette.html>.

Sayfa 123: Antoine de Saint-Exupéry, *Güney Postası*, Remzi Kitabevi, 2017.

Sayfa 125: Victor Hugo'dan Juliette Drouet'ye mektup, 30 Haziran 1837.

Sayfa 126: François de Malherbe, "Mösyö Du Périer'ye kızının ölümüne dair teselli" (1607), içinde *Œuvres poétiques de Malherbe*, düzenleyen Prosper Blanchemain, Flammarion, 1897.

Sayfa 129: Roger Martin du Gard, *Jean Barois*, Gallimard, 1913.

Sayfa 131: Patricia Highsmith, *Trendeki Yabancılar*, çev. Tomris Uyar, Can Yayınları, 2001.

Sayfa 135: Sean Lorenz, "Dig Up the Hatchet", *Un appartement à Paris*'deki bu karakteri anımsadınız mı?

Sayfa 147: Richard Avedon, kaynak bilinmiyor.

Sayfa 161: Patrick Süskind, *Koku. Bir Katilin Hikâyesi*, çev. Tefik Duran, Can Yayınları, 1997.

Sayfa 162: Sigmund Freud, *Rüyaların Yorumu*, çev. Dilman Muradoğlu, Say Yayınları, 2014.

Sayfa 179: Anthony Burgess, *Les Puissances des Ténèbres*, çev. Georges Belmont ve Hortense Chabrier, Acropole, 1981.

Sayfa 199: Jack London, *Martin Eden*, çev. Levent Cinemre, İş Bankası Kültür Yayınları, 2014.

Sayfa 217: Marc Aurèle, *Pensées Pour Moi-même*, çev. A.-I. Trannoy, Les Belles Lettres, 2015.

Sayfa 231: René Char, "Moulin premier", *Le Marteau Sans Maître Suivi de Moulin Premier*, Gallimard, 2002.

Sayfa 237: Alain-Fournier, *Adsız Ülke*, çev. Özdemir İnce, Can Yayınları, 2001.

Sayfa 238: Marina Tsvetaïeva, *Mon Frère Féminin. Lettre à l'Amazone*, coll. "Le Petit Mercure", Gallimard, 1979.

Sayfa 247: Jeffrey Eugenides, *Bakir İntiharlar*, çev. Solmaz Kamuran, Domingo Yayınevi, 2016.

Sayfa 251: Stendhal, *Aşk Üzerine*, çev. Ayberk Erkay, Lotus Yayınevi, 2004.

